

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน (Home Based Learning)
เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

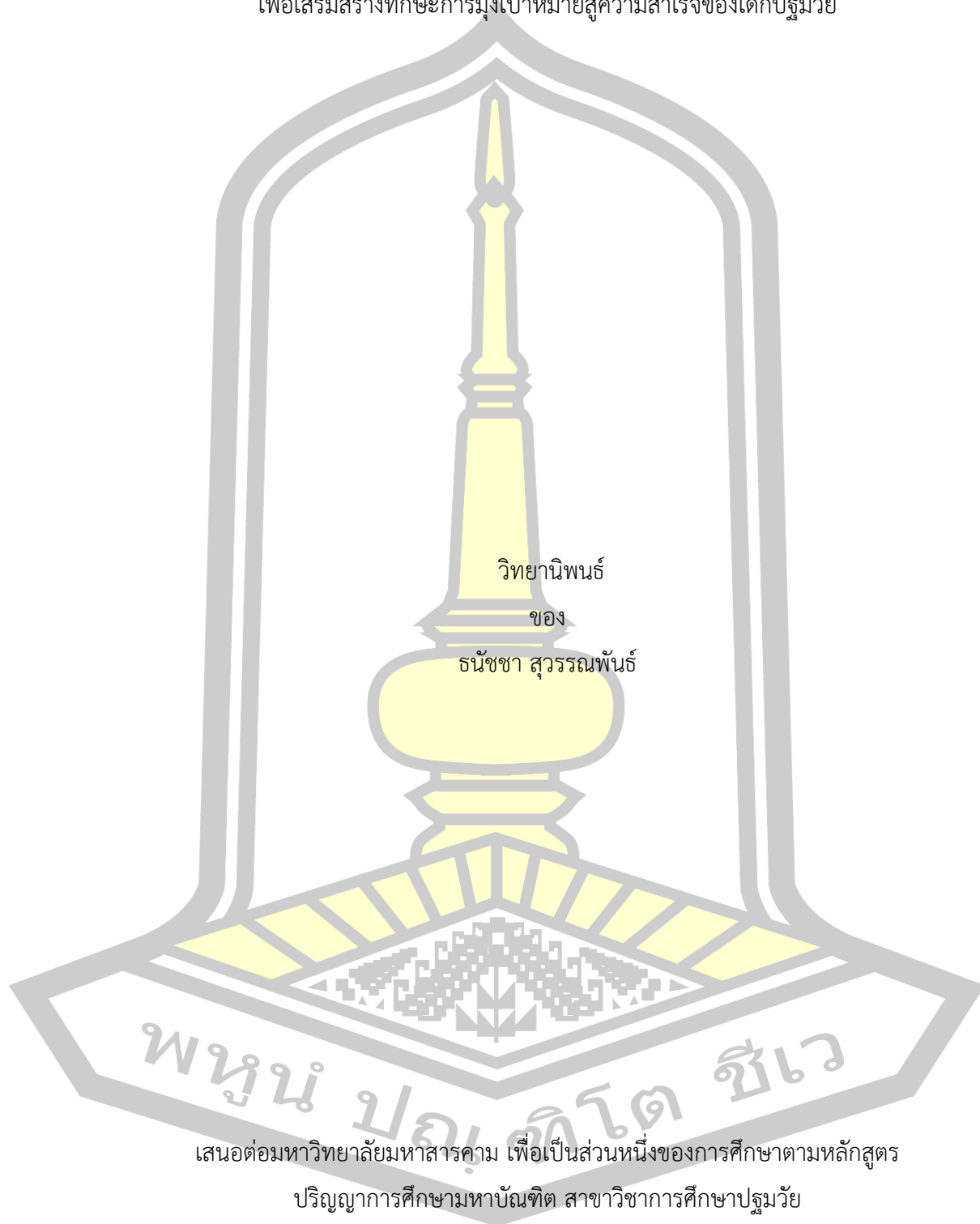
วิทยานิพนธ์
ของ
ธัญชา สุวรรณพันธ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัย

มกราคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน (Home Based Learning)
เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

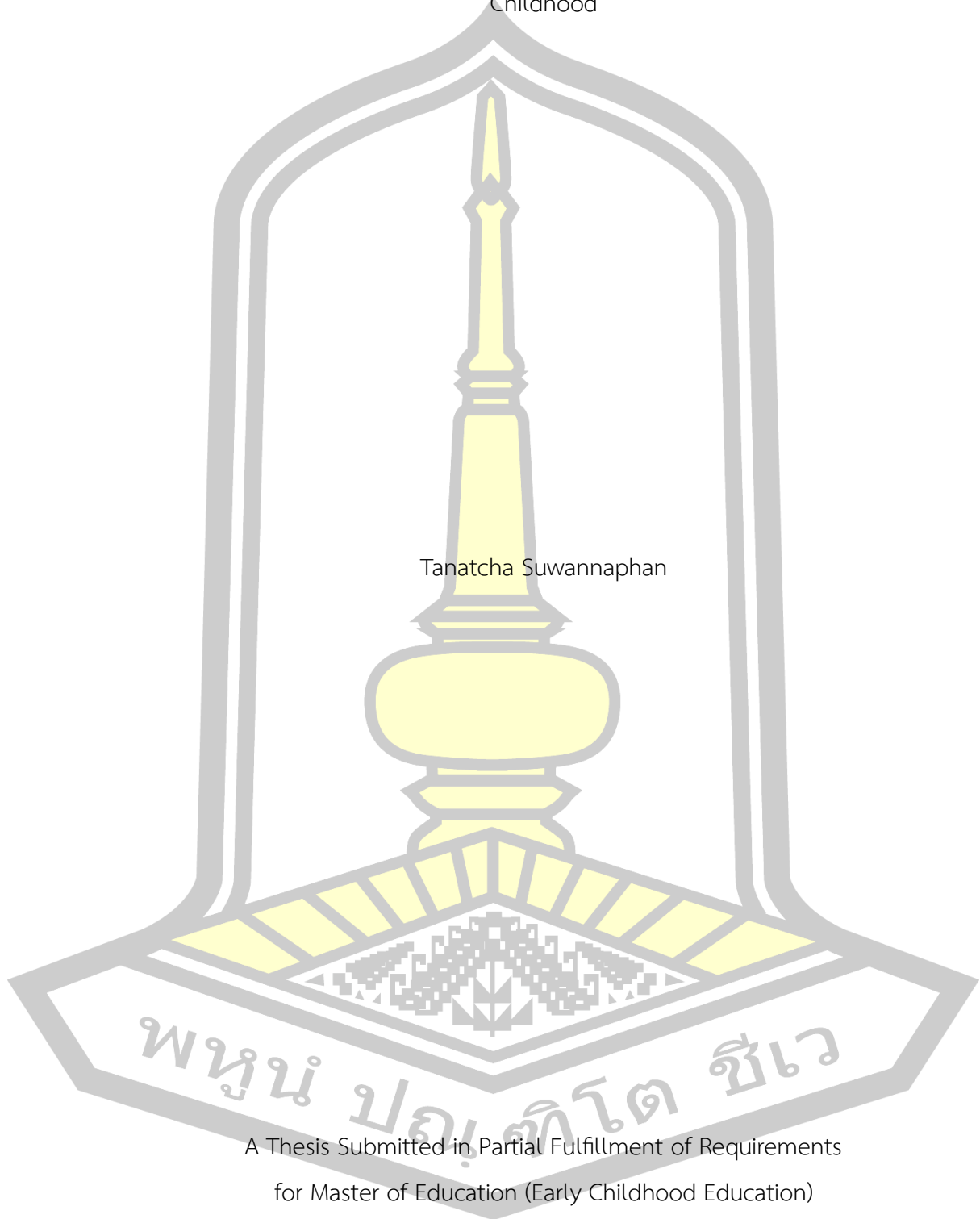
พูน บุญเกิด โชเว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัย

มกราคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Home-based Learning Activities for Enhance Goal-Directed Skills to Success of Early
Childhood

Tanatcha Suwannaphan

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Early Childhood Education)

January 2025

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวธันชชา สุวรรณพันธ์ แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รศ. ดร. ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. จิตรา ชนะกุล)

กรรมการ

(ผศ. ดร. ธัชชัย จิตรนันท์)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(รศ. ดร. ทศนีย์ นาคคุณทรง)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. ขวลิต ชูกำแพง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

พญานาคบัณฑิต

ชื่อเรื่อง	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน (Home Based Learning) เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย		
ผู้วิจัย	ธัญชา สุวรรณพันธ์		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิตรา ชนะกุล		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	การศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2568

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1.) เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน สำหรับเด็กปฐมวัย โดยเน้นทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย 2.) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย 3.) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัยที่มีอายุระหว่าง 4 - 6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนบ้านดอนแดง จำนวน 12 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง จำนวน 6 ชุด และแบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยจำนวน 4 ด้าน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 6 สัปดาห์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติ Wilcoxon sign test

ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน, ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ, เด็กปฐมวัย

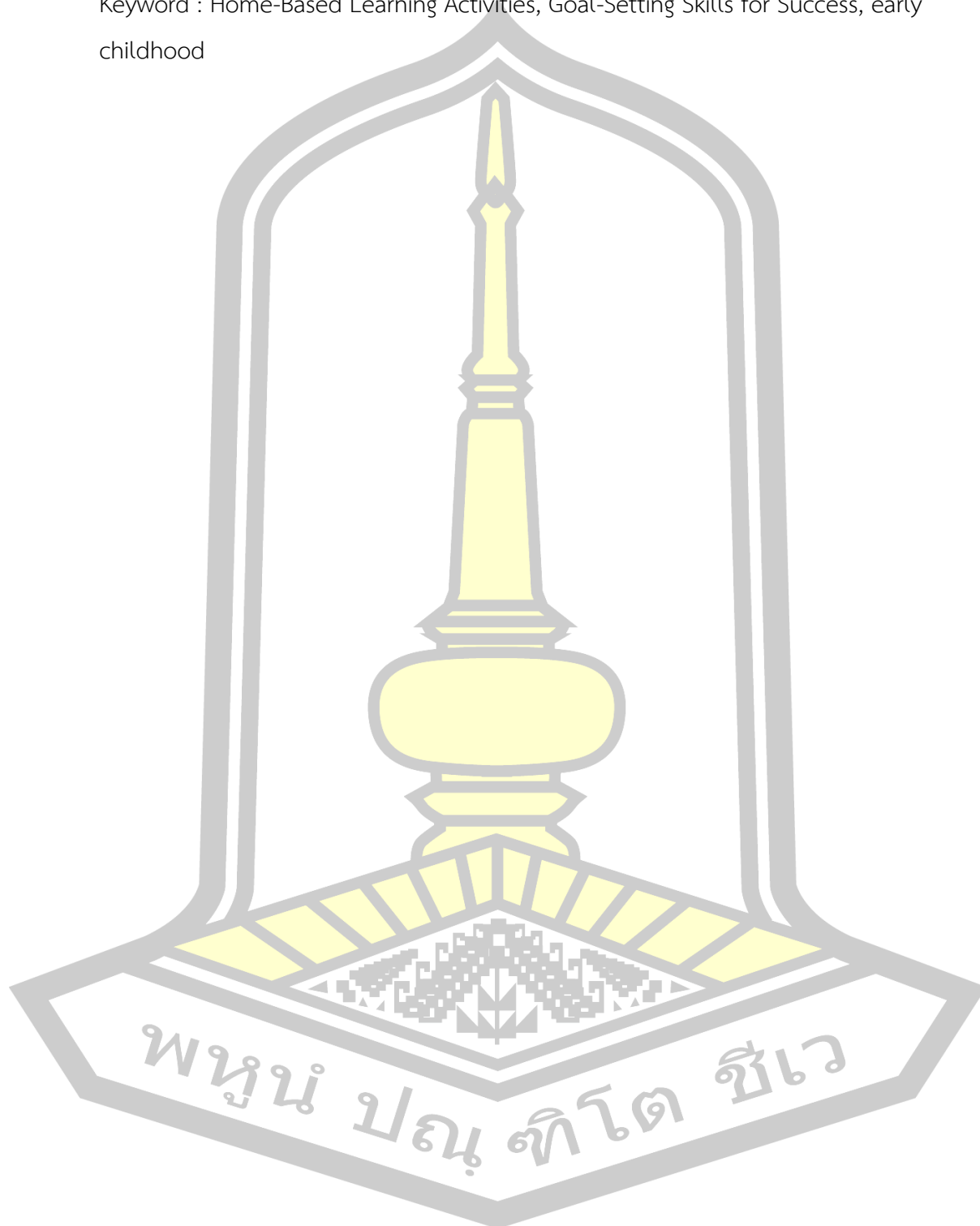
TITLE	Home-based Learning Activities for Enhance Goal-Directed Skills to Success of Early Childhood		
AUTHOR	Tanatcha Suwannaphan		
ADVISORS	Assistant Professor Chittra Chanagul , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Early Childhood Education
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2025

ABSTRACT

This research aims to: 1) study the implementation of an early childhood home-based learning activity with an emphasis on goal-setting skills for early childhood success; and 2) Prior to and during the adoption of early childhood home-based learning activities, compare the ability to create goals for achievement. Furthermore, the study's objectives 3) to determine how satisfied parents are with the early children home-based learning activities that foster success-oriented goal-setting. The sample for this study consisted of 12 kindergarten-aged early childhood kids (ages 4 to 6) who were enrolled at Ban Don Daeng School during the second semester of the 2024 academic year. Purposive sampling was used in their selection. A collection of six sets of parent-centered learning activities and an observation form for evaluating early childhood goal-setting abilities in four domains were among the research tools, with a reliability coefficient of 0.84. The research duration was 6 weeks, and data were analyzed using average (\bar{x}), standard deviation (S.D.) and the Wilcoxon signed-rank test.

The results indicated that young children who participated in home-based learning activities to enhance their goal-setting skills showed significantly higher levels of goal-setting for success after the intervention, compared to before the activities, with statistical significance at the .05 level.

Keyword : Home-Based Learning Activities, Goal-Setting Skills for Success, early childhood

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงจาก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตรา ชนะกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชชัย จิตรนันท์และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ นาทรงคุณ คณะกรรมการสอบ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความเมตตา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เยาวนุช ทานาม ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปีอาจารย์ ดร.วรรณานันดาเขียน อาจารย์ ดร.นลินทิพย์ บุญเฉลยมรรค อาจารย์ ดร.สาวิตรี ราษฎร์ชัยที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ยิ่งในการปรับปรุงเครื่องมือวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสถานศึกษา คณะครู ผู้ปกครอง และนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความอนุเคราะห์ และความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ พี่น้อง เพื่อน สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมา

เหนือสิ่งอื่นใด ผู้วิจัยขอน้อมบูชาถึงพระคุณบิดา มารดา ผู้ให้กำเนิดและอบรมเลี้ยงดู อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และผู้มีพระคุณทุกท่าน คุณครูวรรณรัตน์ สุวรรณพันธ์ คู่ชีวิต และนางสาวอภิษฎา ชัยมงคล น้องสาว ผู้เป็นพลังผลักดันให้ผู้วิจัยสามารถก้าวเดินได้อย่างต่อเนื่อง

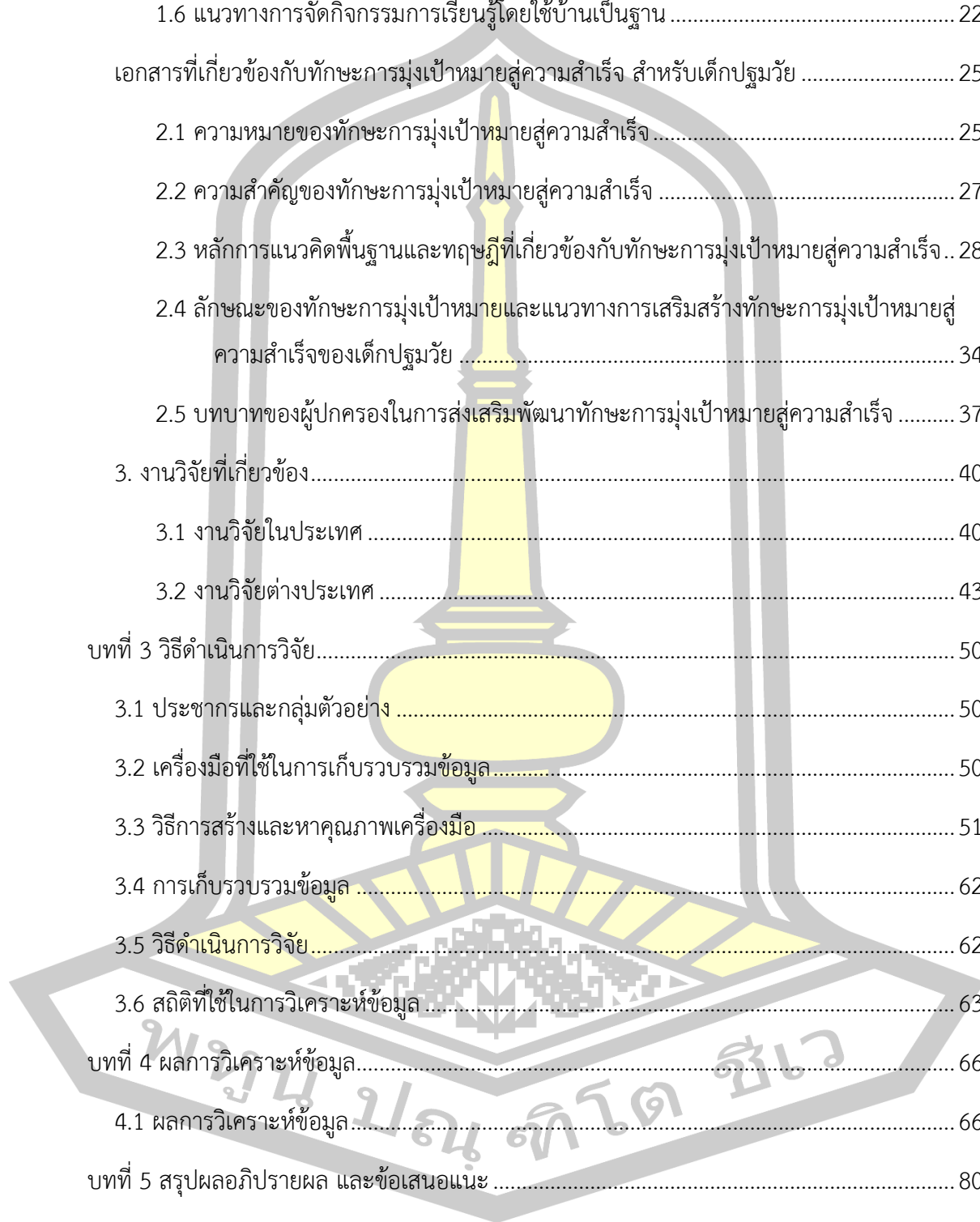
ธันชชา สุวรรณพันธ์

พูน ปณ ทิโต ชีเว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน สำหรับเด็กปฐมวัย.....	9
1.1 ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน.....	9
1.2 ความสำคัญของการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน.....	10
1.3 หลักการ แนวคิดพื้นฐานและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน.....	11
1.4 รูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน.....	18

1.5 บทบาทของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน	21
1.6 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน	22
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จ สำหรับเด็กปฐมวัย	25
2.1 ความหมายของทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จ	25
2.2 ความสำคัญของทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จ	27
2.3 หลักการแนวคิดพื้นฐานและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จ ..	28
2.4 ลักษณะของทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จและแนวทางการเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จของ เด็กปฐมวัย	34
2.5 บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จ	37
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	40
3.1 งานวิจัยในประเทศ	40
3.2 งานวิจัยต่างประเทศ	43
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	50
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	50
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	50
3.3 วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	51
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	62
3.5 วิธีดำเนินการวิจัย	62
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	63
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
บทที่ 5 สรุปผลอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	80
5.1 ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	80
5.2 สรุปผล	80

5.3. อภิปรายผล.....	81
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	83
บรรณานุกรม.....	85
ภาคผนวก.....	94
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย.....	95
ภาคผนวก ข ตัวอย่างชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง.....	97
ภาคผนวก ค แบบสังเกตพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย.....	111
ภาคผนวก ง แบบประเมินและผลการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง.....	122
ภาคผนวก จ แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครอง ที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง.....	135
ภาคผนวก ฉ การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	139
ภาคผนวก ช เอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	150
ประวัติผู้เขียน.....	152

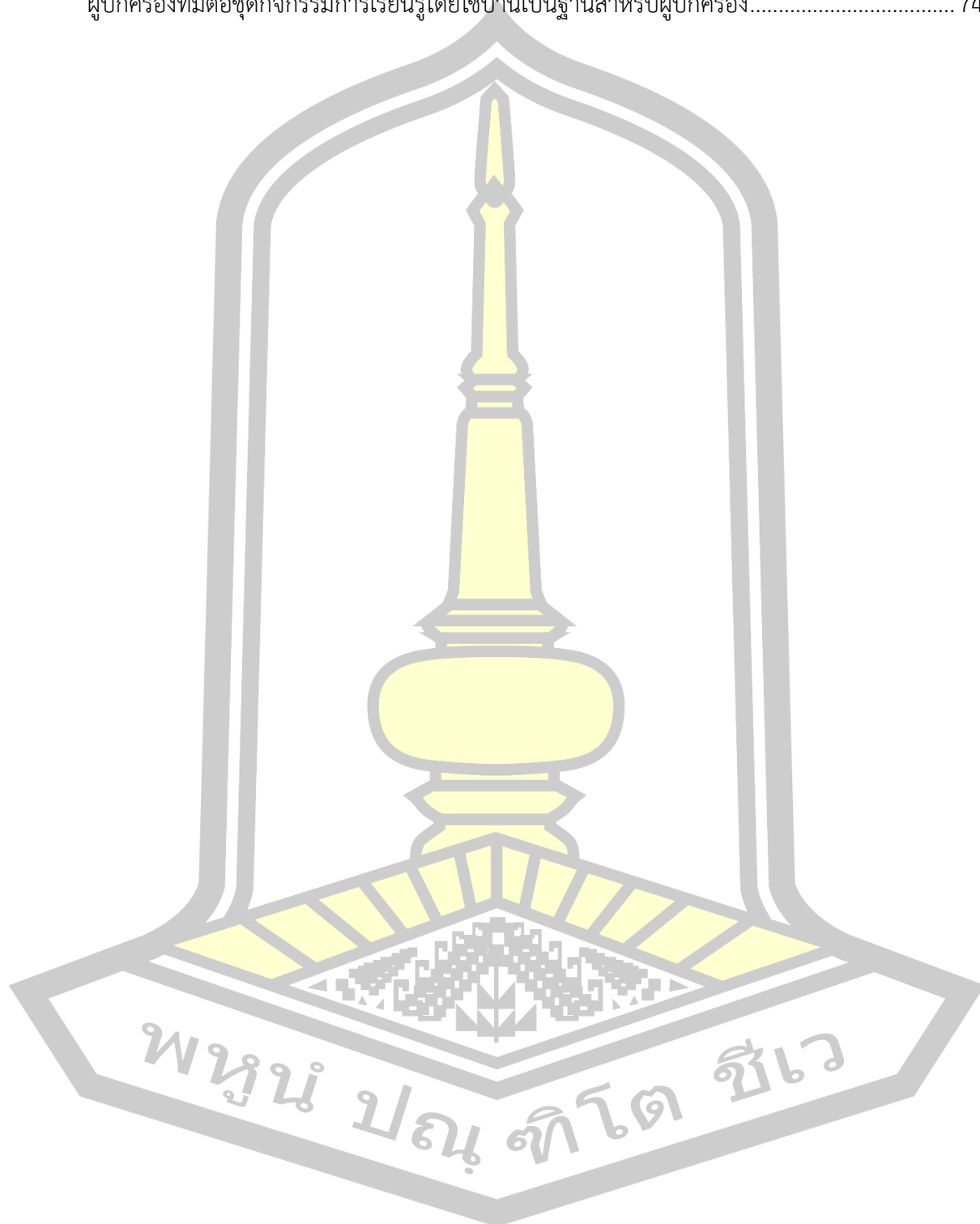

สารบัญตาราง

หน้า

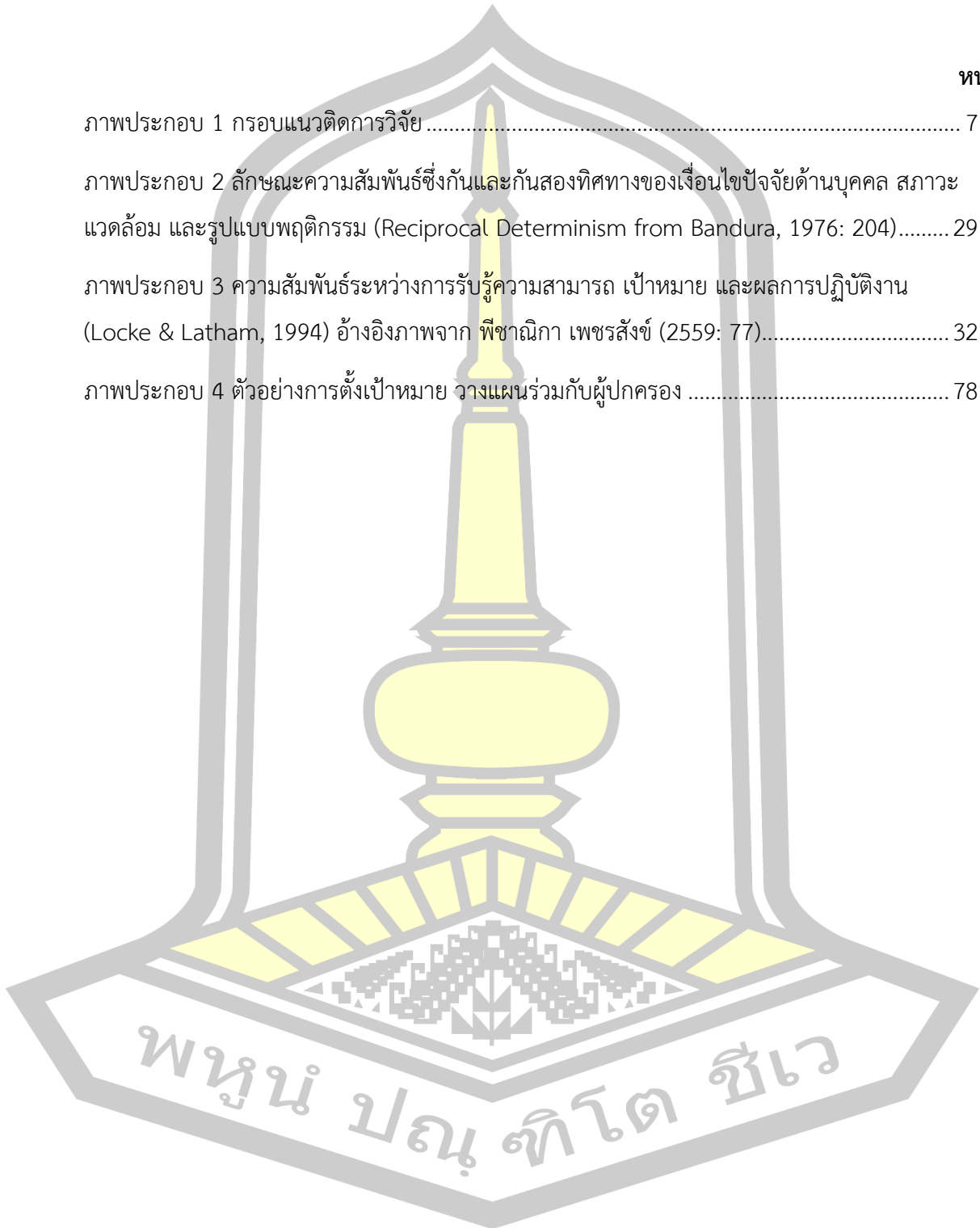
ตาราง 1 พฤติกรรมบ่งชี้ของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จจากการสังเคราะห์ของผู้วิจัย.....	39
ตาราง 2 การสร้างองค์ประกอบของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย	54
ตาราง 3 เกณฑ์การให้คะแนนการสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย	55
ตาราง 4 แบบแผนการทดลอง.....	62
ตาราง 5 คะแนนเฉลี่ย และระดับคุณภาพพฤติกรรมการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-6 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน	67
ตาราง 6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยลำดับที่ของคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-6 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed-rank test (n = 12)	68
ตาราง 7 คะแนนเฉลี่ย และระดับคุณภาพตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-5 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน.....	69
ตาราง 8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยลำดับที่ของคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-5 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed-rank test (n = 6)	70
ตาราง 9 คะแนนเฉลี่ย และระดับคุณภาพตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน.....	71
ตาราง 10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยลำดับที่ของคะแนนพฤติกรรมการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed-rank test (n = 6)	72
ตาราง 11 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง	73

ตาราง 12 ผลคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับความพึงพอใจของ
ผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง..... 74

สารบัญภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
ภาพประกอบ 2 ลักษณะความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันสองทิศทางของเงื่อนไขปัจจัยด้านบุคคล สภาวะแวดล้อม และรูปแบบพฤติกรรม (Reciprocal Determinism from Bandura, 1976: 204).....	29
ภาพประกอบ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถ เป้าหมาย และผลการปฏิบัติงาน (Locke & Latham, 1994) อ้างอิงภาพจาก พิชาณิกา เพชรสังข์ (2559: 77).....	32
ภาพประกอบ 4 ตัวอย่างการตั้งเป้าหมาย วางแผนร่วมกับผู้ปกครอง	78

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เด็กปฐมวัยตั้งแต่แรกเกิดจนถึงไป 6 ปี เป็นช่วงชีวิตที่มีความละเอียดอ่อนที่สุด จะมีพัฒนาการที่เป็นไปอย่างรวดเร็วในทุกด้าน เป็นช่วงเวลาสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูควบคู่กับการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการที่ดี ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคม และสติปัญญา ดังนั้นในการจัดการศึกษาให้แก่เด็กปฐมวัย หากได้รับการส่งเสริมอย่างถูกวิธีและเป็นไปตามขั้นตอนของพัฒนาการแล้ว จะทำให้เด็กมีความพร้อมและมีศักยภาพในการพัฒนาตนเองอย่างสูงสุด World Health Organization (2020) ได้สรุปแนวทางการดูแลเด็กในช่วงวัยแรกเกิดถึง 8 ปี ว่าการพัฒนาเด็กควรเกิดจากความร่วมมือของครอบครัวและชุมชน ซึ่งการพัฒนาจะต้องพัฒนาควบคู่ไปด้วยกันทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน มีแนวทางที่สอดคล้องกันในการส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของเด็ก การสนับสนุนจากผู้ปกครองและคุณครูมีความสำคัญในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ต่อเนื่องและหลากหลายโดยเน้นการพัฒนาอย่างเหมาะสมตามวัยของเด็ก สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาปฐมวัย (2562) ที่ได้กำหนดให้ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก โดยสนับสนุนให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกิจกรรมการศึกษาและการพัฒนาทักษะของเด็ก รวมถึงการเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น

การพัฒนาเด็กปฐมวัยในยุคปัจจุบันต้องพัฒนาทักษะที่จำเป็นหลายด้าน โดยเฉพาะทักษะชีวิตไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม อารมณ์ การสื่อสาร การคิดแก้ปัญหา คิดสร้างสรรค์ เป็นต้น การพัฒนาทักษะเหล่านี้สามารถทำได้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งในบ้านและที่โรงเรียน ซึ่งผู้ปกครองและครูมีบทบาทสำคัญในการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ และทักษะพื้นฐานที่สำคัญอีกทักษะหนึ่งในการพัฒนาเด็กไปสู่ความสำเร็จในชีวิต คือ ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ หลายกลุ่มได้ให้เป็นความสำเร็จสูงสุดสำหรับเด็กอนุบาล จากการวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2560 พบว่ามาตรฐานที่ 5 มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม ตัวบ่งชี้ที่ 5.4 สภาพที่พึงประสงค์สำหรับเด็กอายุ 4-6 ปี คือ ทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ ซึ่งก่อนที่จะทำงานให้สำเร็จได้นั้น เด็กต้องมีการตั้งเป้าหมายสู่ความสำเร็จก่อน สอดคล้องกับ Angela Duckworth (2016) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของ "grit" หรือความมุ่งมั่น รวมถึงการตั้งเป้าหมายและการมีวินัยในการทำตามแผนที่วางไว้จนสำเร็จว่า ความมุ่งมั่นหรือการมีเป้าหมายในการทำกิจกรรมจะเป็นตัวผลักดันให้ประสบความสำเร็จ และยังสอดคล้องกับ พิชาณิกา เพชรสังข์ (2559) ที่สรุปว่า การมุ่งเป้าหมายนั้นมีความสำคัญต่อบุคคลเนื่องจากเมื่อบุคคลมีเป้าหมายก็จะทำให้บุคคลสามารถควบคุมตนเอง ควบคุมทิศทางการทำงานให้ไปสู่เป้าหมายได้โดยอาศัยความพยายาม

ไม่ย่อท้อและมีความหวังว่าจะบรรลุเป้าหมายได้ ซึ่ง บุญชนก ธรรมวงศา (2563) ได้กล่าวถึงจุดสำคัญว่าต้องมีเป้าหมายในใจที่ชัดเจนว่าตัวเองกำลังทำอะไร และจะไปถึงเป้าหมายอย่างไร เนื่องจากเด็กต้องใช้ทักษะนี้ระหว่างการเรียนรู้มีส่วนร่วมในชั้น รับฟังความเห็นผู้อื่น เพื่อตั้งเป้าหมายและกำหนดแนวทางเรียนรู้ ไปจนปรับเปลี่ยนวิธีเรียนรู้ไปตามจุดแข็งจุดอ่อนของตน รวมทั้งต้องเอาชนะใจตนเองเพื่อทำตามเป้าหมายที่ตั้งใจให้ได้

การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ จึงหมายถึงการจัดการงานให้เสร็จ ตั้งแต่การตั้งเป้าหมาย จัดลำดับความสำคัญของงาน เริ่มต้นลงมือทำ การไม่ติดกับปัญหาเล็กน้อยจนลืมหืมตาของงาน การคาดการณ์ผลของการกระทำ การติดตามสะท้อนผลจากการกระทำเพื่อปรับปรุงงานให้ดีขึ้น นวลจันทร์ จุฑาทักติกุล และคณะ (2017) นอกจากนี้สุภาวดี หาญเมธี (2561) ยังได้กล่าวถึงทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จไว้ว่า คือ ความพากเพียรเพื่อบรรลุเป้าหมาย ความใส่ใจในเรื่องเวลา ความสามารถในการสร้างแรงจูงใจให้ตนเองและ ติดตามความก้าวหน้าของเป้าหมายอย่างต่อเนื่อง มีความมุ่งมั่น อดทนเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์ใดๆ ก็พร้อมฝ่าฟันจนสำเร็จ ซึ่ง นายแพทย์ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์ (2561) (อ้างถึงในกัลพฤกษ์ พลศรีและพรจันทร์ โลจนะศุภฤกษ์, 2565) ได้กล่าวถึงบุคคลที่ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จว่ามีลักษณะ ดังนี้ 1) มีความยืดหยุ่นเปลี่ยนความคิดได้เมื่อเงื่อนไขและสถานการณ์เปลี่ยนไป 2) ทำงานให้เสร็จตามกำหนดและได้ผลสำเร็จที่ดี 3) ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข 4) รู้จักประเมินตนเองนำจุดบกพร่องมาปรับปรุงการทำงานของตนให้ดีขึ้น 5) รู้จักยับยั้งควบคุมตนเองไม่ให้ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม 6) เข้าใจและเห็นใจผู้อื่น 7) มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลรอบข้าง 8) มีเป้าหมายที่ชัดเจน 9) มีความจำดี 10) สามารถคาดการณ์ผลของการกระทำ 11) มีสมาธิจดจ่อกับงานที่ทำอย่างต่อเนื่องจนงานเสร็จ 12) รู้จักอดทนรอคอยที่จะทำหรือพูดในเวลาที่เหมาะสม 13) รู้จักขอความช่วยเหลือเมื่อจำเป็นและ 14) ไม่รบกวนผู้อื่น

การส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ควรเริ่มต้นตั้งแต่ปฐมวัย ซึ่งผู้ที่มีบทบาทสำคัญคือผู้ปกครองและครูผู้สอน โดยเฉพาะผู้ปกครองซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดกับเด็กและมีอิทธิพลต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กเป็นอย่างมาก ซึ่งในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย (2560) ได้กล่าวถึงแนวทางการจัดประสบการณ์ให้เด็กได้คิดริเริ่ม วางแผน ตัดสินใจลงมือกระทำ และนำเสนอความคิด โดยผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้สนับสนุนอำนวยความสะดวก และเรียนรู้ร่วมกับเด็ก ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ผู้ปกครองต้องมีส่วนร่วมกับโรงเรียนในการพัฒนาเด็ก สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 คือเด็กต้องได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนพร้อมกันไปอย่างต่อเนื่องทั้งบ้าน โรงเรียน ชุมชน และสังคม โดยโรงเรียนต้องสื่อสารทำความเข้าใจทุกฝ่าย ทั้งพ่อแม่ ชุมชน และสังคม เพื่อให้ประสานความร่วมมือกับทุกฝ่ายในการพัฒนาผู้เรียน

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2544) ดังนั้นการสร้างความรู้ ความเข้าใจ เพื่อให้ผู้ปกครองได้จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมศักยภาพของลูกที่บ้านจึงเป็นสิ่งจำเป็น

รูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็กมีหลายวิธี ซึ่งวิธีการหนึ่งคือใช้บ้านเป็นฐานในการเรียนรู้ ซึ่งครูเป็นผู้ออกแบบการเรียนรู้ให้พ่อแม่ได้สนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก พ่อแม่ได้เรียนรู้ฝึกฝนการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับเด็ก ทำให้เด็กได้รับการพัฒนา (ซัชวาล ลีรัชตะกุล และพิมวิภา บุบผาสุก (2565) สอดคล้องกับ Epstein (1997) ที่ได้เสนอแนวทางในการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษามีหลายวิธี เช่น การให้ความรู้กับผู้ปกครองเกี่ยวกับพัฒนาการเด็ก (parenting) การเป็นอาสาสมัคร (volunteering) การส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้ปกครองไปจัดการเรียนรู้ที่บ้าน (learning at home) เป็นต้น ซึ่งธิดา พิทักษ์สินสุข (2564) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เป็นแนวคิดที่ว่า “เด็กอยู่ที่ไหน การเรียนรู้ก็อยู่ที่นั่น” เป็นการจัดการเรียนรู้ที่让孩子ได้คิด ตัดสินใจ ลงมือทำ มีความกระตือรือร้น ซึ่งบทบาทที่สำคัญของครูคือ การออกแบบกิจกรรมให้ผู้ปกครองได้ทำร่วมกับเด็ก โดยมีเป้าหมายเดียวกันคือ การพัฒนาเด็กโดยเคารพเวลาของครอบครัวให้คำแนะนำและช่วยเหลือผู้ปกครองแต่ละครอบครัวอย่างเท่าเทียมกัน ส่วนบทบาทผู้ปกครองคือการได้รับทราบถึงวิธีการสนับสนุน ให้กำลังใจและวิธีการช่วยเหลือเด็กที่บ้าน การสนทนาเกี่ยวข้องกับงานในห้องเรียนและการบ้าน มีความเข้าใจโปรแกรมการเรียนการสอนในแต่ละปี และจากสิ่งที่เด็กจะเรียนรู้ในแต่ละเรื่อง และเห็นคุณค่าในทักษะการเรียนการสอนไปในทิศทางเดียวกับครู ดังนั้นการจัดการศึกษาโดยใช้บ้านเป็นฐานในการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมของครอบครัวที่ดำเนินอยู่เป็นปกติ จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมในการพัฒนาเด็กร่วมกันระหว่างครูและผู้ปกครอง สอดคล้องกับ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ ,2548 (อ้างถึงใน วรรณานัน นันตาเขียน, 2553) ที่ระบุว่า กิจกรรมในครอบครัว นอกจากจะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ยังสร้างความรู้สึกร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันและมีเป้าหมายร่วมกันในการทำงาน เช่น งานบ้าน งานสวน งานอดิเรก ฯลฯ เป็นต้น

จากการที่ผู้วิจัยทำหน้าที่ครูผู้ดูแลเด็กปฐมวัย ได้พบว่า เด็กส่วนใหญ่ยังขาดทักษะในการตั้งเป้าหมายและการวางแผนขั้นตอนในการทำกิจกรรม การควบคุมตนเอง การจดจำ ทำให้ไม่สามารถทำกิจกรรมได้สำเร็จตามเป้าหมาย ผู้วิจัยได้ลงเยี่ยมบ้านและสัมภาษณ์ผู้ปกครอง พบว่า ปัญหาหลักที่เกิดขึ้นกับเด็กปฐมวัยในปัจจุบันคือ เด็กขาดการฝึกฝนทักษะที่เกี่ยวข้องกับการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ อีกทั้งผู้ปกครองยังขาดความเข้าใจในการส่งเสริมให้เด็กทำงานอย่างมีเป้าหมาย รู้จักการวางแผน การประเมินผลหรือการเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดการพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสำหรับเด็กปฐมวัย โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วม ซึ่ง Epstein (1995) ได้กล่าวถึงรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็กจะต้องเพิ่มทักษะและความรู้ ให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการเด็กและการอบรมเลี้ยงดู มีการ

สื่อสารระหว่างบ้านและโรงเรียน มีการช่วยเหลือเด็กให้เกิดการเรียนรู้ที่บ้าน เปิดโอกาสให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก สอดคล้องกับ ธันย์ สุภาแสน (2563) ได้กล่าวว่า บทบาทการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาโดยใช้บ้านเป็นฐาน สามารถกระทำได้โดยโรงเรียนและผู้ปกครองต้องมีความเข้าใจในบทบาทของตน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของพ่อแม่ ผู้ปกครองให้มีบทบาทต่อการพัฒนาการศึกษาในโรงเรียน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัยจะช่วยเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จได้หรือไม่ ซึ่งงานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางสำหรับผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องในการเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสำหรับเด็กปฐมวัยต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ซึ่งจะได้เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ปกครองในการนำมาใช้พัฒนาคุณภาพของเด็กปฐมวัยร่วมกัน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

สมมติฐานของการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน มีทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสูงขึ้น

ความสำคัญของการวิจัย

1. เด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ
2. ทำให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานในการเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จให้กับเด็กปฐมวัย
3. ทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างบ้านและโรงเรียนในการพัฒนาเด็กปฐมวัย
4. ครูมีแนวทางในการสร้างและพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านดอนแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยแบ่งช่วงอายุเป็น 4-5 ปี จำนวน 11 คน อายุ 5-6 ปี จำนวน 13 คน รวมทั้งสิ้น 24 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านดอนแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยแบ่งช่วงอายุเป็น 4-5 ปี จำนวน 6 คน อายุ 5-6 ปี จำนวน 6 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1.3 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้ปกครองของนักเรียนและนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านดอนแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 รวมทั้งสิ้น 12 คน

1.4 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ระยะเวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน โดยกลุ่มตัวอย่างมีการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ชุดละ 1 สัปดาห์

นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนและนักเรียนชายหญิง อายุระหว่าง 4-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านดอนแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยแบ่งช่วงอายุเป็น 4-5 ปี จำนวน 6 คน อายุ 5-6 ปี จำนวน 6 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน

ผู้ปกครอง หมายถึง ผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ดูแลนักเรียนชายหญิง อายุระหว่าง 4-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านดอนแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ซึ่งมีความสัมพันธ์เป็น บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ลุงและป้า ทำหน้าที่ดูแลอย่างใกล้ชิด โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า จะต้องเป็นผู้ปกครองที่มาด้วยความสมัครใจ มี

อุปกรณ์เทคโนโลยี สามารถติดต่อสื่อสารกับคุณครู ถ่ายรูปถ่ายวิดีโอส่งผ่านทางไลน์ และสามารถอ่านออก-เขียนได้

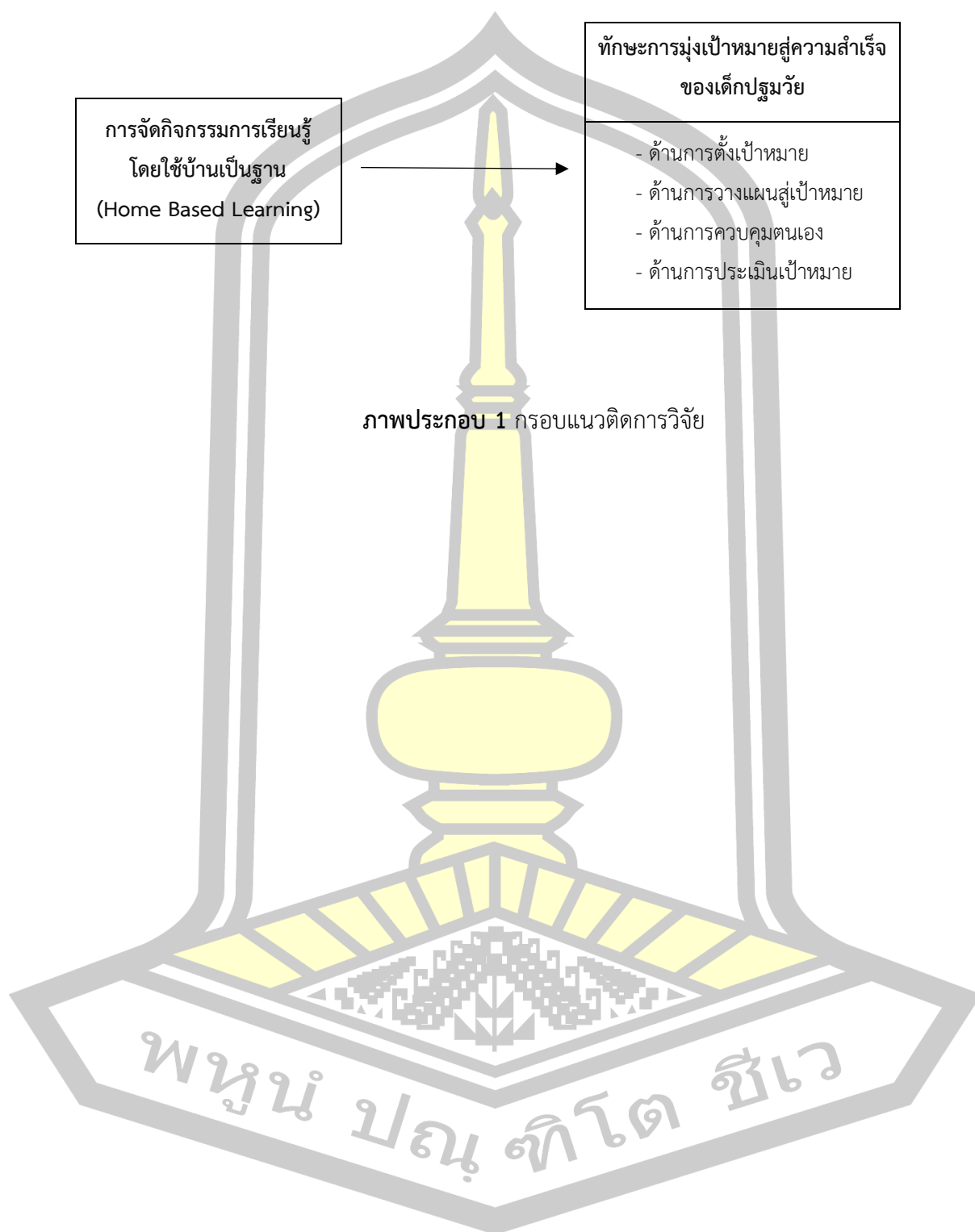
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน หมายถึง การจัดกิจกรรมที่ผู้ปกครองทำกับเด็กที่บ้าน โดยผู้ปกครองมีบทบาทในการกระตุ้นให้เด็กตั้งเป้าหมาย วางแผนสู่เป้าหมาย ควบคุมตนเอง และประเมินความสำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งกิจกรรมสามารถยืดหยุ่นเวลาในการทำกิจกรรมตามความสะดวกของผู้ปกครอง เลือกใช้สื่ออุปกรณ์ที่หาได้ง่ายภายในบ้านหรือท้องถิ่น อีกทั้งมีการประเมินและบันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมร่วมกับเด็ก ในระหว่างการทำกิจกรรมจะมีครูคอยให้คำแนะนำโดยการเยี่ยมบ้าน

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง หมายถึง ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ปกครองได้นำไปใช้จัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสำหรับเด็กปฐมวัย โดยชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสอดคล้องกับกิจวัตรประจำวันของครอบครัว ประกอบด้วย ชุดที่ 1 งานบ้าน ชุดที่ 2 งานเล่น ชุดที่ 3 งานครัว ชุดที่ 4 งานสวน ชุดที่ 5 หนูน้อยรักโลก และชุดที่ 6 งานประดิษฐ์ ซึ่งแต่ละชุดมีองค์ประกอบ บทบาทของผู้ปกครอง เนื้อหา นิทานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ การทำกิจกรรมตั้งเป้าหมายร่วมกันกับผู้ปกครอง และการประเมินผล มีรูปภาพประกอบที่ผู้ปกครองและเด็กเข้าใจได้ง่าย

ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย หมายถึง การแสดงออกของเด็กในการ ลงมือทำกิจกรรมหรืองาน อย่างมีเป้าหมายด้วยความจดจ่อใส่ใจ มีความพยายามกระทำจนสำเร็จไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ โดยมีพฤติกรรมบ่งชี้รายด้าน ดังนี้

1. ด้านการตั้งเป้าหมาย เด็กเลือกเป้าหมายหรือกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง บอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้ และบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมายได้
2. ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย เด็กวางแผนและบอกขั้นตอนในการทำงานหรือกิจกรรมได้ วางแผนเลือกใช้อุปกรณ์ในการทำงาน และกำหนดเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดการทำงานหรือทำกิจกรรมได้
3. ด้านการควบคุมตนเอง เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผน มุ่งมั่นในการทำงาน โดยไม่เปลี่ยนเป้าหมาย และสามารถทำงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด
4. ด้านการประเมินเป้าหมาย เด็กสามารถเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ บอกกระบวนการทำงานที่นำไปสู่ความสำเร็จได้ และแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมาย

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

- 1.1 ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
- 1.2 ความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
- 1.3 หลักการ แนวคิดพื้นฐานและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
- 1.4 รูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
- 1.5 บทบาทของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
- 1.6 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ สำหรับเด็กปฐมวัย

- 2.1 ความหมายของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ
- 2.2 ความสำคัญของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ
- 2.3 หลักการ แนวคิดพื้นฐานและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ
- 2.4 แนวทางการเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย
- 2.5 บทบาทของผู้ปกครองในการพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 3.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 3.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
 - 3.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จในเด็กปฐมวัย
- 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 3.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
 - 3.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จในเด็กปฐมวัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน สำหรับเด็กปฐมวัย

1.1 ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เป็นแนวทางที่เน้นการใช้พื้นที่บ้านหรือที่อยู่อาศัยเป็นสถานที่ในการจัดกิจกรรมต่างๆ โดยมีจะเกี่ยวข้องกับการทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว หรือการเสริมสร้างทักษะและการเรียนรู้ในบริบทของการใช้ชีวิตประจำวันภายในบ้าน

มูร์ณี เจกาเดร์ และคณะ (2564) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นที่บ้านเป็นหลัก โดยจะมีการดำเนินการผ่านทางแพลตฟอร์มหรือช่องทางออนไลน์ต่าง ๆ โดยอีเมลเป็นช่องทางการติดต่อสื่อสาร หรือ อาจจะเป็นช่องทางอื่นๆ เช่น ไลน์ เมสเซนเจอร์ ฯลฯ และจะต้องมีกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้เรียนและผู้สอน โดยจะมีการแอสไซน์เม้นท์งาน นอกจากนี้การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่บ้านให้มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องประกอบด้วย ปัจจัยสำคัญ 4 ประการ คือ 1. พื้นที่ 2. อุปกรณ์ 3. การเข้าถึง และ 4. ทักษะสำหรับผู้ปกครอง

เอกลักษณ์ ราชโรกิจ และคณะ (2564) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้ปกครองมีบทบาทในการจัดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ของเด็ก โดยที่ผู้ปกครองสามารถเรียนรู้ผ่านการเรียนออนไลน์ด้วยตัวเองจากที่บ้าน โดยที่ผู้ปกครองควรช่วยจัดพื้นที่การเรียนรู้ให้พร้อมทั้งอุปกรณ์ แสง และ บรรยากาศภายในบ้าน

Yilmaz et al. (2023) ได้กล่าวไว้ว่า เป็นกระบวนการที่บูรณาการการเรียนรู้เข้ากับชีวิตประจำวันของเด็กที่บ้าน โดยใช้กิจกรรมประจำวัน การเล่น และประสบการณ์ตรงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะรอบด้านของเด็กปฐมวัย

Dong et al. (2021) ได้กล่าวไว้ว่า เป็นรูปแบบการศึกษาที่ใช้ทรัพยากรและสภาพแวดล้อมในบ้านเพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับเด็กปฐมวัย โดยอาจรวมถึงการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเชื่อมโยงกับแหล่งเรียนรู้ภายนอก

UNESCO (2020) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานเป็นรูปแบบการศึกษาที่จัดขึ้นนอกระบบโรงเรียนปกติ โดยใช้บ้านเป็นสถานที่หลักในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งอาจดำเนินการโดยผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็ก โดยมีการสนับสนุนจากครูหรือผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา

Lau, E. Y. H., & Lee, K. (2020) ได้กล่าวไว้ว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นนอกห้องเรียนปกติ โดยมีบ้านเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ซึ่งผู้ปกครองหรือผู้ดูแลมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของเด็ก

Merga, M. K. (2020) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย หมายถึง การสร้างสภาพแวดล้อมที่บ้านให้เป็นพื้นที่แห่งการเรียนรู้ โดยเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ปกครองผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน หมายถึง กระบวนการจัดการศึกษาที่มีบ้านเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยใช้ทรัพยากรสภาพแวดล้อม และกิจวัตรประจำวันภายในบ้านเป็นเครื่องมือในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับเด็กปฐมวัย ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ซึ่งอาจผสมผสานระหว่างกิจกรรมที่มีโครงสร้างและการเรียนรู้ตามธรรมชาติ รวมถึงการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเชื่อมโยงกับแหล่งเรียนรู้ภายนอก โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาทักษะรอบด้านของเด็กผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ การเล่น และประสบการณ์ตรงในชีวิตประจำวันที่สามารถเสริมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว

1.2 ความสำคัญของการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

Epstein (2001) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานมีความสำคัญในการสร้างความร่วมมือระหว่างบ้านและโรงเรียน ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จทางการศึกษาของเด็ก และช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและอารมณ์

OECD (2020) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานมีความสำคัญในการสร้างความต่อเนื่องทางการศึกษา โดยเฉพาะในสถานการณ์ฉุกเฉิน เช่น การระบาดของโรคโควิด-19 ซึ่งช่วยลดผลกระทบจากการหยุดชะงักทางการศึกษา

O'Keeffe, G. S., & Clark-Pearson, K. (2020) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานมีความสำคัญโดยเป็นแนวทางการจัดการศึกษาที่ยืดหยุ่น มีการผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบมีโครงสร้างและการเรียนรู้ตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเด็กที่บ้าน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน มีความสำคัญในการสร้างระบบการศึกษาที่ยืดหยุ่น ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และเสริมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาเด็กอย่างรอบด้าน

1.3 หลักการ แนวคิดพื้นฐานและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

ทฤษฎีเป็นเครื่องมือสำคัญในการที่จะช่วยให้บุคคลทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่มีความซับซ้อนหลากหลายทฤษฎี เป็นการจัดรวบรวมหลักแนวคิด และข้อความรู้อย่างเป็นระบบ เพื่ออธิบายและคาดเดาพฤติกรรมและพัฒนาการ กล่าวคือทฤษฎีเป็นกรอบทางความคิด ในการทำความเข้าใจกับข้อมูลที่มีอยู่มากมายและไร้ระบบนั้นเอง สำหรับทฤษฎีที่ใช้เป็นกรอบความคิดให้กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน แบ่งออกได้ดังนี้ คือ ทฤษฎีนิเวศวิทยา (Ecological theory) และทฤษฎีระบบครอบครัว (Family system theory)

ทฤษฎีนิเวศวิทยา (Ecological theory)

Bronfenbrenner, 2005; Bronfenbrenner, 1994 (อ้างถึงในพัชราภา ต้นติชูเวท, 2561) ได้กล่าวไว้ว่า ทฤษฎีนิเวศวิทยาของบรอนเฟนเบรนนอร์ โดยทฤษฎีนี้เชื่อว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อการเติบโตและพัฒนาการของเด็ก ซึ่งบรอนเฟนเบรนนอร์ได้แบ่ง “ชั้น” (layers) ของสิ่งแวดล้อมเป็น ระดับชั้น และเชื่อว่าแต่ละชั้นของสิ่งแวดล้อมจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็กและมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ระดับชั้นของสิ่งแวดล้อมมีดังนี้

1. ระบบเล็ก (micro-system)

เป็นรูปแบบของกิจกรรม บทบาททางสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในระดับที่บุคคลสามารถเผชิญหน้าซึ่งกันและกันได้ เป็นสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิดกับบุคคลที่สุด ดังนั้น ระบบเล็กจึงมีความสำคัญมากที่สุดในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม ระบบนี้ได้แก่ การเป็นสมาชิกในครอบครัวที่พ่อแม่และลูก มีปฏิสัมพันธ์กัน โรงเรียน เพื่อนบ้าน เป็นต้น ตัวอย่างระบบ microsystem ในงานวิจัย เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและเยาวชนนอกระบบการศึกษา กับครอบครัว และชุมชน

2. ระบบกลาง (meso-system)

ระบบนี้เป็นระบบสิ่งแวดล้อมที่เชื่อมโยงระบบเล็กต่างๆ ตั้งแต่สองระบบหรือ มากกว่าให้สัมพันธ์กัน ซึ่งความเชื่อมโยง และความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างบ้านและโรงเรียนจะส่งผล ต่อการรับรู้ และการมีปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับสภาพแวดล้อม เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนบ้านและครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและโรงเรียน เป็นต้น ตัวอย่างระบบกลางในงานวิจัย เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวของเด็กและเยาวชนนอกระบบการศึกษากับครูในโรงเรียน

3. ระบบภายนอก (exo-system)

เป็นระบบที่ห่างจากตัวบุคคลอีกชั้นหนึ่ง เป็นสภาพทางสังคมที่บุคคลไม่ได้รับประสบการณ์โดยตรง แต่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมหรือพัฒนาการของบุคคลได้ โดยเป็นการเชื่อมโยงและตอบสนอง ของบุคคลที่ไม่มีความใกล้ชิดสนิทสนมตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตัวอย่างของความสัมพันธ์ในระบบนี้ เช่น ทักษะทางสังคม ความสำเร็จในหน้าที่การงานของพ่อแม่มีส่วนในการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมให้ลูก เป็นต้น ตัวอย่างระบบภายนอกในงานวิจัย เช่น ทักษะคิดของพ่อแม่ และคนในชุมชนที่มีต่อการศึกษาที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรเรียน และการตัดสินใจศึกษาต่อหรือไม่ศึกษาต่อของเด็กและเยาวชนนอกระบบการศึกษา

4. ระบบใหญ่ (macro-system)

ระบบใหญ่ที่สุดของระบบนิเวศน์ที่มีผลต่อพัฒนาการของมนุษย์ ซึ่งเป็นที่รวมทุกระบบที่กล่าวมาให้เกี่ยวเนื่องกัน เป็นวัฒนธรรมใหญ่ นั่นคือ วัฒนธรรม ความเชื่อ หรือ “พิมพ์เขียวทางสังคม” ที่กำหนดความเป็นอยู่ของสังคม เช่น นโยบายของรัฐบาล นโยบายสาธารณะ และ วัฒนธรรมย่อยของสังคม ตัวอย่างระบบใหญ่ในงานวิจัย เช่น นโยบายของภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนนอกระบบการศึกษา เช่น การช่วยเหลือด้านสวัสดิการและสังคม การช่วยเหลือด้านการศึกษา เป็นต้น

5. ระบบเวลา (chrono-system)

เป็นระบบสิ่งแวดล้อมที่บรอนเฟนเบรนเนอร์ได้พัฒนาระบบขึ้นมาในภายหลัง เป็นระบบที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบของสิ่งแวดล้อม และการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมตลอดช่วงชีวิตของบุคคล ระบบนี้ แสดงให้เห็นว่าเมื่อระยะเวลาผ่านไปไม่ได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงเพียงด้านคุณลักษณะทางจิตวิทยา ของบุคคลเท่านั้นแต่ยังส่งผลต่อสิ่งแวดล้อมที่บุคคลอาศัยอยู่ด้วยเช่นกัน เช่น การ

เปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ของครอบครัว สถานภาพทางการเงิน เศรษฐกิจและสังคม (socioeconomic status) การจ้างงาน สถานที่อยู่อาศัย

วอร์เนอร์ ลาวัง และรัชนี สรรเสริญ (2558) ทฤษฎีนิเวศวิทยาของบรอนเฟนเบรนนอร์ โดยแรกเริ่มบรอนเฟนเบรนนอร์ออกแบบแนวคิด ดังกล่าวเพื่อใช้ในการอธิบายพัฒนาการของเด็ก โดยแนวคิดนี้ ถูกนำเสนอเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1970 มีความเชื่อว่า “The belief that development can't be explained by a single concept, but rather by a complex system.” Bronfenbrenner (1977) ได้สรุปเป็นรูปแบบที่รู้จักในชื่อ ‘นิเวศวิทยาของการพัฒนามนุษย์ (Ecology of Human Development)’ เพื่อยืนยันว่าการพัฒนาของมนุษย์เป็นผลจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเจริญเติบโตของมนุษย์และการเปลี่ยนแปลงของสถานที่ที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่ และสิ่งแวดล้อม ที่ซับซ้อน ซึ่งสิ่งแวดล้อมแบ่งเป็น 4 ระบบ ได้แก่ ระบบเล็ก (micro-system) ระบบกลาง (meso-system) ระบบภายนอก (exo-system) และระบบใหญ่ (macro-system) รูปแบบนี้ ถูกนำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดการปฏิบัติและการวิจัยอย่างกว้างขวางทั่วโลกจนปัจจุบัน Tudge, Mokrova, Hatfield & Karnik (2009) ต่อมาในปี ค.ศ. 1980 Bronfenbrenner (1986) ได้เพิ่มระบบเวลา (chrono-system) เพื่ออธิบายว่าพัฒนาการของคนสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดระยะเวลาภายใต้สภาพแวดล้อมที่มีรอบตัว การพัฒนารูปแบบรุ่นสุดท้ายของ Bronfenbrenner (1980-1990) เกิดขึ้นจากการวิเคราะห์และวิจารณ์รูปแบบเดิมของตนเองว่า ให้ความสำคัญเฉพาะสภาพแวดล้อมเท่านั้น ในขณะที่ลักษณะของบุคคลและกระบวนการการมีปฏิสัมพันธ์ก็มีความสำคัญเช่นกัน จนในปี ค.ศ. 1995 Bronfenbrenner (1995) ได้พัฒนารูปแบบโดยบูรณาการองค์ประกอบที่สำคัญทั้งหมดรวมเรียกว่า Process-Person-Context-Time (PPCT Model) หรือ ‘รูปแบบชีวนิเวศวิทยา’ (Bioecological Model) และในปี ค.ศ. 2006 ได้มีการเพิ่มชื่อภายหลังเป็น ‘รูปแบบชีวนิเวศวิทยาของการพัฒนามนุษย์’ (Bioecological Model of Human Development) Bronfenbrenner & Morris (2006) แต่เป็นการเผยแพร่ภายหลังที่บรอนเฟนเบรนนอร์ได้เสียชีวิตไปแล้วในปี ค.ศ. 2005

ทฤษฎีระบบนิเวศวิทยาได้อธิบายการเกิดพฤติกรรมจากบุคคล ทั้งปัจจัยภายในตัวบุคคลเอง และจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างซับซ้อนเป็นระดับชั้น อย่างไรก็ตามปัจจัยภายในตัวบุคคลและสิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวบุคคล ได้แก่ ครอบครัว เพื่อน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลมากที่สุด

จากการศึกษาประโยชน์ของรูปแบบชีวิตนิเวศวิทยาของบรอนเฟนเบรนเนอร์ เครือข่ายวิจัยการศึกษา Manitoba (2011) พบว่า มีคุณค่ามากในการปฏิบัติ/การวิจัยในประเด็นต่อไปนี้

1. การระบุสถานการณ์ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของบุคคลภายใต้ระบบที่ซ้อนกัน
2. การพัฒนาแนวคิด/รูปแบบการดำเนินงานที่เป็นระบบ โดยช่วยชี้แนะแนวการจัดการกิจกรรมการดำเนินงานภายใต้บริบทแวดล้อมทั้ง 4 ระดับ
3. การกำหนดผลลัพธ์ที่สำคัญของความสำเร็จ การพัฒนาโดยพิจารณาจากการเปลี่ยนแปลงของบุคคลในด้านต่างๆ

องค์ประกอบทั้งสี่ที่กล่าว เชื่อมโยงสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อกันและกัน กล่าวคือ องค์ประกอบหนึ่งส่งผลต่อและได้รับผลจากอีกองค์ประกอบหนึ่ง เช่น การเลือกเวลาในการจัดกิจกรรมของโรงเรียนกับลักษณะหน้าที่การงานของผู้ปกครองส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนั้นๆ ของผู้ปกครอง เป็นต้น

จริยา ทรงนิพิฐกุล (2562) กล่าวว่า ทฤษฎีระบบชีวิตนิเวศวิทยา ส่งผลต่อการพัฒนาการในทุกด้านของเด็ก เด็กได้รับอิทธิพลจากระบบทุกระบบ ในบริบทกระบวนการการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัว สถานรับเลี้ยงเด็ก สถานศึกษา ล้วนต้องการการสื่อสารสองทาง การแลกเปลี่ยนข้อมูล การร่วมมือและความไว้วางใจระหว่างกัน การทำงานกับเด็กในห้องเรียนหรือที่บ้านเพียงอย่างเดียวอาจไม่ส่งผลทางบวกที่ยั่งยืนได้ ดังนั้น จึงควรจัดระบบในการสนับสนุนให้เกิดลักษณะของความสัมพันธ์ทางบวกดังกล่าวระหว่างครอบครัวกับสถาบันอื่นที่เกี่ยวข้องกับเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนหรือสถานสถานภาพเลี้ยงเด็กที่เป็นสถาบันที่มีความใกล้ชิดกับเด็กโดยตรง ย้ำให้เห็นถึงความสำคัญของการร่วมมือระหว่างบ้านและโรงเรียนในการพัฒนาเด็ก

สรุปได้ว่า การพัฒนาบุคคลมีส่วนสัมพันธ์กับการเรียนรู้และความก้าวหน้า หมายความว่า เกี่ยวพันกันระหว่างสถาบันมนุษย์และสถาบันสำคัญต่าง ๆ เช่น ครอบครัว โรงเรียน ผู้คนในกลุ่มวัยเดียวกัน ชุมชน และเพื่อนบ้าน ตลอดจนวัฒนธรรมความเป็นอยู่ทั้งปวงเริ่มตั้งแต่ชีวิตในวัยเด็กจนเติบโตเป็นชีวิตครอบครัว ดังนั้นการพัฒนาเด็กต้องอยู่ภายใต้ระบบความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อมซึ่งถือว่าสิ่งแวดล้อมหรือกลายณมิติเป็นพลังสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เด็กพัฒนาเป็นไปตามเป้าหมาย

ทฤษฎีระบบครอบครัว (Family system theory) พัฒนาโดย Turnbull, Summers and Brotherson (1984 อ้างถึงใน Gargiulo & Kilgo, 2000) ให้ความสำคัญกับระบบการมี

ปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลภายในครอบครัว ครอบครัวเป็นหน่วยที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ด้วยเหตุนี้เหตุการณ์หรือประสบการณ์ที่เข้ามากระทบกับสมาชิกคนใดคนหนึ่ง จะมีผลต่อสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวด้วย (Minuchin, 1974 อ้างถึงใน Gargiulo & Kilgo, 2000) พ่อแม่ และบุตร จึงถือเป็นบุคคลในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง หากบุคคลในครอบครัวเกิดปัญหา ก็จะส่งผลกระทบต่ออีกและกันได้ Turnbull Summer และ Bothersom (1984 อ้างถึงใน Gargiulo & Kilso, 2000) ได้อธิบายเกี่ยวกับทฤษฎีระบบครอบครัว ซึ่งเน้นความสัมพันธ์ของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัว รวมทั้งสัมพันธ์ภาพในการทำงานกับเด็กที่มีความบกพร่องในแต่ละราย โดยแบ่งลักษณะความสัมพันธ์ของครอบครัวว่าประกอบด้วย ระบบย่อยของความสัมพันธ์ใน 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) คู่สมรส เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสามีกับภรรยา 2) พ่อแม่ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับบุตร 3) พี่น้อง เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับเด็กในครอบครัว และ 4) ครอบครัวอื่นๆ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวกับครอบครัว

กรอบแนวคิดของทฤษฎีระบบครอบครัว (family system conceptual framework) ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบที่สัมพันธ์กัน (Gargiulo & Kilgo, 2000) ดังนี้

1) ลักษณะของครอบครัว (Family characteristics) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของครอบครัว ได้แก่ ลักษณะของสมาชิกในครอบครัว ภูมิหลังของวัฒนธรรม สถานะทางเศรษฐกิจ ขนาดครอบครัว สุขภาพของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัว ภูมิภาคนาแบบการเผชิญปัญหาบุคคลในครอบครัว ความรุนแรงของความบกพร่องของครอบครัว และอุปสรรคในการเผชิญหน้าของครอบครัว ได้แก่ ความยากจน การติดสารเสพติด และมีอิทธิพลต่อรูปแบบของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวทั้งภายในและภายนอกครอบครัว จากลักษณะของครอบครัวดังกล่าว จะทำให้เกิดความเข้าใจในความแตกต่างกันของลักษณะครอบครัว เช่น ครอบครัวที่ยากจนและอาศัยอยู่ในชนบท จะมีการปรับตัวต่างจากครอบครัวที่ร่ำรวยซึ่งมีบุตรที่มีความต้องการพิเศษอาศัยอยู่ในเมือง เป็นต้น ส่วนภูมิหลังวัฒนธรรมของครอบครัว คุณค่า และความเชื่อของบุคคลในครอบครัว ก็ยังเป็นโครงสร้างพื้นฐานของครอบครัว รูปแบบวัฒนธรรมในแต่ละครอบครัวได้รับอิทธิพลมาจาก ศาสนา ชนกลุ่มน้อย ความเชื่อของชาติพันธุ์ ซึ่งความเชื่อทางวัฒนธรรมอาจมีอิทธิพลต่อการตอบสนองของครอบครัวเกี่ยวกับการให้การช่วยเหลือเด็ก

2) การมีปฏิสัมพันธ์ของครอบครัว (Family Interaction) ประกอบด้วย ความสัมพันธ์และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ซึ่งการมีปฏิสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวนั้นขึ้นกับ

ปัจจัยของการยึดเหนี่ยว (Cohesion) และปัจจัยของการปรับตัว (Adaptability) โดยทั้ง 2 ปัจจัยนี้จะมีผลต่อคุณภาพของการมีปฏิสัมพันธ์ดังนี้

2.1) ปัจจัยด้านการยึดเหนี่ยว หมายถึง ระดับของเสรีภาพ และความเป็นอิสระของสมาชิกในครอบครัว ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์เหนียวแน่น บุคคลในครอบครัวจะมีความเป็นตัวของตัวเอง และความเป็นอิสระน้อย จะทำให้การดูแลบุคคลในครอบครัวเป็นแบบการปกป้องมากเกินไป ส่วนในครอบครัวที่มีการยึดเหนี่ยวระดับต่ำ บุคคลในครอบครัวจะไม่มี ความเกี่ยวข้องกัน ส่งผลให้เด็กที่มีความบกพร่องได้รับการดูแลที่ไม่ดี และในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่มีการยึดเหนี่ยวที่เหมาะสม จะส่งผลต่อการทำหน้าที่ที่ดีของบุคคลในครอบครัว

2.2) ปัจจัยด้านการปรับตัว (Adaptability) คือความสามารถของครอบครัวในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงเมื่อเกิดเหตุการณ์ตึงเครียด หรือเกิดวิกฤตการณ์ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อภูมิหลังทางวัฒนธรรมของครอบครัว ในครอบครัวที่เข้มงวด จะมีลักษณะของการตอบสนองตามบทบาท และความรับผิดชอบเหมือนเป็นใบสั่ง มีกฎกติกาที่ชัดเจนว่า ใครต้องทำอะไรครอบครัวลักษณะนี้จะไม่สามารถปรับตัวตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่ได้ ขณะเดียวกันในครอบครัวที่มีลักษณะสับสน วุ่นวาย ไม่มีวินัย จะทำให้กฎกติกาที่มีอยู่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาครอบครัวในลักษณะนี้จะยอมรับการปรับตัวต่อสถานการณ์ที่มีความตึงเครียดได้ง่าย เช่น ในครอบครัวที่มีลักษณะเข้มงวดซึ่งมีเด็กซึ่งมีความบกพร่องรุนแรง และต้องการความช่วยเหลือ จะมีการกำหนดบทบาท และความรับผิดชอบที่ชัดเจนในการดูแลเด็ก โดยหน้าที่ในการดูแลเด็กจะเป็นหน้าที่ของแม่เท่านั้น ส่วนพ่อจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการดูแลเด็ก ซึ่งบุคคลในครอบครัวจะไม่ยอมรับการปรับเปลี่ยนการดูแลเด็กตามสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้น ขณะที่ครอบครัวที่มีความวุ่นวาย สับสน มีการเปลี่ยนแปลงกฎกติกาได้ตลอดเวลา บุคคลในบ้านจะไม่มีบทบาท และความรับผิดชอบที่ชัดเจนครอบครัวที่มีลักษณะเช่นนี้จะสามารถปรับเปลี่ยนได้ง่าย สิ่งสำคัญสำหรับครอบครัวคือการรักษาสมดุลระหว่างการปรับตัวที่มากเกินไป และน้อยเกินไปให้ได้

2.3) หน้าที่ของครอบครัว (Family function) เป็นผลสะท้อนถึงความสนใจ และความต้องการของแต่ละบุคคลในครอบครัวแต่ละครอบครัวว่ามีความต้องการที่แตกต่างกัน ซึ่งหน้าที่ของครอบครัวจะสัมพันธ์กับกิจกรรมใน 7 ด้าน ดังนี้ ด้านความรักความพึงพอใจ ด้านการรู้สึกในคุณค่าของตัวเอง ด้านผลผลิตของรายได้ครอบครัว ด้านปัจจัยพื้นฐาน เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านงานอดิเรก และด้านการศึกษาและการอาชีพ เช่น ครอบครัวที่

มองว่าอาหารมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต ครอบครัวลักษณะนี้จะมุ่งเน้นเกี่ยวกับการจัดหาอาหารที่มีประโยชน์ให้กับบุคคลในครอบครัว ในขณะที่ครอบครัวที่ให้ความสำคัญกับ เรื่องการศึกษา นันทนาการ จะให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษา และการจัดหางานอดิเรกให้กับบุคคลในครอบครัว

2.4) วงจรชีวิตของครอบครัว (Family life cycle) เป็นการเปลี่ยนแปลงทาง พัฒนาการที่เกิดขึ้นกับบุคคลในครอบครัวในแต่ละช่วงเวลา ซึ่ง Turnbull and Turnball (1997) ได้กล่าวถึงช่วงเวลาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการของบุคคลในครอบครัว แบ่งเป็น 4 ช่วงเวลา ได้แก่ ช่วงก่อนวัยเรียน (อายุแรกเกิด - 5 ปี) ช่วงวัยเรียน (อายุ 5 ปี - 12 ปี) ช่วงวัยรุ่น (อายุ 12 ปี - 21 ปี) และช่วงผู้ใหญ่ (อายุ 21 ปีขึ้นไป) เช่น ขณะที่ลูกอยู่ในช่วงก่อนวัยเรียน พ่อแม่จะค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดูแลเด็ก แต่เมื่อลูกอยู่ในช่วงวัยเรียน พ่อแม่จะมีการเปลี่ยนแปลง โดยการ

ค้นหาโรงเรียนที่เหมาะสม การวางแผนการเรียนรู้ให้กับลูก เป็นต้น ทฤษฎีระบบครอบครัวเป็นทฤษฎี ที่กล่าวถึง ลักษณะของครอบครัวที่มีความเป็นเอกลักษณ์ โดยมีลักษณะของแต่ละครอบครัวที่ แตกต่างกันในด้านต่างๆ ได้แก่ สมาชิกในครอบครัวภูมิหลังทางวัฒนธรรม สถานะทางเศรษฐกิจ ขนาดครอบครัว สุขภาพของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัว ภูมิสำเนา รูปแบบการเผชิญปัญหาบุคคล ในครอบครัว รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อแม่ พี่น้อง บุตร ฯลฯ ซึ่งการมี ปฏิสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับปัจจัยของการยึดเหนี่ยว และปัจจัยของการปรับตัวของบุคคลในครอบครัว หาก ครอบครัวมีความสัมพันธ์ในลักษณะเข้มงวด ก็จะส่งผลต่อการปรับตัวในการเผชิญกับวิกฤตการณ์ที่ เกิดขึ้นได้ยาก แต่หากครอบครัวมีความสัมพันธ์ในลักษณะที่ไม่มีวินัย มีความวุ่นวาย สับสน ก็จะส่งผล ต่อการปรับตัวได้ง่ายยอมรับกับวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นได้ง่ายกว่า

ดังนั้นการมีปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัวควรมีการรักษาสมดุลระหว่างปัจจัยการยึดเหนี่ยว และปัจจัยการปรับตัว เพื่อให้ครอบครัวสามารถเผชิญกับวิกฤตการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนความต้องการของครอบครัวต่อการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน และการเปลี่ยนแปลงทาง พัฒนาการที่เกิดขึ้นกับบุคคลในครอบครัวในช่วงเวลาต่างๆ มีผลกระทบต่อการพัฒนาเด็ก ซึ่งเด็กแต่ละคนจะเติบโตมาในครอบครัวที่มีความแตกต่างกันทั้งทางลักษณะโครงสร้างของครอบครัว การมี ปฏิสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว มีความต้องการในการดำเนินชีวิต และการเปลี่ยนแปลงทาง พัฒนาการที่เกิดขึ้นกับบุคคลในครอบครัว สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อ การดูแล และการ ช่วยเหลือเด็กของบุคคลในครอบครัว ซึ่งจะช่วยให้เด็กเติบโต และมีความสามารถในการใช้ชีวิตที่ต่างกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ทฤษฎีระบบนิเวศและทฤษฎีระบบครอบครัว เป็นทฤษฎีพื้นฐานของแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน สะท้อนให้เห็นถึงพลวัตของการมีปฏิสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันและกัน ทั้งภายในระบบ และภายนอกระบบอย่างต่อเนื่อง โดยเริ่มจากบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็ก ได้แก่ พ่อแม่ที่เลี้ยงดูเด็กในบ้าน ครูที่ให้การดูแลและให้การศึกษาแก่เด็กซึ่งส่งผลกระทบต่อโดยตรงกับเด็ก ได้แก่ ความสัมพันธ์ของครอบครัวภายในบ้าน และความสัมพันธ์ของครูในโรงเรียน โดยมีการขยายความสัมพันธ์ออกสู่สังคมภายนอกที่สามารถส่งผลกระทบต่อเด็กทางอ้อม การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของบุคคลในระบบต่างๆ ทำให้เห็นถึงผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็ก ทั้งในด้านพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก นอกจากนี้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของแต่ละครอบครัว จะมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวขึ้นอยู่กับลักษณะของสมาชิก วัฒนธรรม และรูปแบบความคิด ความเชื่อของแต่ละบุคคลในครอบครัว สมาชิกแต่ละคนในครอบครัว มีหน้าที่ที่หลากหลายที่ขึ้นอยู่กับโครงสร้างและการปฏิสัมพันธ์ของคนในครอบครัว โดยครอบครัวอาจมีความสัมพันธ์ บทบาทหน้าที่ ความต้องการของแต่ละบุคคลในครอบครัวที่ต่างกันทำให้ส่งผลต่อการเลี้ยงดู และส่งเสริมศักยภาพเด็กในครอบครัว ดังนั้นทั้งทฤษฎีครอบครัวและทฤษฎีนิเวศวิทยา จะช่วยให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพ ลักษณะครอบครัว และเด็กได้เป็นอย่างดี กรณีที่ครอบครัวมีเด็กที่มีความต้องการพิเศษจึงส่งผลกระทบต่อลักษณะและการดำเนินชีวิตของบุคคลในครอบครัวต่อการเลี้ยงดูและการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หากครอบครัวอยู่ในสภาพแวดล้อม ที่ให้ความเข้าใจ ยอมรับปัญหาและดำเนินการช่วยเหลือเด็กอย่างเหมาะสม ส่งผลให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีพัฒนาการและการเรียนรู้ที่ดีได้เต็มตามศักยภาพ แต่ในทางตรงข้ามหากครอบครัวอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อดูแลเด็ก จะส่งผลกระทบต่อพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กได้

1.4 รูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

การลงทุนด้านเวลาของผู้ปกครองสามารถกำหนดเป้าหมายและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันผลลัพธ์ไม่จำเป็นต้องบ่งชี้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่บ้านไม่สำคัญสำหรับการสนับสนุนทักษะทางวิชาการของเด็ก งานที่หลากหลายได้แสดงให้เห็นว่าทักษะที่มีข้อจำกัด (ทักษะที่มีขอบเขตจำกัดและสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว) เป็นทักษะพื้นฐานที่สนับสนุนการพัฒนาที่สูงกว่าและซับซ้อนมากขึ้น

Epstein (1995) ได้กล่าวไว้ว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานไว้ 6 ลักษณะ ดังนี้

1) ทักษะและความรู้ของการเป็นพ่อแม่ เป็นการช่วยให้ครอบครัวได้มีความรู้ในการเลี้ยงดูเด็ก ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการเด็ก และการจัดสภาพแวดล้อมในบ้าน เพื่อช่วยเหลือและพัฒนาเด็กในแต่ละวัยให้เหมาะสม ลักษณะกิจกรรม มีดังนี้

1.1) การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ โดยการจัดให้ครอบครัวได้มีส่วนร่วมเกี่ยวกับนโยบายของโรงเรียน ลักษณะของการจัดการศึกษา

1.2) การจัดการศึกษา และฝึกอบรม ให้ครอบครัวได้เรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ เกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก การแก้ปัญหาพฤติกรรมของเด็ก

1.3) การจัดแหล่งเรียนรู้ เช่น ห้องสมุด เพื่อให้ครอบครัวได้รับประโยชน์จากหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการเป็นพ่อแม่

2) การสื่อสารระหว่างบ้านและโรงเรียน เป็นการสื่อสารระหว่างบ้านกับโรงเรียน และโรงเรียนกับบ้าน โดยครอบครัวจะสื่อสารเกี่ยวกับการศึกษาของเด็ก และความก้าวหน้าของเด็กที่เกิดขึ้นในโรงเรียน ครอบครัวจะพูดคุยกับครูในโรงเรียนตั้งแต่ช่วงเปิดภาคการศึกษา ช่วงระหว่างการศึกษาเพื่อติดตามความก้าวหน้าของเด็ก และช่วงจบการศึกษา เพื่อการประมวลผลการเรียนรู้ของเด็ก ลักษณะกิจกรรม มีดังนี้

2.1) การติดต่อสื่อสารที่หลากหลาย เช่น โทรศัพท์ จดหมายข่าว สมุดบันทึก

2.2) การจัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคล

2.3) การจัดตารางปฏิทิน เพื่อให้ครอบครัวได้ทราบเกี่ยวกับกิจกรรมที่จัดขึ้นสำหรับเด็ก

3) การเป็นอาสาสมัครที่โรงเรียน และชุมชน เป็นการเข้าร่วมในฐานะอาสาสมัครที่โรงเรียนหรือแหล่งการเรียนรู้อื่นๆ ในชุมชนเพื่อช่วยเหลือเด็ก เช่น การจัดการฝึกอบรม การดูแลแหล่งเรียนรู้ที่โรงเรียน เป็นต้น ลักษณะกิจกรรมเป็นการจัดการเลี้ยงดูเด็ก เพื่อให้ครอบครัวได้มีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

4) การช่วยเหลือเด็กให้เกิดการเรียนรู้ที่บ้าน เป็นการช่วยให้ผู้ปกครองเรียนรู้ ทักษะและกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้ในการช่วยเหลือลูกที่บ้าน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เช่น การบ้านของเด็ก และกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ ลักษณะกิจกรรม ดังนี้

4.1) การจัดบริการหนังสือ และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในบ้าน เพื่อนำไปใช้กับเด็กที่บ้าน

4.2) การให้คำแนะนำแก่ครอบครัวเกี่ยวกับความรู้ และทักษะในการช่วยเหลือเด็ก

5) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และการสนับสนุน การเปิดโอกาสให้ครอบครัว เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการสนับสนุนในโรงเรียน เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการที่ดี โดยการทำงานร่วมกับครู บุคคลากรในโรงเรียน ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และการพัฒนาเด็ก ลักษณะกิจกรรม มีดังนี้

5.1) การจัดทำนโยบายด้านการศึกษา

5.2) การพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร

5.3) การจัดงานประจำโรงเรียน

6) การทำงานร่วมกันในชุมชน (Collaborating with the community) เป็นการมีส่วนร่วมระหว่างครอบครัว เด็ก โรงเรียน และองค์กรหรือหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้องกัน เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาเด็ก มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันของแหล่งการเรียนรู้ และการบริการต่างๆ ลักษณะกิจกรรม มีดังนี้

6.1) การจัดงานร่วมกันระหว่างครอบครัว โรงเรียน และชุมชน

6.2) การจัดกลุ่มการช่วยเหลือครอบครัว

McCormick et al. (2020) ได้กล่าวไว้ว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้บ้านเป็นฐานเชื่อมโยงกับทักษะทางวิชาการของเด็ก ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครองในการมุ่งเน้นการเพิ่มเวลาในกิจกรรม เช่น การอ่านและการเล่าเรื่องที่เด็กมีโอกาสสัมผัสน้อยจากโรงเรียนและตัวอย่างจาก แผนกปฐมวัยของโรงเรียนรัฐบาลบอสตัน ที่ได้พัฒนาการสนับสนุนสำหรับผู้ปกครองที่เรียกว่า Home Links ซึ่งเป็นชุดเครื่องมือแบบโต้ตอบที่ถูกส่งกลับบ้านและมุ่งหวังที่จะเชื่อมโยงครอบครัวเข้ากับหลักสูตรและกิจกรรมต่างๆ สำหรับเด็ก

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (2564) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน ซึ่งครูเป็นผู้ออกแบบการเรียนรู้ให้พ่อแม่เป็นผู้สนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก พ่อแม่ได้เรียนรู้ ฝึกฝนการจัดกระบวนการ เรียนรู้ให้กับลูก ทำให้เด็กได้เรียนรู้พัฒนาหลากหลายด้าน โดยเฉพาะการเรียนรู้พัฒนาที่สำคัญ 3 เรื่องหลักอันเป็นฐานรากของการพัฒนาเด็ก ได้แก่ พัฒนาการ ทักษะสมอง EF และตนเอง ด้วยแนวคิด “เด็กอยู่ไหน การเรียนรู้อยู่ที่นั่น” การเรียนรู้ของเด็กเกิดขึ้นได้ ดังนั้นเมื่อเกิดสถานการณ์ที่เด็กๆ ไม่สามารถไปโรงเรียนได้ ฐานการเรียนรู้ของเด็กๆ จึงย้ายจากโรงเรียนมาอยู่ที่บ้าน เช่น เด็กเรียนรู้เรื่องการจัดระบบ แต่เด็กเรียนรู้แล้ว นำมาจัดระบบในชีวิตจริงได้ไหม เช่น จัดตารางชีวิตตัวเอง จัดระบบในบทบาทของนักเรียน บทบาทของลูก เป็นต้น สิ่ง

เหล่านี้เป็นทักษะเดียวกัน แต่คนละเนื้อหา เรียกว่า ทักษะชีวิต หรือ Soft Skill ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ แต่เรามักมองข้าม ไม่ได้นำมาบูรณาการผ่านทางเนื้อหาวิชาการ การจะให้เด็กมี Soft Skill ครูและพ่อแม่ต้องใช้การพูดคุย การซักถาม เพื่อจะได้วิเคราะห์แล้วส่งเสริมเด็กได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบบ้าน เป็นฐานจึงสามารถช่วยแก้ไขปัญหการจัดการเรียนการสอน พัฒนาที่ถดถอย และการประเมินพัฒนาการของเด็กปฐมวัยได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า รูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ไม่จำกัด สามารถฝังอยู่ในชีวิตประจำวัน รวมถึงระหว่างการเดินทาง ไปกลับจากโรงเรียนและจุดหมายปลายทางอื่นๆ (เช่น ฝึกคำศัพท์ตามทิศทาง) เวลาว่างทั่วไป (เช่น เล่นกับบล็อกรูปร่าง) เวลารับประทานอาหารของครอบครัว (เช่น การเล่าเรื่อง) หรือกิจวัตรก่อนนอน (เช่น อ่านหนังสือ)

1.5 บทบาทของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

ความสำเร็จของการเรียนรู้ของเด็กขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้ปกครองและการมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือสนับสนุนเด็กด้วยงานที่ได้รับมอบหมายที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน การสื่อสารกับบุตรหลานเกี่ยวกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน การจัดหาสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เอื้ออำนวย

บุญชนก ธรรมวงศา (2563) ได้กล่าวไว้ว่า บทบาทของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน มีส่วนสำคัญมากเนื่องจากสายสัมพันธ์ที่อบอุ่นปลอดภัยคือหัวใจ ดังนั้น ผู้ปกครองควรแสดงความรักความเอาใจใส่เป็นคำพูดและการกระทำ ควรวางขอบเขต มีกฎเกณฑ์ให้ปฏิบัติจนเป็นกิจวัตร และฝึกให้รู้รับผิดชอบหน้าที่ อีกทั้งยังควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองและเหมาะสมกับวัย โดยคอยให้คำแนะนำ ปรับปรุงอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยผู้ปกครองควรเป็นแบบอย่างที่ดี และติดตามพัฒนาการสม่ำเสมอ

ธัญย์ สุภาแสน (2563) ได้กล่าวไว้ว่า บทบาทการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน สามารถกระทำได้โดยโรงเรียนและผู้ปกครองต้องมีความเข้าใจในบทบาทของตน และบทบาทของการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครอง ซึ่งเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของพ่อแม่ ผู้ปกครองให้มีบทบาทต่อการพัฒนาการศึกษาในโรงเรียน ผู้ปกครองจึงมีส่วนร่วมในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของเด็กในทุกๆ ด้าน โดยกิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาสามารถดำเนินการได้หลายวิธี ด้วยกิจกรรมที่หลากหลายในบริบทของสังคมไทยซึ่งโรงเรียนและผู้ปกครองต้องมีเป้าหมายร่วมกันในการร่วมพัฒนาเด็ก ทั้งนี้ กิจกรรมต่างๆ

จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อโรงเรียนเป็นผู้ริเริ่มเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมและผู้ปกครองต้องเปิดใจและเข้าใจเจตนารมณ์ของโรงเรียน พร้อมทั้งให้ความร่วมมือ การมีส่วนร่วมจึงจะเกิดขึ้นได้ตามที่ทุกฝ่ายมุ่งหวัง

สรรวม วิเชียรวงศ์ (2560) ได้กล่าวไว้ว่า บทบาทของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน ถือเป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญยิ่ง โดยเฉพาะเรื่องความรักความใกล้ชิด ความเท่าเทียมกันในการรักที่มีต่อทุกคนอย่างสม่ำเสมอ การเตรียมสื่ออุปกรณ์ต่างๆ ให้ได้เรียนรู้การเป็นต้นแบบที่ดีของพ่อแม่ อาทิ การเป็นผู้ให้ การประหยัด ความขยัน ต่างเป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลที่สำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้ของเด็ก ดังคำกล่าวที่ว่า “การเลี้ยงลูกดีต้องเริ่มต้นที่พ่อแม่เป็นสำคัญ”

Popenoe (1988) ได้กล่าวไว้ว่า การมีปฏิสัมพันธ์บางส่วนที่จะเกิดขึ้นระหว่างกันในครอบครัวได้จะต้องเกิดขึ้นผ่านการสื่อสารพูดคุยในครอบครัวและการใช้เวลาแก่กันจึงทำให้ปัจจัยนี้ถือเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญในการสร้างคุณลักษณะที่เหมาะสมของเด็ก โดยเฉพาะเมื่อมีปัญหาขัดข้องใจ หากพ่อแม่แนะนำให้คำปรึกษาก็จะนำไปสู่การใช้ชีวิตที่เหมาะสมยังมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกมากเพียงใด ไม่ว่าจะผ่านทางกายภาพ อารมณ์ ความฉลาด จิตใจหรือแม้แต่จิตวิญญาณ จะส่งผลและมีส่วนต่อชีวิตลูกทั้งหมด

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า บทบาทของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานไม่ได้จำกัดแค่การสนับสนุนทางด้านสื่อหรือวัสดุการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสร้างสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความรัก ความเข้าใจ และการสนับสนุนที่เด็กต้องการในการเติบโตและพัฒนาทักษะต่างๆ ในทุกๆ ด้าน

1.6 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

ปาริชาติ อาษาธงและทองมี ผลาผล (2565) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนารูปแบบการส่งเสริมทักษะการคิดเชิงบริหารของเด็กปฐมวัยแบบมีส่วนร่วมของครอบครัวและชุมชนในจังหวัดร้อยเอ็ด มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาและประเมินผลรูปแบบการส่งเสริมทักษะการคิดเชิงบริหารของเด็กปฐมวัยแบบมีส่วนร่วมของครอบครัวและชุมชน ผู้ร่วมวิจัยประกอบด้วย ผู้ปกครอง เด็กปฐมวัย ครู ผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และอาสาสมัคร สาธารณสุขประจำหมู่บ้าน รวมจำนวน 50 คน พบว่า ผู้ปกครองมีความรู้ในการส่งเสริมทักษะการคิดเชิงบริหาร ของบุตรหลานได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งมีแนวทางปฏิบัติในการเลี้ยงดูและส่งเสริมทักษะการคิดเชิงบริหาร ของบุตรหลานสอดคล้องกับ

วิถีชีวิตของแต่ละครอบครัว เช่น การดูแลโภชนาการ ส่งเสริมการนอน ทักษะการสื่อสาร สร้างวินัยเชิงบวกมีทักษะการเล่น ออกแบบกิจกรรมการเล่น ช่วยงานบ้าน ฝึกกิจวัตรประจำวันได้เหมาะสมกับพัฒนาการของบุตรหลาน และได้รับความรู้จากเสียงตามสายเป็นภาษาอีสานผ่านหอกระจายข่าวประจำหมู่บ้านบ่อย ๆ ทำให้เข้าใจ จดจำข้อมูลข่าวสารได้ง่ายขึ้นกระตุ้นให้เกิดการปฏิบัติและการรับรู้ที่ดี มีการติดตามเยี่ยมของ อสม. สนับสนุนให้ผู้ปกครองเกิดความมั่นใจและมีการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมทักษะการคิดเชิงบริหาร ของบุตรหลานได้เหมาะสมและต่อเนื่อง ทักษะการคิดเชิงบริหารจะพัฒนาได้ดีเมื่อเด็กได้เรียนรู้ผ่านการลงมือทำและอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมเพื่อให้เด็กมีโอกาสฝึกคิดวางแผน แก้ไขปัญหา มีความยืดหยุ่นทางความคิดและกำกับตนเองสู่เป้าหมายจนประสบความสำเร็จ ซึ่งผู้ปกครองก็เป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งต่อการพัฒนาและส่งเสริมทักษะที่จำเป็นในการทำกิจกรรมที่มีเป้าหมายของเด็กปฐมวัย

ธิดา พิทักษ์สินสุข (2562) ได้กล่าวไว้ว่า ผลการศึกษาสังเคราะห์แนวทางการจัดกิจกรรมที่ผู้ปกครองเป็นต้นแบบโดยใช้บ้านเป็นฐาน ใช้เสริมสร้างการคิดวิเคราะห์ของเด็กช่วงปฐมวัย พบว่าแนวทางที่ผู้ปกครองเลือกใช้ในการให้บุตรหลานทำกิจกรรมและส่งผลให้ลูกคิดวิเคราะห์จนประสบความสำเร็จในชีวิต เกิดจากความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกรับโดยอาศัยประสบการณ์ตรง ในประเด็นต่อไปนี้

1. การฝึกให้รู้จักรับผิดชอบด้วยการทำงานตามสภาพการณ์จริง โดยการมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบให้เด็กปฏิบัติที่ชัดเจนตามสถานการณ์ในตอนนั้น การฝึกเด็กทำงานเป็นการฝึกความรับผิดชอบ รู้จักอดทน อดกลั้น ยับยั้งชั่งใจ รู้จักอดเปรี้ยวไว้กินหวาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ทำเปิดโอกาสให้เด็กทำกิจกรรมหรือรับผิดชอบหลายอย่างเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย ขณะเดียวกันในการทำงานต้องให้เด็กได้คิดตัดสินใจเองทำเองก่อนเป็นหลักไม่ทำให้ทุกเรื่อง หากทำสิ่งใดไม่ได้จะให้ทดลองทำใหม่หรือบางครั้งอาจต้องสอนทีละขั้นตอน

2. การใช้เหตุและผลในการเลี้ยงดูเหนืออารมณ์ กล่าวคือ การให้ลูกทำกิจกรรมพ่อแม่ต้องใช้เหตุผลเป็นหลักในการให้ลูกยอมรับและทำกิจกรรมนั้นๆ ให้สำเร็จมากกว่าการใช้อารมณ์

3. การกำกับติดตามตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง กล่าวคือ การติดตามผลการมอบหมายหน้าที่ให้รับผิดชอบเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นสิ่งที่คุณแม่ต้องประเมินผลสำเร็จของงานที่ได้รับมอบหมายของบุตรหลาน

4. การเป็นผู้สนับสนุนหรือเป็นโค้ชให้ ในที่นี้ผู้ปกครองต้องชี้แนะกระตุ้นให้บุตรหลานตั้งเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจน และผลักดันบุตรหลานทำกิจกรรมให้สำเร็จ ผู้ปกครอง เป็นผู้กำกับ คอยเตรียมการสนับสนุน เป็นที่ปรึกษา เปิดโอกาสให้รู้จักช่วยเหลือตัวเองให้มากที่สุด

5. การใช้หลักธรรมทางศาสนาประกอบการเลี้ยงดู กล่าวคือ เป็นการนำหลักธรรมทางศาสนามาใช้ฝึกเด็กปฐมวัย เช่น การฝึกให้เป็นผู้ให้ การมีสัมมาคารวะ การประหยัดไม่สุรุ่ยสุร่าย หรือฝึกให้มีความเอื้ออาทร เป็นต้นแบบของการมองโลกในแง่ดี เพื่อให้คิดดี พูดดี และทำดีในการสร้างคุณค่าให้กับตัวเอง

Amanda Howley-Rouse (2020) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บ้านเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ 6 ข้อ ดังนี้

1. ออกแบบหรือตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน

กิจกรรมการเรียนรู้ทุกอย่างควรได้รับการออกแบบด้วยเหตุผลหรือเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเฉพาะ และเด็กต้องได้มีส่วนร่วมสำหรับกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย เป็นจริง มีความซับซ้อนปานกลาง ดึงความสนใจของเด็ก ควรใช้เวลาประมาณ 20-30 นาที

2. มีความชัดเจนและสม่ำเสมอ

สิ่งสำคัญคือต้องมีความชัดเจนและสอดคล้องกันในการออกแบบกิจกรรม และการประเมินงาน การเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานคำแนะนำหรือความคาดหวังที่ไม่สอดคล้องกันอาจทำให้เด็กมีส่วนร่วมน้อยลง จำกัดการเรียนรู้และนำไปสู่ความสับสน

3. จัดลำดับความสำคัญการเชื่อมต่อทางสังคม กำหนดเวลาในการทำกิจกรรมได้

เป็นหนึ่งในหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานที่สำคัญที่สุด เด็กอาจประสบกับความเหงา ความรู้สึกโดดเดี่ยว และความวิตกกังวลอย่างมากขณะต่อสู้กับการใช้ชีวิตและการเรียนรู้ในสังคมที่โดดเดี่ยว เด็กหลายคนจะขาดความสัมพันธ์ทางสังคม การติดต่อ และปฏิสัมพันธ์ของโรงเรียน ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่การเรียนรู้ที่บ้านทั้งหมดรวมถึงโอกาสสำหรับเด็กในการมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนทางสังคมที่มีความหมายกับผู้อื่น ซึ่งอาจรวมถึงเด็กที่พูดคุยเกี่ยวกับงานของตนเองกับคนที่บ้าน แชนร์ผ่านสื่อดิจิทัลหรือทางโทรศัพท์ หรือบันทึก และแชนร์บนโซเชียลที่ปลอดภัย

4. สิ่งแวดล้อมรอบตัว

การเรียนรู้จากที่บ้านมอบสิ่งพิเศษให้เด็กๆ ได้เรียนรู้เพิ่มเติมจากสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นของตน หากเป็นไปได้ ควรส่งเสริมให้เด็กๆ ใช้เวลานอกบ้าน สำรวจทั้งธรรมชาติและสิ่งที่ 'สร้างขึ้น' ของชุมชนท้องถิ่นในขณะที่อยู่ใกล้บ้าน ทุกคนได้รับประโยชน์จากอากาศบริสุทธิ์และโอกาสในชีวิตประจำวันในการมีส่วนร่วม กับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

5. ให้รางวัลความสำเร็จที่เฉพาะเจาะจง

เป็นสิ่งสำคัญที่เด็กจะได้รับคำติชมที่ชัดเจน เฉพาะเจาะจง สร้างสรรค์ และถูกต้องเกี่ยวกับงานการเรียนรู้ที่บ้านจากผู้ใหญ่ที่เชื่อถือได้ ข้อเสนอแนะสามารถเขียนหรือด้วยวาจา สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องจัดให้มีในลักษณะที่เด็กสามารถเข้าใจและดำเนินการได้ เมื่อเด็กปฏิบัติตามข้อเสนอแนะ และทำงานสำเร็จลุล่วง เด็กควรได้รับการยอมรับในความพยายาม เป็นสิ่งสำคัญที่เด็ก ๆ จะต้องรู้ว่าเหตุใดเด็กจึงได้รับการยกย่องหรือยอมรับ คำติชมทั่วไปและการยกย่องทั่วไปมักไม่ค่อยมีประสิทธิภาพในการปรับปรุงการเรียนรู้ แรงจูงใจ หรือการมีส่วนร่วม

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน มีแนวทางหลักๆ ดังนี้ กิจกรรมต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนและเหมาะสมกับเด็ก คำแนะนำต้องชัดเจนและสอดคล้องกัน ส่งเสริมการเชื่อมต่อทางสังคมเพื่อหลีกเลี่ยงความเหงา ใช้สภาพแวดล้อมรอบตัวในการเรียนรู้ และให้คำติชมที่เฉพาะเจาะจงเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ ผู้ปกครองควรส่งเสริมให้เด็กรับผิดชอบทำงานจริง ใช้เหตุผลในการเลี้ยงดู ติดตามผลการเรียนรู้ เป็นโค้ชสนับสนุน และใช้หลักธรรมทางศาสนาในการฝึกฝนเด็กให้มีคุณธรรมและทักษะชีวิต

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ สำหรับเด็กปฐมวัย

2.1 ความหมายของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ เป็นส่วนหนึ่งในทักษะสมองเพื่อจัดการชีวิตนั้น เนื่องจากมีนักวิชาการหลากหลายสาขาวิทยาการในระดับโลกที่เข้ามาศึกษาในเรื่องนี้ ดังนั้น การให้คำนิยามจึงมีความแตกต่างกันในการใช้คำ แต่หากพิจารณาอย่างจริงจังแล้วก็จะเห็นว่าสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน การมุ่งเป้าหมาย ถือว่ามีความสำคัญต่อพฤติกรรมในการทำงานเป็นอย่างมาก เนื่องจากถ้าบุคคลใดสามารถตั้งเป้าหมายตนเองได้ ก็สามารถทำให้บุคคลนั้นประสบความสำเร็จ หรือ

บรรลุเป้าหมายได้ ซึ่งหัวใจหลักของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จนั้นคือการประสบความสำเร็จหรือบรรลุเป้าหมายเช่นเดียวกัน

ณัฐธรรดา ไชยอัศวพงศ์และฐิติพร พิษณุกุล (2566) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการควบคุมความคิด อารมณ์ และการกระทำ โดยใช้ทักษะหลายอย่างในการวิเคราะห์คิดแก้ปัญหา และสร้างสรรค์วิธีการแก้ปัญหาอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ จนเกิดพฤติกรรมที่มุ่งเป้าหมายเป็นการทำหน้าที่ระดับสูงของสมอง ซึ่งอยู่ในสมองส่วนหน้า องค์ประกอบของทักษะการคิดเพื่อจัดการชีวิตสู่ความสำเร็จประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ความจำในการใช้งาน การยับยั้งชั่งใจคิดไตร่ตรอง การยืดหยุ่นการคิด การวางแผนและจัดระบบดำเนินการ และการควบคุมอารมณ์

สุภาวดี หาญเมธี (2561) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ไว้ตั้งนี้ การมุ่งเป้าหมาย คือความพากเพียรเพื่อ บรรลุเป้าหมาย และจดจำข้อมูลนี้ไว้ในใจตลอดเวลาที่ทำงานตามแผนนั้นจนกว่าจะบรรลุ ซึ่งรวมถึง ความใส่ใจในเรื่องเวลา (Sense of Time) กับความสามารถในการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง และติดตามความก้าวหน้าของเป้าหมายอย่างต่อเนื่อง นั่นคือเมื่อตั้งใจและลงมือทำสิ่งใดแล้วจะมุ่งมั่น อดทนเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ไม่ว่าจะมียุอุปสรรคใดๆ ก็พร้อมฝ่าฟันจนสำเร็จ ความสามารถนี้จะทำให้เด็กๆ ทำสิ่งใดก็จะมุ่งมั่น ทำโดยไม่ย่อท้อ เช่น ความพยายามที่จะขึ้นบาร์โค้ดให้ได้ ความพยายามที่จะผูกเชือกทรงเท้าจนสำเร็จ ความตั้งใจที่จะกินข้าวจนหมดจาน

ปฐมวงค์ สีหาเสนา (2557) ได้กล่าวไว้ว่า การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ หมายถึงความรู้สึกรหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ค่านิยมและประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับและจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้ จึงเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมที่จะแสดงออกที่มีผลต่อการเลือกที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

Locke, E. A., & Latham, G. P. (2019) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ หมายถึง ความสามารถในการกำหนด วางแผน และดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยรวมถึงการตั้งเป้าหมายที่ท้าทายแต่เป็นไปได้ การวางแผนอย่างเป็นระบบ การจัดการทรัพยากร การติดตามความก้าวหน้า และการปรับตัวเมื่อเผชิญกับอุปสรรค

นวลจันทร์ จุฑาภักดีกุล และคณะ. (2017) ได้กล่าวไว้ว่า การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ หมายถึง การจัดการงานให้เสร็จ ตั้งแต่การตั้งเป้าหมาย จัดลำดับความสำคัญของงาน เริ่มต้นลงมือทำ

การไม่ติดกับปัญหาเล็กน้อยจนลืมนภาพรวมของงาน การคาดการณ์ผลของการกระทำ การติดตามสะท้อนผลจากการกระทำเพื่อปรับปรุงงานให้ดีขึ้น

Barkley, R. A., & Murphy, K. R. (2011) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ หมายถึง การกระทำที่บุคคลเป็นผู้กำหนดทิศทางเองโดยกำหนดเป้าหมาย (Goal) เลือกกระทำ (Select) ลงมือกระทำ (Enact) และดำรง (Sustain) การกระทำนั้น ช้าลงช่วงเวลาหนึ่งๆ เพื่อไปให้บรรลุถึงเป้าหมาย โดยคำนึงถึงความเกี่ยวข้องกับคนอื่นๆ รวมทั้งคำนึงถึงกระบวนการของสังคมและวัฒนธรรมเพื่อนำไปสู่ประโยชน์สูงสุดในระยะยาวที่บุคคลนั้นวางไว้

Pinder (2008) ได้กล่าวไว้ว่า การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ หมายถึง แรงผลักดันหรือเงื่อนไขต่างๆ ที่มีอยู่ภายในและภายนอกตัวบุคคลแล้วกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมการทำงาน ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นกระบวนการทางจิตใจที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสภาพแวดล้อม

Loundon, Bitta (1993) ได้กล่าวไว้ว่า การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ หมายถึง “สถานะที่อยู่ภายในตัวที่เป็นพลังทำให้ร่างกายมีการเคลื่อนไหวไปในทิศทางที่มีเป้าหมายที่ได้เลือกไว้แล้ว ซึ่งมักจะเป็นเป้าหมายที่มีอยู่บนภาวะสิ่งแวดล้อม”

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ความหมายของการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ต่างก็ไปใน ทิศทางเดียวกัน คือ การมุ่งเป้าหมายเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคล เป็นสิ่งที่กระตุ้นกำหนดทิศทาง หากตั้งใจและลงมือทำสิ่งใดแล้วจะมุ่งมั่น อดทนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยมีการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน มีการวางแผน ดำเนินการตามแผนอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ที่จะดำเนินการเพื่อเพิ่มความสำเร็จ ติดตามความคืบหน้าของแผนทำให้มั่นใจได้ว่ากิจกรรมที่ใช้กำลังสร้างผลลัพธ์ที่ต้องการ เกิดจากความมุ่งมั่น ความต้องการ ความตั้งใจ และลงมือทำงานสำเร็จ

2.2 ความสำคัญของการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

พีชาณิกา เพชรสังข์ (2559) ได้กล่าวไว้ว่า การมุ่งเป้าหมายนั้นมีความสำคัญต่อบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการมุ่งเป้าหมายในการทำงาน การมุ่งเป้าหมายในการเรียน หรือการมุ่งเป้าหมายในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เนื่องจากเมื่อบุคคลมีเป้าหมายก็เปรียบเสมือนเส้นชัยที่อยู่ปลายทาง ทำให้บุคคลสามารถควบคุมตนเอง ควบคุมทิศทางการทำงาน การเรียนให้ไปสู่เป้าหมายได้โดยอาศัยความพยายาม ไม่ย่อท้อและมีความหวังว่าจะบรรลุเป้าหมายได้

Palittapongpim (2018) (อ้างถึงในกัลพฤกษ์ พลศรีและพรจันทร์ โลงนะศุภฤกษ์, 2565) ได้กล่าวไว้ว่า ความสำคัญของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จมีดังนี้ 1. มีความยืดหยุ่น เปลี่ยนความคิดได้เมื่อเงื่อนไขและสถานการณ์เปลี่ยนไป 2. สามารถทำงานให้เสร็จตามกำหนดและได้ผลสำเร็จที่ดี 3. สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข 4. รู้จักประเมินตนเองนำจุดบกพร่อง มาปรับปรุงการทำงานของตนให้ดีขึ้น 5. รู้จักยับยั้งควบคุมตนเองไม่ทำให้ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม 6. เข้าใจและเห็นใจผู้อื่น 7. มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลรอบข้าง 8. มีเป้าหมายที่ชัดเจน 9. มีความจำดี 10. สามารถคาดการณ์ผลของการกระทำ 11. มีสมาธิจดจ่อกับงานที่ทำอย่างต่อเนื่องจนงานเสร็จ 12. รู้จักอดทนรอคอยที่จะทำหรือพูดในเวลาที่เหมาะสม 13. รู้จักขอความช่วยเหลือเมื่อจำเป็นและ 14. ไม่รบกวนผู้อื่น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จมีความสำคัญหลายประการ เช่น การมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว การทำงานให้เสร็จตามกำหนด การทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข การประเมินตนเองและปรับปรุงการทำงาน การควบคุมตนเอง การเข้าใจและเห็นใจผู้อื่น การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี การตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน การคาดการณ์ผลการกระทำ การมีสมาธิจดจ่อ และการรู้จักขอความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น โดยการมีเป้าหมายที่ชัดเจนช่วยให้บุคคลสามารถควบคุมตนเองและดำเนินการไปสู่เป้าหมายด้วยความพยายามและความหวัง

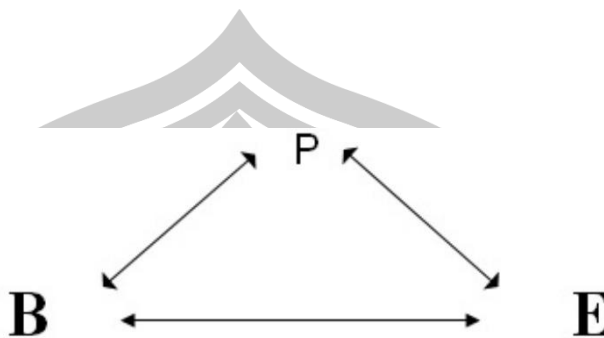
2.3 หลักการแนวคิดพื้นฐานและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งต่อเด็ก เป็นการกำหนดทิศทางและจุดมุ่งหมายปลายทาง ควรมีการตั้งเป้าหมายในการทำสิ่งต่างๆ เพราะจะส่งผลให้การทำงานมีแบบแผนในการดำเนินการเหมือนเรือ ที่มีหางเสือ เพราะมีเป้าหมายชัดเจน ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของ Bandura (1986) ที่เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลจะเกิดจากปัจจัย 3 ประการที่ส่งผลซึ่งกันและกัน คือ บุคคล (Personal) พฤติกรรม (Behavior) และ สภาพแวดล้อม (Environment) โดยทั้ง 3 องค์ประกอบนี้จะทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism)

หลักพื้นฐานของทฤษฎีปัญญาสังคม มี 3 ประการ คือ

1. กระบวนการเรียนรู้ต้องอาศัยทั้งกระบวนการทางปัญญา และทักษะการตัดสินใจของผู้เรียน
2. การเรียนรู้เป็นความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ 3 ประการ ระหว่าง ตัวบุคคล (Person)

สิ่งแวดล้อม (Environment) และพฤติกรรม (Behavior) ซึ่งมีอิทธิพลต่อกันและกัน ดังแสดงได้ตามแผนภาพที่ 1

ภาพประกอบ 2 ลักษณะความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันสองทิศทางของเงื่อนไขปัจจัยด้านบุคคล สภาพแวดล้อม และรูปแบบพฤติกรรม (Reciprocal Determinism from Bandura, 1976: 204)

3. ผลของการเรียนรู้กับการแสดงออกอาจจะแตกต่างกัน สิ่งที่เรียนรู้แล้วอาจไม่มีการแสดงออกก็ได้ เช่น ผลของการกระทำ (Consequence) ด้านบวก เมื่อเรียนรู้แล้วจะเกิดการแสดงพฤติกรรมเลียนแบบ แต่ผลการกระทำด้านลบ อาจมีการเรียนรู้แต่ไม่มีการเลียนแบบ

แหล่งที่มาของความมุ่งเป้าหมาย ศรัทธาในศักยภาพแห่งตนที่ชักนำให้บุคคลใช้ความคิดในการเลือกตัดสินใจดำเนินการในสถานการณ์ที่เผชิญได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถจัดเป็นบริบทการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนได้มี 4 แหล่ง (Bandura, 1994) คือ

1. ประสบการณ์การได้รับความสำเร็จในการดำเนินการจัดการกับสิ่งต่าง (Mastery Experiences) ที่มีผลให้บุคคลเกิดความพยายามที่จะดำเนินการให้สำเร็จ ขณะที่ผลของความล้มเหลวทำให้เกิดความกลัว ความไม่มั่นใจ ความท้อ

2. การได้เรียนรู้คุณค่าผลแห่งความสำเร็จ (Vicarious Experience) จากผู้อื่นที่เผชิญเงื่อนไขในสถานการณ์ที่คล้าย ๆ กัน การเรียนรู้จากตัวแบบ ช่วยให้บุคคลเพียรพยายามและสามารถขยายศักยภาพก้าวข้ามขีดความสามารถระดับเดิมที่มีอยู่ได้ และเรียนรู้มาตรฐานในทางปฏิบัติในสถานการณ์นั้น

3. กระแสสังคม (Social Persuasion) เฉพาะในลักษณะที่ช่วยเน้นย้ำให้เห็นว่าบุคคลนั้นมีศักยภาพและความสามารถในด้านและในระดับที่จะดำเนินการ ในการเผชิญสถานการณ์

นั้นให้สำเร็จได้ เป็นขั้นที่ช่วยให้ตระหนักในศักยภาพแห่งตนอย่างชัดเจน บุคคลเรียนรู้การใช้ความยืดหยุ่นและปรับตัวด้วยวิธีคิดวิเคราะห์ในความสมเหตุสมผลของสถานการณ์มากขึ้น

4. ภาวะความพร้อมด้านร่างกายและอารมณ์ (Somatic and Emotional States)

เมื่อบุคคลได้ใช้โอกาสเรียนรู้สิ่งแวดล้อมและความสัมพันธ์ของสิ่งที่รับรู้จากสถานการณ์ สติหรือสามัญสำนึกจะค่อยๆ พัฒนาขึ้น ความเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ตามแนวคิดปัญญาสังคม และแนวคิดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ ประกอบกับการจัดปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนพร้อมอุปกรณ์หรือสื่อช่วยเหลือเพื่อกระตุ้นให้บุคคลเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่เผชิญ จึงเป็นปัจจัยที่ช่วยเสริมสร้างองค์ประกอบร่วมของทักษะการมุ่งเป้าหมาย ทฤษฎีปัญญาสังคมได้ชี้ให้เห็นหลักการที่ว่า โดยธรรมชาติของวิถีแห่งพัฒนาการทางร่างกาย เป็นแนวทางที่บุคคลสามารถได้รับการส่งเสริมความศรัทธาและการตระหนักในศักยภาพแห่งตน ขณะที่พัฒนาการทางสังคม ความต้องการได้รับการยอมรับจากสังคม เป็นแรงจูงใจให้บุคคลเรียนรู้การกำหนด ปรับ และพยายามหาหนทางเพื่อการบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกลายเป็นพื้นฐานแนวคิดในการสร้างคุณลักษณะในการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ทำให้ Bandura เริ่มศึกษาแนวทางที่เป็นคุณลักษณะที่สามารถใช้ในการมุ่งเป้าหมายจนสำเร็จในตัว บุคคล จนพบว่า การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จจะเป็นผลที่เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมโดยมีความเชื่อว่ามีมนุษย์ เป็นสิ่งที่มีศักยภาพในการเรียนรู้ที่ไม่สิ้นสุดตั้งแต่เกิดจนตาย การที่บุคคลมีโอกาสนปฏิสัมพันธ์กับรอบตัว ยิ่งทำให้สามารถนำมากำหนดวิถีชีวิตของตนเองได้ ดังนั้น Bandura (1999) จึงได้นำเสนอทฤษฎี การเรียนรู้ทางสังคม (Social learning Theory) โดยได้ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุแห่งความแตกต่างในระดับ การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของบุคคลว่าเป็นผลมาจากการเรียนรู้ทางสังคมที่ทำให้บุคคลรู้จักคิดกำหนด เป้าหมายของการกระทำได้ มีความแตกต่างกันแต่ละบุคคล และจากความแตกต่างกันระหว่างบุคคล ทั้งในคุณลักษณะของการกำกับตนเอง และการกำหนดเป้าหมายในชีวิตจึงเป็นผลทำให้แต่ละบุคคลจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายหรือตามที่ต้องการได้แตกต่างกัน เช่น ทุกคนอยากสอบได้คะแนนดี แต่มีเพียงบางคนที่สอบได้คะแนนดี เพราะบุคคลเหล่านั้นมีการตั้งเป้าหมายไว้อย่างชัดเจน และเรียนรู้ว่าต้องทำอะไรจึงจะสามารถประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ Bandura เรียกบุคคลนั้นว่ามี “ปัญญาสังคม” ดังนั้นบนแนวคิดพื้นฐานเดียวกันของ 2 ทฤษฎีคือ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม และทฤษฎีปัญญาสังคม พบว่าทั้งสองทฤษฎี เน้นให้เห็นความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเอง

และเป้าหมายที่บุคคลกำหนดขึ้น โดยเฉพาะทฤษฎีปัญญาสังคมที่กล่าวว่า การที่บุคคลรู้จักกำหนดเป้าหมาย การกำกับพฤติกรรม และการกระทำให้สอดคล้องไปตามเป้าหมายนั้น และบุคคลควรที่จะกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสมต่อศักยภาพความต้องการของตนเองและสังคม

ทฤษฎีปัญญาสังคมจึงมีส่วนประกอบของคำว่า การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ การกำกับตนเอง (Self-regulation) และการเรียนรู้ (Learning) การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ คือ พฤติกรรมที่ตนเองคอยควบคุม สิ่งการ กำกับ ความรู้สึก การกระทำของตนเอง Bandura (1999) ได้กล่าวว่า การการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการเรียนรู้ของนักเรียนในศตวรรษที่ 21 เช่นเดียวกัน Bandura เป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกันที่ได้พัฒนาทฤษฎีปัญญา สังคมขึ้นโดยมีความเชื่อว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ทั้งสิ้นและการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่นั้นสามารถเรียนรู้ได้โดยประสบการณ์ตรงหรือโดยการสังเกตจากแม่แบบนั่นเอง

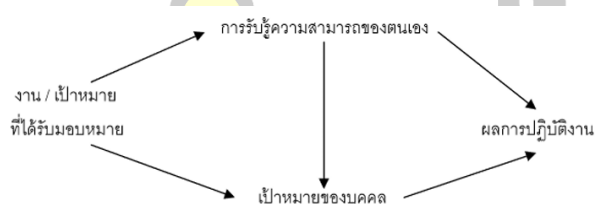
จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า หลักการทางความคิดที่มีเป้าหมายภายใน (internal goal) เป็นรูปแบบการกระทำที่คาดหวังเมื่อเด็กเล็กวางแผน เด็กเริ่มต้นด้วยความตั้งใจส่วนตัว เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ ซึ่งเด็กจะแสดงความตั้งใจของตนเองโดยการกระทำ ทำท่าทาง หรือใช้คำพูด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอายุและความสามารถในการสื่อสารของเด็ก เนื่องจากเด็กเข้าร่วมกระบวนการวางแผนทุกวัน ทำให้คุ้นเคยกับการบอกความตั้งใจก่อนลงมือทำ สิ่งนี้จะช่วยให้เด็กตระหนักถึงความสามารถในการกำหนดและควบคุมการกระทำของตนเองได้

ในปัจจุบันมีทฤษฎีการตั้งเป้าหมายหลายทฤษฎีที่สืบเนื่องมาจากทฤษฎี การเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ดังนี้

ทฤษฎีการตั้งเป้าหมายของ Locke และ Latham

Locke and Latham (1990) ได้กล่าวไว้ว่า เป้าหมายเป็นสิ่งสะท้อน ด้านปัญญาสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่บุคคลพยายามอย่างยิ่งที่จะบรรลุ โดยทฤษฎีนี้ได้มุ่งอธิบายวิธีการที่แต่ละบุคคลใช้เพื่อพัฒนาเป้าหมายของตนเองตามสถานการณ์ต่างๆ โดยเป้าหมายจะมีองค์ประกอบ ที่สำคัญ 2 องค์ประกอบ คือ 1. การเลือกเป้าหมาย (Goal Choice) เป็นการที่บุคคลเลือกเป้าหมาย พร้อมทั้งพิจารณาระดับของเป้าหมายที่มีความพยายามจะบรรลุ เช่น นักเรียนเลือกระดับที่แตกต่างกันของเป้าหมายในการทำงานแต่ละครั้ง ซึ่งในการเลือกเป้าหมายแต่ละครั้งนั้น เป้าหมายที่ถูกกำหนดขึ้นจากภายนอกก็จะเข้ามามีอิทธิพลด้วยเสมอ 2. การยอมรับในเป้าหมาย (Goal Commitment) เป็นระดับความเข้มของแนวทางความพยายามและความกระตือรือร้นที่จะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ และยังเป็นสิ่งสำคัญใน

การสะท้อนระดับของการยอมรับเป้าหมายของแต่ละบุคคล ซึ่งการยอมรับในเป้าหมายนี้อาจวัดได้โดยผ่านพฤติกรรมและการกระทำ Locke และ Latham เป็นนักจิตวิทยาที่มีบทบาทในด้านจิตวิทยาอุตสาหกรรมองค์กร ทฤษฎีการตั้งเป้าหมายของสองท่านนี้ได้นำไปใช้ในการสร้างแรงจูงใจในการทำงานของบุคคลในองค์กรกันอย่างแพร่หลาย โดย Locke and Latham (1984, 1990) ได้กล่าวถึงการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self - Efficacy) ตามทฤษฎีของ Bandura ไว้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น มีอิทธิพลต่อกระบวนการตั้งเป้าหมาย และจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานด้วย

ภาพประกอบ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถ เป้าหมาย และผลการปฏิบัติงาน (Locke & Latham, 1994) อ้างอิงจาก พิชานิกา เพชรสังข์ (2559: 77)

จากภาพที่ 3 แสดงให้เห็นว่าเป้าหมายของบุคคลและการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างส่งผลโดยตรงต่อผลการปฏิบัติงาน และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ยังส่งผลทางอ้อมต่อการตั้งเป้าหมายและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานด้วย โดยผู้ที่มีการตั้งเป้าหมาย ในระดับที่ยากและท้าทายจะเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถต่อตนเองสูง ซึ่งการรับรู้ความสามารถ ของตนเองและการตั้งเป้าหมายของบุคคลนั้นจะส่งผลต่อการสร้างแรงจูงใจทำให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานที่สูงขึ้น (Bandura & Locke, 2003)

Locke and Latham (1984) ได้นำเสนอกระบวนการขั้นตอนในการตั้งเป้าหมายของการปฏิบัติงานไว้ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ 1. การระบุลักษณะของงานให้ชัดเจน ทั้งในวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เชิงปริมาณที่สามารถวัดและสังเกตได้ หรือการกำหนดเวลาในช่วงของการปฏิบัติงานที่แน่นอน 2. ถ้าเป้าหมายที่ตั้งขึ้นมีความหลากหลาย ควรจัดลำดับความสำคัญก่อน – หลังให้ชัดเจน และกระทำตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ตามลำดับความสำคัญที่ได้กำหนดไว้ใน กระบวนการตั้งเป้าหมายที่สำคัญตามทฤษฎีการตั้งเป้าหมายของ Locke and Latham ได้กล่าวไว้ว่า

บุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายที่มีความเฉพาะเจาะจง ยากและท้าทายจะส่งผลให้บุคคลนั้นมีความพยายาม มีความคงทนในการทำงาน และหากประสบผลสำเร็จในการทำงานนั้น ก็จะเกิดความพึงพอใจมากกว่าบุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายที่ง่ายและไม่มีความเฉพาะเจาะจง (Locke & Latham, 2006) นอกจากนี้ Locke and Latham (2006) ได้กล่าวว่า ส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของกระบวนการตั้งเป้าหมายคือการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่ใช้เพื่อติดตามความคืบหน้าในการทำงาน และมีผลทำให้บุคคลมีการปรับเปลี่ยนการตั้งเป้าหมายเพื่อให้เกิดผลการทำงานที่มีประสิทธิภาพที่สูงขึ้น ทั้งนี้ในการปรับเปลี่ยนการตั้งเป้าหมายนั้นอาจสูงขึ้นหรือต่ำกว่าเป้าหมายเดิมที่ตั้งไว้ขึ้นอยู่กับผลการทำงานที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้

สาระสำคัญของทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย ที่ได้จากการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการตั้งเป้าหมายของ Bandura (1986); Dweck and Elliott (1983) และ Locke and Latham (1990) (อ้างอิงจาก พิชาณิกา เพชรสังข์, 2564) ได้กล่าวว่า เป้าหมาย เป็นสิ่งที่แสดงถึงความต้องการของบุคคลที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งถูกกำหนดเพื่อเปลี่ยน ความคิด ความต้องการ ไปสู่การกระทำ การตั้งเป้าหมายที่ดีเป็นกระบวนการตั้งเป้าหมายที่มีความเฉพาะเจาะจง มีความยากและท้าทายที่บุคคลจะทำให้เป้าหมายนั้นประสบความสำเร็จได้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมาย ได้แก่ การที่บุคคลเห็นว่าเป้าหมายนั้นมีความสำคัญ มีความเชื่อ ในตัวบุคคลว่าสามารถทำให้เสร็จได้ ยอมรับและเกิดความผูกพันกับเป้าหมาย และมีการสร้างแผนการดำเนินงาน การได้รับข้อมูลย้อนกลับของการปฏิบัติงานเป็นส่วนประกอบสำคัญในกระบวนการ ตั้งเป้าหมาย โดยการเปรียบเทียบผลของการปฏิบัติงานกับเกณฑ์ของเป้าหมายที่กำหนด โดยเมื่อบุคคลมีการประเมิน ตัดสินความก้าวหน้าและผลการกระทำด้วยตนเอง บุคคลนั้นก็เกิดความพยายามในการทำสิ่งต่างๆ

จากทฤษฎีของ Locke และ Latham ที่กล่าวมาพบว่า การรับรู้ ความสามารถของตนเองนั้น มีอิทธิพลต่อกระบวนการตั้งเป้าหมาย และจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน โดยผู้ที่มีการตั้งเป้าหมายในระดับที่ยากและท้าทายจะเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถต่อตนเองสูง ซึ่งบุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายในลักษณะที่ท้าทายและมีความเฉพาะเจาะจงเช่นนี้ก็จะเป็นผู้ที่มีความพยายามและมั่นคงในการทำงาน และส่งผลให้เกิดความพึงพอใจในผลงานมากกว่าบุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายที่ง่ายและไม่เฉพาะเจาะจง ส่วนขั้นตอนในการตั้งเป้าหมายของการปฏิบัติงานนั้นควรมีการระบุลักษณะของงานให้ชัดเจน มีการตั้งเป้าหมายในเชิงปริมาณที่สามารถวัดประเมินได้อย่างชัดเจน และควรเป็นเป้าหมายที่สามารถบรรลุผลสำเร็จได้ หากมีเป้าหมายที่หลากหลาย ควรมีการจัดลำดับความสำคัญของเป้าหมายและกระทำตามเป้าหมายทีละเป้าหมาย นอกจากนี้การให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback)

ถือเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการตั้งเป้าหมายด้วย เพื่อใช้ในการติดตามความคืบหน้าในการทำงาน และบุคคลสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับเปลี่ยนการตั้งเป้าหมาย เพื่อให้เกิดผลการทำงานที่มีประสิทธิภาพที่สูงขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การตั้งเป้าหมายเป็นกระบวนการในการกำหนดเกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรม ทำให้บุคคลมีความพยายามในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้และใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลของการกระทำ

2.4 ลักษณะของทักษะการมุ่งเป้าหมายและแนวทางการเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ณัฐพัชร์ ลาภบำรุงวงศ์ (2562) ได้กล่าวไว้ว่า การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จเป็นกระบวนการที่ร่างกายและจิตใจถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าทำให้เกิดการแสดงออกทางพฤติกรรม เพื่อที่จะก่อให้เกิดจุดมุ่งหมายและเป้าหมายที่ต้องการ

จิตรลดา จันทร์ใบ (2561) ได้กล่าวไว้ว่า การตั้งเป้าหมายสู่ความสำเร็จเพื่อตัวเอง วิธีการมีดังนี้

1. ฝึกตั้งเป้าหมายเหมาะสมตามวัย เช่น เริ่มจากตื่นนอนแล้วต้องทำอะไรบ้าง ล้างหน้า แปรงฟัน เปลี่ยนเสื้อผ้า ทานข้าว ช่วยแม่ทำงานบ้านง่ายๆ หนึ่งอย่าง พอทำได้แล้ว ลำดับต่อไปควรให้มีการวางแผนไป "ข้างหน้า"
2. ให้เป็นเป้าหมายที่มาจากตัวเด็กเอง ถ้าเป็นสิ่งที่เด็กรักและอยากทำ เด็กจะมีแรงกระตุ้นจากภายใน แล้วจะง่ายขึ้น หากเราต้องการให้เด็กทำอะไรที่ควรทำมากๆ อย่าใช้วิธีสั่งลงไป ในเป้าหมายของเด็ก แต่ให้บอกผลดีแล้วให้เด็กเข้าใจตรงกับเรา เพื่อให้เป็นเป้าหมายของเด็กด้วย ลองถามเด็กก่อนว่าสิ่งที่ลูกต้องการคืออะไร รับฟัง แล้วพูดคุยกันแบบเปิดใจ
3. อย่าให้คำว่าเป้าหมายดูเป็นทางการเกินไป อาจจะใช้คำว่าอยากทำอะไร หมายถึงว่าเป้าหมายไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องยิ่งใหญ่มากมาย แต่ให้เป็นอะไรที่สามารถทำได้
4. ใช้ชาร์ตหรือสื่อช่วย สำหรับเด็กเล็ก ที่น่าจะได้ผลดีตาราง ชาร์ตหรือบอร์ด แล้ววาดรูป เพื่อให้ลูกดูง่ายๆ เด็กจะเกิดความภูมิใจ การเขียนเป้าหมายไว้ชัดเจน นอกจากจะช่วยเรื่องติดตามผล ยังเป็นการช่วยสร้างความมุ่งมั่น

5. กำหนดเวลาในการทำร่วมกัน บางครั้งเด็กอาจต้องการแรงบันดาลใจ ลองเล่าให้ลูกฟังว่าตัวพ่อแม่เองก็มีเป้าหมายเช่นกัน จะได้เห็นว่าคุณคนก็ควรจะมีเป้าหมายในชีวิตกันทั้งนั้น

6. เป้าหมายมีได้หลายทาง ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องเรียนหรือเรื่องงานเพื่อความก้าวหน้าอย่างเดียว การแยกเป้าหมายให้เห็นแนวทางแล้วก็การติดตามผลชัดขึ้น

7. ควรเป็นเป้าหมายที่สามารถเป็นจริงได้ เด็กอาจตั้งเป้าหมายที่ใหญ่มากเกินไป เช่น “อยากสร้างบ้านต้นไม้ ในหน้าร้อนปีนี้” เราก็อาจจะต้องช่วยดูว่ามีทางเป็นไปได้แค่ไหน บางครั้งอาจจะเป็นไปไม่ได้เลย ใช้เงินมากไป ต้องมีการขออนุญาตก็คุยกันให้เข้าใจว่าเป้าหมายนี้ ทำไม่ได้ ควรเปลี่ยนหรือปรับเป้าหมายให้เล็กลง

8. ชื่นชมความพยายาม แล้วชมจากตรงนั้น เช่น แม่เห็นลูกรับผิดชอบเรื่องการบ้านมากขึ้นนะ ลืมส่งแค่ไม่กี่ครั้ง ดีขึ้นมากเลยลูก พยายามต่อไปนะครับ

จกรี ศรีจารุเมธีญาณ (2560) ได้กล่าวไว้ว่า การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสำหรับเด็กปฐมวัยสามารถเริ่มได้จากงานที่เด็กๆ มีความสนใจและมีโอกาสในการเรียนรู้สิ่งใหม่ มีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างคุณครูและผู้ปกครอง สภาพแวดล้อมในการทำงานที่ได้รับ มีบรรยากาศการทำงานที่สะดวกสบายมีอุปกรณ์เครื่องมือที่เหมาะสม สอดคล้องกับที่กล่าวว่า การกำหนดเป้าหมายการทำงานให้ชัดเจนเฉพาะเจาะจง ทำท่าย น่าสนใจ กำหนดเวลาในการทำและสามารถบรรลุผลสำเร็จได้เป็นวิธีการหนึ่งในการจูงใจในการทำงาน โดยที่เป้าหมายนั้นควรได้มาจากการมีส่วนร่วมเพื่อที่จะทำให้มีความรู้สึกภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง ผูกพันกับเป้าหมาย รับผิดชอบงานและพยายามดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

นฤมล สุนสวัสดิ์ (2558) ได้กล่าวไว้ว่า ในการตั้งเป้าหมายที่ดี เป้าหมายควรมีองค์ประกอบครบถ้วน คือ SMART ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. Specific – เฉพาะเจาะจง เป้าหมายที่ดีต้องสามารถบรรลุได้ ซึ่งเป้าหมายที่บรรลุได้จะกระตุ้นให้เราอยากเอาชนะเป้าหมายให้ได้

2. Measurable – สามารถวัดได้ เป้าหมายที่ดีจะต้องมีการกำหนดกรอบเวลาที่ชัดเจน มีระยะเวลาที่แน่นอน มีวันสิ้นสุดของเป้าหมาย เพื่อที่จะทำให้เกิดการวางแผนการทำงานได้ครอบคลุม

3. Achievable – บรรลุผลได้ เราสามารถแบ่งเป้าหมายใหญ่ออกเป็นเป้าหมายย่อยๆ เพื่อปฏิบัติให้สำเร็จเป็นลำดับขั้นตอนไปได้ ซึ่งท้ายที่สุดแล้วการสำเร็จเป้าหมายย่อยๆ หลายๆ อันเมื่อรวมกันแล้วก็จะกลายเป็นสามารถบรรลุเป้าหมายใหญ่ได้เช่นกัน

4. Realistic – เป้าหมายที่ตั้งต้องอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง มีความสมเหตุสมผล สอดคล้องกับสถานการณ์นั้น ๆ หากเป็นการตั้งเป้าหมายย่อยก็ต้องสอดคล้องกับเป้าหมายใหญ่ ไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อส่งเสริมกันให้เกิดความสำเร็จ

5. Timely – กำหนดเวลาที่ชัดเจน เป้าหมายที่ดีจะต้องมีการวัดผลได้ มีวิธีวัดผลชัดเจน บ่งชี้สิ่งที่เกิดจากผลได้ และประมวลผลนำไปใช้งานได้

กิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย จะช่วยขับเคลื่อนสู่ความสำเร็จ ซึ่งมีหลายสิ่งที่จะเป็นตัวขับเคลื่อนให้ได้รับความสำเร็จ

Hill and Stella (2011) ได้กล่าวไว้ว่า เป้าหมายจะต้องมีลักษณะ 4 ข้อดังนี้

1. ต้องเขียนลงในกระดาษหรือสิ่งที่สามารถเห็นและอ่านได้บ่อยๆ
2. ต้องชัดเจนว่าสิ่งที่เราต้องการคืออะไร
3. ต้องวัดได้
4. ต้องมีการกำหนดเวลาชัดเจน

Canfield, Wells (1994) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะในการตั้งเป้าหมายในห้องเรียน สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. เป้าหมายที่ต้องการในการตั้งเป้าหมายต้องเป็นเป้าหมายที่ผู้เรียนต้องการ ทำอย่างแท้จริงมากกว่าแค่รู้สึกว่าจะต้องทำ เพราะถ้าเป้าหมายที่ตั้งขึ้นตรงกับความต้องการของผู้เรียนแล้ว ผู้เรียนก็จะเกิดความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถทำตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้สำเร็จ

2. เป้าหมายที่สามารถทำได้จริง ในการตั้งเป้าหมายควรมีการระบุเป้าหมายในแต่ละขั้นอย่างชัดเจนและเป็นเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียน สามารถทำตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้และมีโอกาสประสบความสำเร็จในเป้าหมายนั้นได้จริง

3. เป้าหมายที่สามารถวัดได้ ในการตั้งเป้าหมายที่ตั้งขึ้นควรเป็นเป้าหมายที่สามารถวัดได้ ซึ่งอาจอยู่ในรูปของปริมาณงานหรือการกำหนดเวลาการทำงานที่ชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้สามารถประเมินผลการทำงานว่าประสบผลสำเร็จตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้หรือไม่

Locke and Latham (1984) ได้เสนอลักษณะของการตั้งเป้าหมายที่สำคัญ 2 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. เป้าหมายที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจง ถือเป็นเป้าหมายที่มีความสำคัญ เนื่องจากเป็นการกำหนดเกณฑ์ในการปฏิบัติอย่างชัดเจน และชี้เฉพาะว่าพฤติกรรมใดที่บุคคลต้อง กระทำและควรทำอย่างไร เป้าหมายลักษณะนี้จะทำให้บุคคลมีแรงกระตุ้นและเป็นตัวชี้้นำในการทำพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งผลการรับรู้ความสามารถและความพึงพอใจในตนเอง ทำให้บุคคลมีการแสดง พฤติกรรมที่ดีกว่า การตั้งเป้าหมายในลักษณะทั่วไป

2. เป้าหมายที่มีลักษณะท้าทาย การกำหนดเป้าหมายที่มีความยากในการที่จะบรรลุผลสำเร็จ แต่อยู่ในระดับที่บุคคลนั้นยอมรับได้ จะส่งผลต่อการกระทำของบุคคลที่จะได้ ผลสัมฤทธิ์สูงกว่า การตั้งเป้าหมายในระดับที่ง่ายเกินไป และถ้าหากบุคคลสามารถบรรลุผลสำเร็จตาม เป้าหมายที่มีลักษณะที่ท้าทายที่กำหนดไว้ได้ บุคคลนั้นก็จะเป็นเกิดความพึงพอใจและความพยายามขึ้น ในการตั้งเป้าหมายใหม่ในครั้งต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยเป็นทักษะที่สำคัญในการพัฒนาตนเอง โดยเด็กควรตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนและเหมาะสมกับวัย เช่น การทำกิจกรรมประจำวัน การมีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมาย และใช้เครื่องมือติดตามผลเพื่อสร้างความมุ่งมั่น เป้าหมายควรสามารถทำได้จริงและวัดผลได้ นอกจากนี้ การชมเชยความพยายามและการตั้งเป้าหมายที่ท้าทายจะช่วยเสริมสร้างความมั่นใจและการพัฒนาทักษะชีวิตในอนาคต

2.5 บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

เด็กในช่วงวัยนี้ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญที่สุดในการส่งเสริมพัฒนาการ เพราะเป็นช่วงวัยที่ได้มีโอกาสติดกับผู้ปกครองดังนั้นการได้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับผู้ปกครอง ในแต่ละวันจึงเป็นโอกาสให้เด็กได้พัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

บันชิตา อินสมบัติ และคณะ. (2564) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้ปกครอง หลักการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จที่สำคัญคือ การส่งเสริมที่สอดคล้องกับความต้องการ

กิจกรรมประจำวันของเด็กโดยผู้ปกครองควรสังเกตพัฒนาการของเด็กเพื่อให้ความช่วยเหลือ และกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการอย่างสมวัย ด้วยการเริ่มต้นจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก เช่น การเดิน ข้ามถนน ผู้ปกครองควรจูงมือเด็กจนถึงถนนที่จะข้าม และพูดว่า มองถนนทั้งสองข้าง มองซ้าย มองขวา มองซ้ายอีกครั้ง ไม่มีรถ แล้วเดินข้ามได้ เมื่อเด็กได้ยืนจะเปลี่ยนการรับรู้จากภายนอกเข้าสู่ภายในตัวเด็ก การทำซ้ำๆ และคอยสังเกตจะเห็นว่าเมื่อไม่มีสิ่งกระตุ้นจากภายนอกเด็กสามารถข้ามถนนได้ด้วยตนเอง การส่งเสริมพัฒนาการจากกิจวัตรประจำวัน จะช่วยให้เด็กรู้ว่าในแต่ละวันต้องทำอะไรบ้าง เพื่อให้กลายเป็นกิจวัตรที่ต้องทำในแต่ละวัน หรือให้ทางเลือกเพื่อให้เด็กได้มีโอกาสในการเลือกตัดสินใจ โดยไม่ใช้การบังคับ หรือใช้การเจรจาต่อรองเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กด้วยการให้เด็กทำในสิ่งที่ชอบ และสิ่งสำคัญคือให้การสนับสนุนที่เพียงพอ เพื่อให้เด็กประสบความสำเร็จ การช่วยเหลือมากเกินไปเด็กอาจล้มเหลวเพราะไม่ได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกันการสนับสนุนช่วยเหลือน้อยเกินไปเด็กอาจจะไม่พบกับความสำเร็จ จนทำให้เกิดความท้อแท้ ดังนั้นผู้ปกครองจึงจำเป็นต้องสังเกต และพิจารณาตัดสินใจในการให้การช่วยเหลือสนับสนุนอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะการสนับสนุนนี้ต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่อง จนกว่าเด็กจะเกิดความชำนาญ และมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

Manying Hsieh (2023) กล่าวว่า ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่บ้าน นิัยการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แสดงให้เห็นว่าโครงสร้างทางจิตวิทยาหลัก 2 ประการของการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่บ้าน ซึ่งได้แก่ การมีส่วนร่วมและพฤติกรรมการติดตาม มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แม้ว่าพฤติกรรมการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมจะมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อความสำเร็จ แต่พฤติกรรมการติดตามที่มากเกินไปกลับมีความสัมพันธ์เชิงลบต่อความสำเร็จ ยิ่งไปกว่านั้น ผลการศึกษาด้วยตนเองแสดงให้เห็นว่านิัยการเรียนรู้เป็นตัวกลางอย่างเต็มที่ในความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่บ้านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษานี้สนับสนุนภาพรวมส่วนหนึ่งของโมเดลการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในวัฒนธรรมเอเชียของฮูเวอร์-เดมพ์ซีย์และแซนด์เลอร์ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองส่งผลต่อผลลัพธ์ด้าน การพัฒนาและการศึกษาของเด็กผ่านกลไกต่างๆ Hoover-Dempsey and Sandler, 1995 ซึ่งสอดคล้องกับที่ Susan et al. (2020) กล่าวว่า ครูก่อนวัยเรียนมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการเรียนรู้การอ่านและคณิตศาสตร์ที่บ้าน ครูและผู้ปกครองก่อนวัยเรียนจำเป็นต้องร่วมมือกันในกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานที่สนับสนุนการเรียนรู้ดังกล่าว และได้

แสดงให้เห็นว่าแม้แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงอาจขาดความมั่นใจในการสนับสนุนการเติบโตทางวิชาการของเด็กเล็ก ดังนั้นการสนับสนุนที่ครอบคลุมให้กับผู้ปกครองจึงเป็นสิ่งสำคัญ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การตั้งเป้าหมายเป็นกระบวนการในการกำหนดเกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรม ทำให้บุคคลมีความพยายามในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้และใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลของการกระทำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการสรุปพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสำหรับเด็กปฐมวัย หลังจากการศึกษาทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory) จากเอกสาร และตำราที่เกี่ยวข้องทั้งหมด หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลข้างต้น มาสังเคราะห์ให้เห็นภาพชัดเจนในเรื่องของพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อนำมาใช้ในการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสำหรับการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 1 พฤติกรรมบ่งชี้ของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จจากการสังเคราะห์ของผู้วิจัย

พฤติกรรมบ่งชี้	นักวิจัย Locke and Latham(1990)	Hill and Stella (2011)	Amanda (2020)	นฤมล สุนทรสวัสดิ์ (2558)	จิตรลดา จันทร์ใบ (2561)	สุภาวดี ทานูเมธี (2561)	ริศา พัทธสินสุข (2562)	พิชชาณิกา เพชรสัจจ์ (2562)	กัลยาณัฏฐ์ พลศรีและพรจันทรี โกลนนะศุภฤกษ์ (2565)	ผลการสังเคราะห์ของผู้วิจัย
1. บอกรสผลหรือของงานที่ต้องการทำได้	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓		7
2. เลือกเป้าหมายที่ชัดเจนเหมาะสมกับความสามารถของตนเอง	✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓	7
3. บอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมายได้	✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓	7
4. สามารถบอกขั้นตอนง่ายๆ วางแผนในการทำกิจกรรม	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓	7
5. สามารถจัดลำดับความสำคัญ วางแผนเลือกใช้อุปกรณ์ในการทำงาน	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	8
6. กำหนดเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดการทำงานหรือทำกิจกรรมได้	✓	✓	✓	✓	✓				✓	6
7. ทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผน	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	8
8. มุ่งมั่นในการทำงาน โดยไม่เปลี่ยนเป้าหมาย	✓		✓				✓		✓	5
9. สามารถทำงานให้เสร็จตามกำหนด	✓	✓	✓			✓				5
10. บอกกระบวนการทำงานที่นำไปสู่ความสำเร็จได้	✓		✓	✓		✓	✓		✓	6
11. เปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	7
12. มีความภูมิใจเมื่อสามารถทำสิ่งที่ตั้งใจไว้จนประสบความสำเร็จ			✓		✓	✓	✓		✓	5
13. รู้จักข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงให้ดีขึ้น						✓				1
14. แก้ปัญหาได้			✓							1

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์พฤติกรรมบ่งชี้ โดยกำหนดเกณฑ์ความสอดคล้องในการสังเคราะห์ร้อยละ 60 ขึ้นไป ได้พฤติกรรมบ่งชี้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ด้านการควบคุมตนเอง และด้านการประเมินเป้าหมาย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยในประเทศ

3.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

ศศิลักษณ์ ขยันกิจและอิศราภรณ์ เอี่ยมเอกคุณ (2567) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทผู้ปกครองในการส่งเสริมความสามารถคิดบริหารจัดการตนเองของเด็กอนุบาล ประกอบด้วย 2 ด้าน ได้แก่ การสร้างสัมพันธภาพที่ดีและการสนับสนุนการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ปกครองของเด็กอนุบาล โรงเรียนสาธิตในสังกัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม กรุงเทพมหานคร จำนวน 160 คน เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้กับเด็กตลอดจนการจัดบริการวิชาการแก่ผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมความสามารถคิดบริหารจัดการตนเองของเด็กอนุบาล โดยกล่าวว่าการส่งเสริมความสามารถคิดบริหารจัดการตนเองให้กับเด็กตั้งแต่ช่วงปฐมวัยเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อสร้างรากฐานการคิดและบริหารจัดการตนเองให้กับเด็ก อันจะนำไปสู่ความสำเร็จทั้งด้านการดำเนินชีวิตการเรียนและสังคมซึ่งผู้ปกครองเป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อการส่งเสริมความสามารถคิดบริหารจัดการตนเองของเด็ก เพราะนอกจากโรงเรียนแล้วเด็กใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในบ้านเป็นส่วนใหญ่ และหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เลี้ยงดู การส่งเสริมความสามารถคิดบริหารจัดการตนเองของเด็กอนุบาลสามารถปฏิบัติได้หลายแนวทาง เริ่มจากการพัฒนาตนเองในฐานะพ่อแม่ คือ การเป็นต้นแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยการพัฒนาตนเองให้มียุทธศาสตร์ประกอบของความสามารถคิดบริหารจัดการตนเองไปพร้อมกับเด็ก และมีความสามารถในการตอบสนองและการสร้างความผูกพันที่ดีต่อเด็ก นอกจากนี้ ผู้ปกครองยังมีบทบาทในด้านการเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้และฝึกฝนตั้งแต่การตั้งเป้าหมายความสำเร็จปฏิบัติและการตรวจสอบกระบวนการผ่านประสบการณ์ตรง โดยการกระตุ้นการคิด การส่งเสริมสนับสนุนต่อการเรียนรู้และการฝึกวินัยเชิงบวกให้กับเด็ก

ชัชวาลย์ ลิ้มรัชตะกุลและพิมพ์วิภา บุษผาสุข (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานบูรณาการกับการสอนในรูปแบบห้องเรียนกลับด้าน (ออนไลน์) เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา และ 2) ศึกษาความ

พึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานบูรณาการกับการสอนในรูปแบบห้องเรียนกลับด้าน เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 5-6 ขวบ ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3/5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ของโรงเรียน หลักเมืองมหาสารคาม จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster sampling technique) พบว่าทักษะด้านการจำแนก ทักษะด้านการเปรียบเทียบ ทักษะด้านการนับจำนวนและทักษะด้านการเพิ่ม-ลดจำนวน ซึ่งเป็นทักษะทางคณิตศาสตร์สูงขึ้นกว่าก่อนการจัดการการเรียนรู้จากการผสมรูปแบบกับกิจกรรมต่างๆ เพื่อเตรียมพร้อมและสร้างความคุ้นเคยในการเรียนรู้คณิตศาสตร์พื้นฐานต่อไป

สุปรียา ผาสุกสถิตพงศ์และปิยะนันท์ หิรัณย์ชโลทร (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้คู่มือสำหรับผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง “PLAY AT HOME” เพื่อส่งเสริมการกำกับตนเองในเด็กปฐมวัย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง “PLAY AT HOME” เพื่อส่งเสริมการกำกับตนเองในเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่าง คือเด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนสุเหร่าใหม่ สำนักงานเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานครจำนวน 10 คน ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการใช้คู่มือสำหรับผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง “PLAY AT HOME” มีคะแนนเฉลี่ยการกำกับตนเองในเด็กปฐมวัยสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้คู่มือสำหรับผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96 และหลังการใช้คู่มือสำหรับผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง “PLAY AT HOME” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.61 โดยเด็กปฐมวัยมีการพฤติกรรมการกำกับตนเองเพิ่มขึ้นทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำกับพฤติกรรมตนเองด้านการกำกับความคิดและด้านการกำกับอารมณ์ตามลำดับ

มูรณี เจกะเดร์ และคณะ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างทักษะภาษาไทยโดยการมีส่วนร่วมของคุณครูและผู้ปกครองใน ระดับชั้นอนุบาล วัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบทักษะภาษาไทยของเด็ก ในระดับชั้นอนุบาลโดยการมีส่วนร่วมของคุณครูและผู้ปกครองและโครงร่างคู่มือการพัฒนาทักษะภาษาไทย ของเด็กปฐมวัยสำหรับคุณครูและผู้ปกครอง 2) พัฒนาและหาคุณภาพของคู่มือการพัฒนาทักษะภาษาไทยของ เด็กปฐมวัย สำหรับคุณครูและผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มผู้ปกครองของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนบ้านกาแลสะนอ ต.คลองใหม่ อ.ยะรัง จ.ปัตตานีปีการศึกษา 2564 ได้มาจากอาสาสมัคร จำนวน 7 คน และ กลุ่มครูอนุบาล 3 โรงเรียนบ้านกาแลสะนอ ต.คลองใหม่ อ.ยะรัง จ.ปัตตานีปีการศึกษา 2564 ได้มาจาก อาสาสมัคร จำนวน 2 คน ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบพัฒนาทักษะภาษาไทยของเด็กในระดับชั้นอนุบาลโดยการมีส่วนร่วมของคุณครูและผู้ปกครอง ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1)

ขั้นที่ 1 P (Planning) : ขั้นวางแผน 2) ขั้นที่ 2 P (Performance) : ขั้นปฏิบัติ 3) ขั้นที่ 3 A (Assessment) โดยการมีส่วนร่วมของครูและผู้ปกครอง

ฉันทน์ สุภาแสน (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมพัฒนาการเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดเชียงใหม่ วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดเชียงใหม่ 2) เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่ต่างกันในการจัดกิจกรรมพัฒนาการเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดเชียงใหม่ และ 3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของผู้ปกครองเกี่ยวกับแนวทางในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมพัฒนาการเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปฐมวัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 390 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมพัฒนาการเด็กปฐมวัยโรงเรียนอนุบาลเอกชนจังหวัดเชียงใหม่ ภาพรวม อยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับที่สำคัญ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการเรียนรู้ที่บ้าน ด้านอาสาสมัคร และด้านการอบรมเลี้ยงดูในฐานะผู้ปกครอง 2) ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และฐานะทางเศรษฐกิจ ต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมพัฒนาการเด็กปฐมวัยไม่แตกต่างกัน 3) ข้อเสนอแนะของผู้ปกครองพบว่า โรงเรียนควรมีการสื่อสารกันมากขึ้นที่มีลักษณะเฉพาะ เพื่อความรวดเร็ว สะดวก ควรมีการจัดประชุม ฝึกอบรมเพื่อนำไปสู่การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจร่วมกันโรงเรียนควรจัดหากิจกรรมอบรมครู บุคลากรในโรงเรียนให้รับทราบและมีความเข้าใจในนโยบายของโรงเรียน

จตุพร อัสวโรวรรณและคณะ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยการจัดประสบการณ์ที่ใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อพัฒนาการอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียน และทักษะชีวิตภายใต้สถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของนักเรียนโรงเรียนเครือข่ายอุดมศึกษาพี่เลี้ยง มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยการจัดประสบการณ์ที่ใช้บ้านเป็นฐาน ภายใต้สถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของนักเรียนโรงเรียนเครือข่ายอุดมศึกษาพี่เลี้ยง 2) เพื่อประเมินผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยการจัดประสบการณ์ที่ใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อพัฒนาการอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียน และทักษะชีวิตภายใต้สถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของนักเรียนโรงเรียนเครือข่ายอุดมศึกษาพี่เลี้ยง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนโรงเรียนเครือข่ายอุดมศึกษา พี่เลี้ยง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 18 โรงเรียน เป็นโรงเรียนในจังหวัดตรัง 10 โรงเรียน และโรงเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราช 8 โรงเรียน รวมนักเรียน 2,165 คน ผู้ปกครองของนักเรียนโรงเรียนเครือข่ายอุดมศึกษาพี่เลี้ยงมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 18 โรงเรียน เป็นโรงเรียนในจังหวัดตรัง

10 โรงเรียน และโรงเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราช 8 โรงเรียน รวมผู้ปกครองนักเรียน 2,165 คน ผลการศึกษาพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 6 ชุดมีความเหมาะสมคิดเป็นสัดส่วนโดยความเห็นของผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถพัฒนาการอ่านอยู่ในระดับดีมากคิดเป็นร้อยละ 54.09 ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ที่อยู่ในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 48.27 ความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 51.50 นักเรียนมีทักษะชีวิตด้านการตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่นมีค่าสูงสุดอยู่ในระดับดีมากคิดเป็นร้อยละ 65.31 และผู้ปกครองร้อยละ 71.11 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Gong Jing and Rao Nirmala (2023) ได้ศึกษาเรื่อง ประสบการณ์ก่อนวัยเรียนและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่บ้านของเด็กผู้อพยพในเขตเมืองของจีนโดยกล่าวว่า การย้ายถิ่นฐานของผู้ปกครองที่เพิ่มขึ้นจากเขตเมืองหนึ่งไปยังอีกเขตเมืองหนึ่งทำให้เด็กๆ ถูก "ทิ้งไว้ข้างหลัง" ในเขตเมือง การย้ายถิ่นฐานจากชนบทสู่เมืองขนาดใหญ่และมหานครที่เติบโตอย่างรวดเร็วได้นำไปสู่ประชากรในเมืองที่เพิ่มขึ้น จึงจำเป็นต้องมีการวิจัยเกี่ยวกับประสบการณ์ช่วงแรกๆ ของเด็กในบริบทของการทำให้เป็นเมืองเพื่อแจ้งนโยบายและโครงการตามหลักฐาน จุดประสงค์ของการศึกษาเพื่อตรวจสอบประสบการณ์ก่อนวัยเรียนและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่บ้านของผู้อพยพจากชนบท ผู้อพยพจากเมือง และชาวบ้านในชนบทเมื่อเทียบกับคนในท้องถิ่นในเมือง โดยใช้ประโยชน์จากข้อมูลจากการศึกษา China Family Panel Studies ที่เป็นตัวแทนระดับประเทศ (2012–2018) กับเด็กอายุ 3 ถึง 5 ปี 2,446 คนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง ผลลัพธ์ของแบบจำลองการถดถอยระบุว่าเด็กที่อาศัยอยู่ในเมืองที่มีใบรับรองการจดทะเบียนนครครัวเรือนในชนบท (*hukou*) มีโอกาสน้อยที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลที่ได้รับทุนสนับสนุนจากภาครัฐและสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่บ้านที่กระตุ้นน้อยกว่าเด็กในเมือง หลังจากควบคุมลักษณะครอบครัวชาวบ้านในชนบทยังคงมีโอกาสน้อยที่จะเข้าร่วมในโรงเรียนอนุบาลและมีประสบการณ์กิจกรรมการเรียนรู้ที่บ้านน้อยกว่าชาวบ้านในเมือง และไม่มีความแตกต่างในประสบการณ์ก่อนวัยเรียนและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่บ้านระหว่างผู้อพยพในชนบทและชาวบ้านในเมือง การวิเคราะห์การไกล่เกลี่ยชี้ให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่บ้านเป็นสื่อกลางโดยการขาดงานของผู้ปกครอง

Kim & Yu (2022) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่บ้าน ความอบอุ่นของผู้ปกครอง และทัศนคติเชิงลบต่อการเลี้ยงดูของเด็กในโรงเรียนอนุบาลโดยผู้ปกครองที่ย้ายถิ่นฐาน เพื่อตรวจสอบว่าการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่บ้านและความอบอุ่นของผู้ปกครองมีความเกี่ยวข้องกับผลลัพธ์ด้านอารมณ์สังคมและวิชาการของบุตรของแม่ผู้อพยพในช่วงอนุบาลหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด เนื่องจากเป็นช่วงเวลาสำคัญและละเอียดอ่อนสำหรับความสำเร็จทางการศึกษา

ในภายหลัง กลุ่มประชากรประกอบด้วยเด็ก 9,187 คน ชั้นอนุบาล ปีการศึกษา 2010-11 ผลการศึกษาพบว่า พ่อแม่ผู้พหุພິมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่บ้านน้อยกว่าและความอบอุ่นน้อยกว่าพ่อแม่ที่เกิดในสหรัฐอเมริกาในทุกระดับรายได้ นอกจากนี้ การศึกษาเปิดเผยว่าความถี่ของการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่บ้านนั้นสัมพันธ์กับทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ปัญหาทางพฤติกรรม และส่งผลกระทบต่อคะแนนการอ่าน ยิ่งไปกว่านั้น ทักษะเชิงลบต่อการเลี้ยงดูนั้นสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองที่ทำได้ น้อยลง ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ที่แย่ง และพฤติกรรมปัญหาภายนอก ผลการศึกษาพบว่า นโยบายของรัฐบาลควรคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมในการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและรูปแบบการเลี้ยงดู การแทรกแซงนโยบายควรมุ่งเป้าไปที่การบรรเทาภาระทางการเงินในหมู่ครอบครัวผู้พหุພິที่มีรายได้น้อย และควรส่งเสริมการเลี้ยงดูในเชิงบวกและการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก ซึ่งในทางกลับกันมีแนวโน้มที่จะยกระดับประสบการณ์ทางการศึกษาของเด็กผู้พหุພິ ในการวิจัยก่อนหน้านี้ระบุว่าการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่บ้านมีศักยภาพมากที่สุดในการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ครอบครัวผู้พหุພິและเด็กๆ ซึ่งเป็นตัวแทนของส่วนแบ่งที่เพิ่มขึ้นของประชากรที่เรียนในโรงเรียนประถมวัย เผชิญกับความท้าทายเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมในการศึกษาของบุตรหลาน เช่น การขาดความสามารถทางภาษาและความคุ้นเคยกับระบบการศึกษา ซึ่งมักเป็นอุปสรรคต่อการมีส่วนร่วมตามโรงเรียน ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้คือการตรวจสอบผลกระทบของการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่บ้าน ตลอดจนความอบอุ่นและการปฏิบัติของผู้ปกครองต่อผลลัพธ์ทางสังคม อารมณ์ และวิชาการของบุตรหลานของผู้ปกครองผู้พหุພິในช่วงปีอนุบาล ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สำคัญและอ่อนไหวสำหรับความสำเร็จในโรงเรียนในภายหลัง

Siu & Ng (2022) ได้ศึกษาเรื่อง การเรียนรู้ที่บ้าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาข้อเท็จจริงของแนวทางการเรียนรู้ที่บ้านและประสิทธิผลจากมุมมองของผู้บริหารโรงเรียน 3 คน ครู 8 คน และผู้ปกครอง 18 คน กล่าวว่าการเรียนรู้แบบออนไลน์จะถูกนำมาใช้แทนการเรียนในห้องเรียน และสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็กๆ ที่บ้านในช่วงการระบาดของ COVID-19 แต่โรงเรียนบางแห่งก็ได้นำการเรียนรู้ทางไกลแบบ "ออฟไลน์" มาใช้แทนการพึ่งพาเทคโนโลยี กรณีศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ที่บ้านแบบออฟไลน์ซึ่งเน้นที่การให้ความสำคัญกับเด็กและประสบการณ์โดยการมีส่วนร่วมที่บ้านและโรงเรียนในโรงเรียนอนุบาลทั่วไปในฮ่องกง เผยให้เห็นว่าการนำการเรียนรู้ที่บ้านแบบออฟไลน์ไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับ (1) แนวทางที่เน้นที่เด็กโดยมีการสนับสนุนการเรียนรู้แบบรายบุคคลและ (2) การสนับสนุนจากครอบครัวที่ปรับให้เหมาะกับครอบครัวที่หลากหลาย ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนยังขาดหายไปเนื่องมาจากการเว้นระยะห่างทางสังคมและการปฏิสัมพันธ์ทางกายภาพที่จำกัด

Di Pietro and Others (2020) ได้ศึกษาเรื่อง วรรณกรรมและข้อมูลที่อยู่ในฐานของคณะกรรมการการยุโรป เสนอเป็นรายงานเชิงเทคนิคของศูนย์วิจัยร่วม เรื่อง “ผลกระทบที่น่าจะเป็นไป

ได้ของโควิด-19 ต่อการศึกษา: ภาพสะท้อนจากวรรณกรรมที่มีอยู่และระดับนานาชาติ” ผลการศึกษาพบว่า 1) ผลกระทบต่อความสูญเสียต่อการเรียนรู้ ซึ่งมีเหตุปัจจัยมาจากการมีเวลาในการเรียนรู้ที่ไม่เพียงพอ ความเครียดในการเรียนรู้ วิธีการสร้างปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนที่เปลี่ยนแปลงไป และการขาดแรงจูงใจในการเรียน 2) สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในการเรียนรู้

Misty and Others (2020) ได้ศึกษาเรื่อง การเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน โดยเน้นวิธีที่เด็กสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูและผู้ปกครองต้องเลี้ยงดูและจัดให้เด็กมีทักษะที่จำเป็นในการ เป็นผู้เรียนที่สามารถกำกับตนเอง ในบทความนี้สำรวจความท้าทายที่ นักเรียนผู้ปกครองและครูต้องเผชิญกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน ในช่วงการแพร่ระบาดของ COVID-19 โดยบทสรุปของบทความนี้เน้นย้ำถึงความสำคัญของบทบาทของครูและผู้ปกครอง ในการสนับสนุนและการดูแลให้เด็กเป็นอิสระ กำกับตนเองได้ แม้ว่าการนำแนวปฏิบัติการสอนที่มีประสิทธิภาพมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บ้านเป็นฐาน ถึงแม้ว่าจะมีความท้าทายก็จะได้ผล ถ้าครูทำงานร่วมกับผู้ปกครองเพื่อให้ผู้ปกครองสามารถ เข้าใจและให้การสนับสนุนที่จำเป็นต่อเด็ก

3.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จในเด็กปฐมวัย

งานวิจัยในประเทศ

สุธารัตน์ นาคมนิและณัฐธรรดา ไชยอักรพงศ์ (2567) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการคิดเพื่อจัดการชีวิตสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การปลูกผักสวนครัว วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการคิดเพื่อจัดการชีวิตสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การปลูกผักสวนครัวก่อนทดลองและหลังทดลอง และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การปลูกผักสวนครัว กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัยอายุ 3-4 ปี โรงเรียนสาธิตสาสน์วิเทศนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการคิดเพื่อจัดการชีวิตสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การปลูกผักสวนครัวหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 2) เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจในการจัดประสบการณ์การปลูกผักสวนครัว โดยชื่นชอบ มีความสุข สนุกสนาน ตื่นเต้นกับการได้ฝึกปฏิบัติการปลูกผักสวนครัวด้วยตนเอง สามารถนำการเรียนรู้ที่ได้รับไปบอกเล่าให้ผู้อื่นทราบได้ และต้องการที่จะปลูกผักสวนครัวอีก

ชานนท์ บุตรพุ่ม (2567) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดที่มีผลต่อการควบคุมตนเองในเด็กปฐมวัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดที่ส่งผลต่อการควบคุมตนเองในเด็กปฐมวัยและเพื่อเปรียบเทียบผลการใช้ชุดกิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดที่ส่งผลต่อการควบคุม

ตนเองในเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชายและหญิงชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง จำนวน 30 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง โดยประกอบด้วยสื่ออุปกรณ์ และแผนกิจกรรม จำนวน 12 ชุด ได้แก่ ชุดกิจกรรมที่ 1-4 มุ่งพัฒนาด้านการใส่ใจจดจ่อ ได้แก่ กิจกรรมชมพู่ผู้ปากเพียร กิจกรรมทุเรียนผู้แหลมคม กิจกรรมต้นส้มผู้แสนดี และกิจกรรมสตรอว์เบอร์รี่ผู้อ่อนโยน ตัวบ่งชี้ด้านการพัฒนาความใส่ใจจดจ่อมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ชุดกิจกรรมที่ 5-8 มุ่งพัฒนาด้านการควบคุมอารมณ์ และกิจกรรมที่ 9-12 มุ่งพัฒนาด้านการติดตามประเมินตนเอง โดยกล่าวว่ากิจกรรมสร้างสรรค์และละครเป็นการแสดงบทบาทสมมติในลักษณะที่ไม่เป็นทางการ ทฤษฎีการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์สำหรับเด็กปฐมวัย ได้แก่ การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ ความจำ จินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ และการเล่นตามสถานการณ์และกฎเกณฑ์ที่ตกลงกันไว้ มีผู้เข้าร่วมกิจกรรม มีผู้นำกิจกรรมหรือผู้อ่านคอยอำนวยความสะดวกจึงได้รับการส่งเสริมให้มีทักษะการคิดที่ส่งผลต่อการควบคุมตนเองและการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ วิธีการที่เหมาะสมในการพัฒนาทักษะการคิดที่ส่งผลต่อการควบคุมตนเองในช่วงวัยเด็ก คือ การฝึกให้เด็กรู้จักควบคุมตนเองในทุกด้าน เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เข้าใจกฎเกณฑ์และข้อตกลง รู้จักรอคอยอย่างอดทน

ณัฐรดา ไชยอัศวพงศ์และจิตติพร พิษณุกุล (2566) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาตัวบ่งชี้ทักษะการคิดเพื่อจัดการชีวิตสู่ความสำเร็จในเด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาองค์ประกอบของทักษะการคิดเพื่อจัดการชีวิตสู่ความสำเร็จในเด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี 2) เพื่อพัฒนาเครื่องมือประเมินทักษะการคิดเพื่อจัดการชีวิตสู่ความสำเร็จในเด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปีจำนวน 470 คน จาก 18 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนที่มีระดับปฐมวัยที่ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) และใน การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ได้คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของสมการโครงสร้าง ผลลัพธ์ที่ได้จะต้องใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำประมาณ 173 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลการพัฒนาเครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบประเมินและคู่มือการใช้แบบประเมินทักษะการคิดเพื่อจัดการชีวิตสู่ความสำเร็จในเด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี พบว่า แบบประเมินและคู่มือการใช้แบบประเมินมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และมีความเชื่อมั่นของแบบประเมินทั้งฉบับ เท่ากับ 0.97

ทิพย์อักษร พุทธสริน (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการคิดเชิงบริหาร (EF) ของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมเสริมประสบการณ์สื่อสร้างสรรค์จากวัสดุภูมิปัญญาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการคิดเชิงบริหาร (EF) ของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมเสริมประสบการณ์สื่อสร้างสรรค์จากวัสดุภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างการวิจัย คือ เด็กปฐมวัยโรงเรียนเทศบาล 1 (วิทยานารี) อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา

2566 จำนวน 20 คน การวิจัยพบว่าการใช้กิจกรรมเสริมประสบการณ์สื่อสร้างสรรค์จากวัสดุภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นกิจกรรมที่เด็กได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ได้แสดงความคิดเห็นในด้านต่างๆ ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นการมุ่งเป้าหมาย Goal - Directed Persistence ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยมอบหมายภาระกิจในชีวิตประจำวัน เช่น การมอบหมายงานบ้านหรือหน้าที่ความรับผิดชอบ เพื่อฝึกให้เด็กตั้งเป้าหมาย ตรงต่อเวลา และตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ พบว่า เด็กปฐมวัยรู้จักวางแผนเพื่อบรรลุเป้าหมายและจดจำข้อมูลนี้ไว้ในใจตลอดเวลาที่ทำงานตามแผนนั้นจนกว่าจะบรรลุถึง รวมถึงความใส่ใจในเรื่องเวลา มีความสามารถในการสร้างแรงจูงใจให้ตนเองและติดตามความก้าวหน้าของเป้าหมายอย่างต่อเนื่องได้ดีขึ้นหลังการทดลอง กลุ่มทักษะปฏิบัติการวางแผนจัดระบบดำเนินการ (planning & organizing) พบว่าเด็กปฐมวัยรู้จักจัดเรียงความสำคัญของงานและการปฏิบัติการทดลองเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้ดีขึ้นโดยใช้องค์ความรู้ที่เกิดจากการสังสมความรู้และประสบการณ์ในท้องถิ่นของตนเองด้วย

สุนิษา ภารตศรีและชวนพิศ รักษาพวก (2565) ศึกษาเรื่อง แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้โดยใช้นิทาน เพื่อพัฒนาทักษะสมอง (EP : Executive Function) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้โดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะสมอง (EF) ของเด็กปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทักษะสมอง (EF) ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เรียนรู้ ซึ่งเป็นกระบวนการทางความคิดที่ช่วยให้เด็กมุ่งมั่นจดจ่อและจัดลำดับความสำคัญของงานจนสามารถทำงานนั้นจนสำเร็จ ในเด็กปฐมวัยโรงเรียนบ้านโกรกกุลา เครือข่ายตาดเนินกะฮาด ตำบลตาดเนิน อำเภอเนินสง่า จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 เด็กปฐมวัยจำนวน 18 คน จำนวน 1 ห้องพบว่านิทานช่วยส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความจำ ด้านการวางแผนและการมุ่งเป้าหมายที่ดีขึ้น ทักษะสมอง (EF) ของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สิริพร ลินจีและศศิลักษณ์ ชัยนกิจ (2564) ศึกษาเรื่อง บทบาทครูในการส่งเสริมพฤติกรรมกำกับตนเองในเด็กวัยอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ใน 2 ด้าน วัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาบทบาทครูในการส่งเสริมพฤติกรรมกำกับตนเองในเด็กวัยอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ใน 2 ด้าน ได้แก่ การจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และการสอน พฤติกรรมการกำกับตนเอง กลุ่มตัวอย่างคือ ครูอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 200 คน ผลการวิจัย พบว่า บทบาทครูในการส่งเสริมพฤติกรรมกำกับตนเองของเด็กวัยอนุบาลในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (M= 4.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก (M = 4.49) ประกอบด้วยทางกายภาพ

(M= 4.59) และทางจิตใจ (M= 4.39) รองลงมา คือ การสอนพฤติกรรมกำกักับตนเอง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (M = 4.48) ประกอบด้วยการสอนทางตรง (M= 4.49)และการสอนทางอ้อม (M= 4.46)

นวลจันทร์ จุฑาภักดีกุลและคณะ (2560) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาและหาค่าเกณฑ์มาตรฐาน เครื่องมือประเมินการคิดเชิงบริหารในเด็กปฐมวัย วัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาและหาค่าเกณฑ์มาตรฐานแบบประเมินพัฒนาการด้านการคิดเชิงบริหาร และแบบประเมินพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้านการคิดเชิง บริหารสำหรับครูผู้ดูแลเด็ก/ครูอนุบาลใช้ประเมินเด็กในชั้นเรียน แบบประเมินทั้งสองชุดมีข้อคำถามที่ ครอบคลุมทักษะการคิดเชิงบริหารทั้ง 5 ด้านคือ การยับยั้ง/การหยุด การยืดหยุ่นทางความคิด การควบคุม อารมณ์ ความจำขณะทำงาน และการวางแผนจัดการ กลุ่มตัวอย่างคือ เล็กกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มอย่างง่าย เริ่มจากสุ่ม ตามศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในแต่ละภาค จากนั้นสุ่มห้องเรียนในแต่ละศูนย์ และสุ่มนักเรียนในห้อง จนได้นักเรียน จำนวน 2,965 คน โดยเครื่องมือจะใช้ประเมินเด็กแต่ละคนด้วยแบบ MU.EF-101 และ MU.EF-102 แล้วจึงนำผลมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อสร้างตารางเทียบคะแนนดิบเป็นคะแนน T แยกตามเพศและช่วงอายุ ผลการประเมินโดยแบบ MU.EF101 พบว่าเด็กช่วงอายุ 2-6 ปีมีคะแนนพัฒนาการด้านการคิดเชิง บริหารดีขึ้น เด็กหญิงมีพัฒนาการด้านการคิดเชิงบริหารเร็วกว่าเด็กชาย อย่างไรก็ตามเด็กเกือบ 30% พัฒนาการด้านการคิดเชิงบริหารโดยรวมล่าช้ากว่าเกณฑ์เฉลี่ย (T55) เด็กชายมีปัญหาพฤติกรรมมากกว่าเด็กหญิงเล็กน้อย เด็กเหล่านี้จะมีปัญหาในการกำกักับตนเอง หุนหันพลันแล่น ทำโดยไม่คิด ใจร้อนรอคอยไม่เป็น สมาธิสั้น ไม่สามารถทำงานที่ยากให้สำเร็จได้ ใน ระยะยาวจึงเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในด้านการเรียน การทำงาน การอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม รวมทั้งมีโอกาสเกิดปัญหาสังคมอื่น ๆ ตามมา

งานวิจัยต่างประเทศ

Katherine and Others (2023) ศึกษาเรื่อง ผลการศึกษาเชิงทดลองที่ประเมินประสิทธิภาพและ การรับรู้ของชุดเกมที่มีโครงสร้างเพื่อส่งเสริมเป้าหมายการเรียนรู้ตามหลักสูตรในห้องเรียนก่อนวัยเรียนและอนุบาล 12 แห่งในซีลี โดยพัฒนาเกมที่มีโครงสร้างสีเกมที่สอดคล้องกับเป้าหมายการเรียนรู้หลักสูตรของซีลี และเหมาะสมกับปัจจัยและสภาพความเป็นอยู่ในห้องเรียนที่มีรายได้น้อยในซีลีผลการวิเคราะห์หลายระดับแสดงให้เห็นว่าเด็กๆ ในห้องเรียนที่ใช้เกมมีคะแนนการระบุตัวอักษรและคำ การแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ และการรับรู้ทางสัตศาสตร์เพิ่มขึ้นมากกว่าเด็กๆ ในห้องเรียนที่ไม่มีเกม โดยควบคุมระดับชั้น คำศัพท์ที่รับได้ และวิธีการในการรับ จากการสัมภาษณ์หัวหน้าครูพบว่าเกมเหล่านี้ดึงดูดและสนุกสำหรับเด็กๆ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าชุดเกมช่วยให้เด็กๆ พัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและระบุตัวอักษรและคำศัพท์ได้ดีขึ้น แต่ไม่ได้ช่วยให้เด็กมีการรับรู้ทางเสียงหรือชุดคำศัพท์ นอกจากนี้เกมเหล่านี้สามารถนำไปใช้ในห้องเรียนได้ง่าย

Nan Zeng, Jung Eun Lee and Zan Gao (2023) ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของเกม ออกกำลังกายที่บ้านต่อการรับรู้ พฤติกรรมการอยู่หนึ่ง และกิจกรรมทางกายของเด็กก่อนวัยเรียน: การทดลองแบบสุ่มไขว้ มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลกระทบเบื้องต้นของโปรแกรมการออกกำลังกายเพื่อการศึกษา (LeapTV™) เทียบกับการปฏิบัติปกติของเด็กก่อนวัยเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กก่อนวัยเรียนในเมืองใหญ่ในมิดเวสต์ 34 คน ถูกสุ่มให้ออกกำลังกาย 30 นาทีต่อวัน 5 วัน ต่อสัปดาห์ เป็นเวลา 12 สัปดาห์ ตามด้วยระยะเวลาปรับเปลี่ยน 1 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 13) และระยะครอสโอเวอร์ 12 สัปดาห์ที่สอง โดยกล่าวว่า Exergaming หรือ เกมออกกำลังกายคือการผสมผสานระหว่างการเล่นเกมวิดีโอ เข้ากับการออกกำลังกายทางกายภาพ โดยผู้เล่นจะต้องเคลื่อนไหวร่างกายตามคำสั่งของเกม เพื่อให้ตัวละครในเกมเคลื่อนไหวไปตามที่ต้องการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เล่นได้ทั้งความสนุกสนานจากการเล่นเกม และสุขภาพที่ดีจากการออกกำลังกายไปพร้อมกัน LeapTV™ เป็นระบบเกมแอคทีฟเพื่อการศึกษาตัวแรกที่สร้างขึ้นสำหรับเด็กอายุ 3-8 ปี ซึ่งเน้นการเรียนรู้ผ่านการเคลื่อนไหวโดยให้เด็กเคลื่อนไหว (เช่น กระโดด กระโดด และเต้น) ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นถึงผลเบื้องต้นของการแทรกแซงการออกกำลังกายที่บ้านเพื่อส่งเสริมการปรับปรุงที่มีความหมายต่อทักษะการคิดเชิงบริหารที่นำไปสู่ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ และพฤติกรรมของกิจกรรมทางกายในเด็กก่อนวัยเรียน แม้ว่าจะไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการออกกำลังกายและเงื่อนไขการปฏิบัติตามปกติ แต่แนวโน้มเชิงบวกของผลลัพธ์จะช่วยปรับปรุงการที่ทักษะการคิดเชิงบริหารที่นำไปสู่ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ลดพฤติกรรมอยู่หนึ่งกับที่ และส่งเสริมกิจกรรมทางกายของเด็กก่อนวัยเรียน

Hautakangas (2022) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กโดยใช้โปรแกรม Kids' Skills สำหรับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสาธารณรัฐฟินแลนด์โดยกลุ่มตัวอย่างคือ เด็กที่มีอายุ 4-7 ปี จำนวน 28 คนและกลุ่มควบคุม 15 คน เด็กทั้ง 2 กลุ่มมีทักษะในการมุ่งเป้าหมายที่ไม่ดีเหมือนกัน ใช้ระยะเวลาการทดลอง 10 สัปดาห์ เด็กกลุ่มตัวอย่างที่ได้เข้าร่วมโปรแกรม Kids' Skills มีแนวโน้มที่ดี เมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุมที่เป็นเด็ก 15 คน มีความคืบหน้าอย่างมีนัยสำคัญซึ่งผลลัพธ์เกี่ยวกับโปรแกรม Kids' Skills มีแนวโน้มที่ดี โปรแกรมนี้เหมาะสำหรับเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็ก เกี่ยวข้องกับการสอนที่เน้นความแข็งแกร่งและมีมุมมองทัศนคติเชิงบวกต่อทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จที่พัฒนาขึ้นของเด็ก

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย พบว่า การจัดการกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน (Home Based Learning) สามารถเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จในเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก หากได้ทำกิจกรรมเหล่านี้อย่างสม่ำเสมอ ผู้วิจัยเชื่อว่าจะสามารถพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย โดยมีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. วิธีดำเนินการวิจัย
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านดอนแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 จำนวน 24 คน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 12 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านดอนแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 จำนวน 12 คน อายุระหว่าง 4-5 ปี จำนวน 6 คน อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 6 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

1. ผู้ปกครองมาด้วยความสมัครใจ ให้ความร่วมมือได้ครบตามเวลา
2. ผู้ปกครองมีอุปกรณ์เทคโนโลยี มีอินเทอร์เน็ต สามารถติดต่อสื่อสารกับคุณครู และถ่ายรูปถ่ายวิดีโอส่งผ่านทางไลน์ได้ เพื่อพัฒนาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน สำหรับเด็กปฐมวัย โดยเน้นทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ
3. ผู้ปกครองสามารถอ่านออก-เขียนได้

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย มี 3 ชนิด ประกอบด้วย

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง จำนวน 6 ชุด

2. แบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย 4 ด้าน

3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

3.3 วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพตามขั้นตอน ดังนี้

1. การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจเรื่องทักษะการมุ่งเป้าหมายสำหรับเด็กปฐมวัย อายุ 4 - 6 ปี มีวิธีการดำเนินการสร้าง และหาคุณภาพตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารหลักการ/แนวคิด/ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน ทฤษฎีนิเวศวิทยา (Ecological theory) และทฤษฎีระบบครอบครัว (Family system theory)

1.2 วิเคราะห์หลักสูตร/เนื้อหา หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2560 ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2560 บทบาทของผู้ปกครองเป็นส่วนสำคัญในการช่วยเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กผ่านการสนับสนุนการเรียนรู้ การสร้างความเข้าใจในพัฒนาการของเด็ก และการร่วมมือกับครูในกระบวนการติดตามและประเมินผล เพื่อให้เด็กได้รับการดูแลและพัฒนาในทุกด้านอย่างสมบูรณ์ที่สุด

1.3 ศึกษาแนวการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัยจากเอกสารงานวิจัย

1.4 จัดทำโครงร่างชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

1.4.1 ปก

1.4.2 คำชี้แจงในการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

1.4.3 สำระสำคัญของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองในแต่ละชุด

1.4.4 กิจกรรมการเรียนรู้

1.4.5 บทบาทของผู้ปกครองในการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

1.4.6 สื่อ อุปกรณ์

1.4.7 การวัดและประเมินผล

ซึ่งเอกสารชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง มีทั้งหมด 6 ชุด ประกอบด้วย ชุดที่ 1 “งานบ้านทรรษา” ชุดที่ 2 “หนูน้อยสนุกเล่น” ชุดที่ 3 “งานครัว” ชุดที่ 4 “งานสวน” ชุดที่ 5 “หนูน้อยรักษโลก” และ ชุดที่ 6 “งานประดิษฐ์”

1.5 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และปรับปรุงแก้ไข ตัวหนังสือ รายละเอียดเนื้อหา ภาพประกอบ กิจกรรม วัสดุอุปกรณ์ ที่ใช้ในการทำกิจกรรมให้ชัดเจนเข้าใจง่าย ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.6 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ประเมินคุณภาพ และความเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก ก)

1.7 ศึกษาหลักการและวิธีการสร้างแบบการประเมินความเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง โดยผู้เชี่ยวชาญ โดยแบบประเมินมีมาตราส่วนมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของ (Likert Scala) (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น.102-103) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล ดังนี้

5 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองเหมาะสมมาก

3 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลผล

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เหมาะสมน้อยที่สุด

1.8 วิเคราะห์ผลการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ได้ค่าเฉลี่ย 4.83 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (ภาคผนวก ง) และปรับปรุงแก้ไขชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

1.8.1 หน้าปกชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เพิ่มชื่อของผู้จัดทำ

1.8.2 ปรับแบบประเมินทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสำหรับเด็กปฐมวัยให้อยู่ในหน้าเดียวกัน นำไปไว้ที่หน้าสุดท้ายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เพื่อให้ไม่ยุ่งยากและซับซ้อนเกินไป ผู้ปกครองเข้าใจง่าย

1.8.3 เพิ่มประเด็นข้อเสนอแนะเพื่อให้ผู้ปกครองได้บันทึก ข้อคิดเห็นปัญหาหรืออุปสรรค และข้อเสนอแนะอื่นๆในการจัดกิจกรรม

1.8.4 เขียนบทบาทของผู้ปกครองให้ชัดเจน

1.8.5 ปรับภาษาในนิทานให้สั้น กระชับ เข้าใจง่าย เพิ่มขนาดตัวหนังสือให้ใหญ่ขึ้นเพื่อความอ่านง่าย ชัดเจน

1.9 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว จำนวน 6 ชุด ชุดละ 1 กิจกรรม ไปทดลองใช้ (tryout) กับผู้ปกครองและเด็กปฐมวัยที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเด็กตามช่วงอายุ อายุระหว่าง 4-5 ปี จำนวน 3 คน อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 3 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 6 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านดอนแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด

1.10 แก้ไขปรับข้อมูลหลังใช้กับกลุ่มที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ควรเพิ่มตัวอย่างในการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนในการทำกิจกรรม และลดความยาวของเนื้อหาในนิทาน

1.11 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วมาจัดพิมพ์ เป็นฉบับสมบูรณ์ จำนวน 6 ชุด เพื่อให้ผู้ปกครองได้นำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชายหญิง อายุระหว่าง 4-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านดอนแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1

2. การสร้างแบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยสำหรับครูประเมิน

การสร้างแบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

2.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎี และหลักการต่างๆ จากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสังเกตสำรวจรายการรายด้าน

2.2 กำหนดองค์ประกอบของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ โดยศึกษาองค์ประกอบของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จโดยได้จากการสังเคราะห์ ในตารางที่ 1

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยสังเคราะห์แล้วกำหนดองค์ประกอบของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ มีรายละเอียดที่แสดงถึงทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ 4 ด้าน ดังนี้

2.2.1 ด้านการตั้งเป้าหมาย เด็กเลือกเป้าหมายหรือกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง บอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้ และบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมายได้

2.2.2 ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย เด็กวางแผนและบอกขั้นตอนในการทำงานหรือกิจกรรมได้ วางแผนเลือกใช้อุปกรณ์ในการทำงาน และกำหนดเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดการทำงานหรือทำกิจกรรมได้

2.2.3 ด้านการควบคุมตนเอง เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผน มุ่งมั่นในการทำงาน โดยไม่เปลี่ยนเป้าหมาย และสามารถทำงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด

2.2.4 ด้านการประเมินเป้าหมาย เด็กเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ บอกกระบวนการทำงานที่นำไปสู่ความสำเร็จได้ และแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมาย

2.3 สร้างแบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ครอบคลุมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ด้านการควบคุมตนเอง และด้านการประเมินเป้าหมาย รวม 4 ด้าน ด้านละ 3 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน ดังตารางที่ 2

ตาราง 2 การสร้างองค์ประกอบของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

องค์ประกอบของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย 4 ด้าน			
ด้านการตั้งเป้าหมาย	ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย	ด้านการควบคุมตนเอง	ด้านการประเมินเป้าหมาย
1 เด็กเลือกเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถของตน	1 เด็กวางแผนและบอกขั้นตอนในการทำงานหรือกิจกรรมได้	1 เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผน	1 เด็กเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้
2 เด็กบอกผลลัพธ์ของ	2 เด็กวางแผนเลือกใช้	2 เด็กมุ่งมั่นในการ	2 เด็กบอก

องค์ประกอบของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย 4 ด้าน

ด้านการตั้งเป้าหมาย	ด้านการวางแผน สู่เป้าหมาย	ด้านการควบคุมตนเอง	ด้านการประเมิน เป้าหมาย
งานหรือกิจกรรมที่ ต้องการทำได้	อุปกรณ์ในการทำงาน	ทำงาน โดยไม่เปลี่ยน เป้าหมาย	กระบวนการทำงานที่ นำไปสู่ความสำเร็จได้
3 เด็กบอกถึงวิธีที่จะ ช่วยให้งานหรือ กิจกรรมบรรลุ เป้าหมายได้	3 เด็กกำหนดเวลา เริ่มต้นและสิ้นสุดการ ทำงานหรือทำกิจกรรม ได้	3 เด็กสามารถทำงานให้ เสร็จตามเวลาที่กำหนด	3 เด็กแสดงความภูมิใจ เมื่อทำกิจกรรมหรือ งานสำเร็จตาม เป้าหมาย

ตาราง 3 เกณฑ์การให้คะแนนการสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ที่	ตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย	เกณฑ์การประเมิน
<u>1</u>	ด้านการตั้งเป้าหมาย	
	1.1 เด็กเลือกเป้าหมายหรือกิจกรรมที่ เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง	ระดับ 3 เด็กสามารถเลือกเป้าหมายหรือกิจกรรม ที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเองได้โดย สามารถอธิบายเหตุผลในการเลือกเป้าหมายได้ อย่างชัดเจนด้วยตนเอง ระดับ 2 เด็กสามารถเลือกเป้าหมายหรือกิจกรรม ได้ด้วยตนเองบ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจาก ผู้ใหญ่ ระดับ 1 เด็กไม่สามารถเลือกเป้าหมายหรือ กิจกรรมได้ด้วยตนเอง แม้ได้รับคำแนะนำจาก ผู้ใหญ่

พูน ปรณ ทิโต ชเว

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ที่	ตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย	เกณฑ์การประเมิน
1	ด้านการตั้งเป้าหมาย	
	1.2 เด็กบอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้	<p>ระดับ 3 เด็กบอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้ด้วยตนเอง</p> <p>ระดับ 2 เด็กบอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้ด้วยตนเองบ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p> <p>ระดับ 1 เด็กไม่สามารถบอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้ด้วยตนเอง แม้ได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p>
	1.3 เด็กบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมายได้	<p>ระดับ 3 เด็กบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมายได้ด้วยตนเอง</p> <p>ระดับ 2 เด็กบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมายได้ด้วยตนเองบ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p> <p>ระดับ 1 เด็กไม่สามารถบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมาย แม้ได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p>
2	ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย	
	2.1 เด็กวางแผนและบอกขั้นตอนในการทำงานหรือกิจกรรมได้	<p>ระดับ 3 มีการวางแผนในการทำงานอย่างละเอียด เรียงลำดับในการทำงานเป็นขั้นตอนได้ด้วยตนเอง</p> <p>ระดับ 2 มีการวางแผนในการทำงาน เรียงลำดับในการทำงานเป็นขั้นตอนได้ด้วยตนเองบ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p> <p>ระดับ 1 ไม่มีการวางแผนในการทำงาน เรียงลำดับในการทำงานเป็นขั้นตอนได้ด้วยตนเอง แม้ได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p>

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ที่	ตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย	เกณฑ์การประเมิน
<u>2</u>	ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย	
	2.2 เด็กวางแผนเลือกใช้อุปกรณ์ในการทำงาน	<p>ระดับ 3 เด็กสามารถวางแผนการใช้อุปกรณ์ได้อย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับงานได้ด้วยตนเอง</p> <p>ระดับ 2 เด็กมีความพยายามในการวางแผนการใช้อุปกรณ์ได้ด้วยตนเองบ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำ</p> <p>ระดับ 1 ต้องการการชี้แนะจากผู้ใหญ่ตลอดเวลาในการวางแผนการใช้อุปกรณ์</p>
	2.3 เด็กกำหนดเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดการทำงานหรือทำกิจกรรมได้	<p>ระดับ 3 เด็กสามารถกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมได้ จัดสรรเวลาได้ดีได้ด้วยตนเอง</p> <p>ระดับ 2 เด็กสามารถกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมได้ แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p> <p>ระดับ 1 ต้องการการชี้แนะจากผู้ใหญ่ตลอดเวลาในการวางแผนการกำหนดเวลาในการทำกิจกรรม</p>
<u>3</u>	ด้านการควบคุมตนเอง	
	3.1 เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผน	<p>ระดับ 3 เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผนได้ด้วยตนเอง</p> <p>ระดับ 2 เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผนด้วยตนเองได้บ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p> <p>ระดับ 1 เด็กไม่สามารถทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผนด้วยตนเองได้ แม้ได้รับคำแนะนำ</p>
	3.2 เด็กมุ่งมั่นในการทำงาน โดยไม่เปลี่ยนเป้าหมาย	<p>ระดับ 3 เด็กมุ่งมั่นทำงานจนสำเร็จ ไม่เปลี่ยนเป้าหมายแม้เจอความยากลำบากได้ด้วยตนเอง</p> <p>ระดับ 2 เด็กพยายามทำงานตามเป้าหมาย แต่อาจเปลี่ยนแปลงบ้างเมื่อเจอความยากลำบาก</p> <p>ระดับ 1 เด็กขาดความมุ่งมั่น เปลี่ยนเป้าหมายบ่อย ทำงานไม่สำเร็จ</p>

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ที่	ตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย	เกณฑ์การประเมิน
<u>3</u>	ด้านการควบคุมตนเอง	
	3.3 เด็กสามารถทำงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด	<p>ระดับ 3 เด็กทำงานเสร็จตามเวลาที่กำหนดได้เสมอ มีการจัดการเวลาที่ดี</p> <p>ระดับ 2 เด็กทำงานเสร็จตามเวลาที่กำหนดเป็นส่วนใหญ่ แต่อาจมีบางครั้งที่ไม่ทันเวลา</p> <p>ระดับ 1 เด็กทำงานไม่เสร็จตามเวลาที่กำหนด ต้องกระตุ้นและช่วยเหลือในการจัดการเวลา</p>
<u>4</u>	ด้านการประเมินเป้าหมาย	
	4.1 เด็กเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้	<p>ระดับ 3 เด็กสามารถเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ตนเองได้อย่างชัดเจน</p> <p>ระดับ 2 เด็กสามารถเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ตนเองได้บ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p> <p>ระดับ 1 เด็กไม่สามารถเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ตนเอง แม้ได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p>
	4.2 เด็กบอกกระบวนการทำงานที่นำไปสู่ความสำเร็จได้	<p>ระดับ 3 เด็กสามารถสังเกตและบอกกระบวนการในการทำกิจกรรมของตนเองได้อย่างชัดเจน</p> <p>ระดับ 2 เด็กสามารถสังเกตและบอกกระบวนการในการทำกิจกรรมของตนเองได้บ้าง แต่อาจต้องให้ผู้ใหญ่ช่วย</p> <p>ระดับ 1 เด็กมีความยากลำบากในการสังเกต บอกความก้าวหน้าของตนเอง ต้องได้รับการชี้แนะ</p>

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ที่	ตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย	เกณฑ์การประเมิน
4	ด้านการประเมินเป้าหมาย	
	4.3 เด็กแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมาย	<p>ระดับ 3 เด็กแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมายด้วยตนเอง เช่น ยิ้ม หัวเราะ หรือนำผลงานมาอวด</p> <p>ระดับ 2 เด็กแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมายด้วยตนเองได้บ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p> <p>ระดับ 1 เด็กไม่สามารถแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมายด้วยตนเองได้บ้าง แม้ได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่</p>

แปลความหมายเกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยรายด้าน

ด้านการตั้งเป้าหมาย

- 7-9 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการตั้งเป้าหมายระดับดี
- 4-6 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการตั้งเป้าหมายระดับพอใช้
- 1-3 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการตั้งเป้าหมายระดับควรส่งเสริม

ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย

- 7-9 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการวางแผนระดับดี
- 4-6 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการวางแผนระดับพอใช้
- 1-3 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการวางแผนระดับควรส่งเสริม

ด้านการควบคุมตนเอง

- 7-9 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการควบคุมตนเองระดับดี
- 4-6 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการควบคุมตนเองระดับพอใช้
- 1-3 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการควบคุมตนเองระดับควรส่งเสริม

ด้านการประเมินเป้าหมาย

- 7-9 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการประเมินผลระดับดี

4-6 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการประเมินผลระดับพอใช้

1-3 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการประเมินผลระดับควรส่งเสริม

แปลความหมายเกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย รวม 4 ด้าน คะแนนภาพรวม 36 คะแนน

25-36 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จระดับดี

13-24 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จระดับพอใช้

1-12 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จระดับควรส่งเสริม

2.4 นำแบบสังเกตตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยและเกณฑ์การให้คะแนนให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก ก) ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินกับวัตถุประสงค์ ซึ่งนำแบบสังเกตตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จที่ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าความสอดคล้อง (IOC) แล้วเลือกข้อที่มีค่าความสอดคล้อง (IOC) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.6 ขึ้นไป ทั้งหมด 10 ข้อ ถือว่าใช้ได้ และนำแบบสังเกตไปปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

2.4.1 การวัดและการประเมินผล ควรปรับให้อยู่ในหน้าเดียวกันเพื่อให้สะดวกต่อการใช้งาน

2.4.2 เพิ่มตัวอย่างพฤติกรรมให้เห็นได้ชัดเจน เกี่ยวข้องกับผลลัพธ์ที่สามารถวัดผลได้ เช่น ยิ้ม หัวเราะ หรือนำผลงานมาโชว์ เมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมาย

2.4.3 ปรับภาษาให้สั้น กระชับ เข้าใจง่าย

2.5 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสร้างความเข้าใจในตัวบ่งชี้พฤติกรรมร่วมกัน ก่อนนำแบบสังเกตไปทดลองใช้ (Try out) กับเด็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เช่น เด็กแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมายด้วยตนเอง เช่น ยิ้ม หัวเราะ หรือนำผลงานมาโชว์

2.6 หลังการตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยไปทดลองใช้ (Try out) กับเด็กระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 และ อนุบาลปีที่ 3 อายุระหว่าง 4-6 ปี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน โดยสังเกตในกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การปั้นดินน้ำมัน โดยให้เด็กตั้งเป้าหมาย วางแผนในกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์การปั้นดินน้ำมัน จากนั้นสังเกตในช่วงลงมือปฏิบัติกิจกรรมว่าเด็กมีการควบคุมตนเองทำได้จนสำเร็จหรือไม่ และมีการประเมิน โดยมีผู้สังเกตจำนวน 2 คน คือผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ครูปฐมวัยโรงเรียนบ้านดอนแดง

2.7 นำแบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ผ่านการทดลองใช้ไปวิเคราะห์คุณภาพทั้งฉบับ เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรของเพียร์สัน (Pearson) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น 0.71

2.8 จัดพิมพ์แบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายของเด็กปฐมวัยที่ปรับปรุงแล้วเป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองมีกระบวนการสร้าง (แบบประเมินความพึงพอใจ ในภาคผนวก ข) ดังนี้

1) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบประเมินความพึงพอใจเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

2) สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมี รายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับ การศึกษา ความสัมพันธ์กับนักเรียน อาชีพ ซึ่งเป็นการตอบแบบเลือกตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 สภาพความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ ตามหลักการของลิเคิร์ท (Likert's Scale) โดยกำหนดค่า ของลำดับคะแนนดังนี้

- 5 หมายถึง ความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง ความพึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง ความพึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง ความพึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง ความพึงพอใจน้อยที่สุด

3) นำแบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความถูกต้อง เหมาะสม แล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4) ปรับแก้แบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านชุดเดิม (ภาคผนวก ก) เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ได้ค่า IOC ระหว่าง 0.8 - 1 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แล้วนำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุง แก้ไข

5) จัดทำเป็นแบบประเมินความพึงพอใจแบบสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับผู้ปกครอง ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย หลังการทดลอง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยการทดลองแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One-Group Pretest-Posttest Design) แบบแผนการทดลองสามารถแสดงดังตาราง

ตาราง 4 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	การวัดก่อน การจัดประสบการณ์	ทดลอง	การวัดหลัง การจัดประสบการณ์
Ex	T ₁	X~30	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

Ex	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
T ₁	แทน	การสังเกตพฤติกรรมก่อนจัดกิจกรรม
X~30	แทน	การจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
T ₂	แทน	การสังเกตพฤติกรรมหลังจัดกิจกรรม

3.5 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนที่วางไว้ต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยส่งจดหมายขอความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยจากโรงเรียนบ้านดอนแดง ซึ่งส่งโดยตรงมีผู้อำนวยการโรงเรียนรับรอง เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้และคัดเลือกผู้ปกครอง จำนวน 12 ครอบครัว โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

1.1 ผู้ปกครองมาด้วยความสมัครใจ ให้ความร่วมมือได้ครบตามเวลา

1.2 ผู้ปกครองมีอุปกรณ์เทคโนโลยี มีอินเทอร์เน็ต สามารถติดต่อสื่อสารกับคุณครู และถ่ายรูปถ่ายวิดีโอส่งผ่านทางไลน์ได้ เพื่อพัฒนาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน สำหรับเด็กปฐมวัย โดยเน้นทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

1.3 ผู้ปกครองสามารถอ่านออก-เขียนได้

2. ผู้วิจัยประชุมผู้ปกครองชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีปฏิบัติ การจัดกิจกรรมโดยใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่าง รับรู้ มีความเข้าใจในการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง
3. ผู้วิจัยนำแบบสังเกตพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยไปสังเกตเด็กในกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การปั้นดินน้ำมันก่อนการใช้ชุดกิจกรรมโดยใช้บ้านเป็นฐาน
4. ผู้ปกครองดำเนินการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง จำนวน 6 ชุด เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยลงเยี่ยมบ้านสังเกตพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย และพูดคุย สัมภาษณ์ผู้ปกครองทุกสัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน
5. เมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน ครบทั้ง 6 ชุด ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกตพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานในกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การปั้นดินน้ำมัน โดยใช้แบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย
6. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตก่อนและหลังมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้สูตร Wilcoxon sing test และข้อมูลที่ผู้ปกครองประเมินพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จนำมาประกอบการวิเคราะห์ด้วย

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 105)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูล

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตรดังนี้ (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, 2561)

$$SD = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	x^2	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสองทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย โดยใช้วิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) โดยใช้สูตร ดังนี้ (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, 2561: 50)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson) มีการแจกแจงปกติสองตัวแปร (bivariate normal distribution) วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสังเกต โดยใช้สูตรที่ใช้ในการคำนวณมีดังนี้ (Pearson, 1920)

$$r_{xy} = \frac{n(\sum xy) - (\sum x)(\sum y)}{\sqrt{[n\sum x^2 - (\sum x)^2][n\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	คือ	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
	$\sum x$	คือ	จำนวนข้อของแบบสังเกต
	$\sum y$	คือ	ความแปรปรวนของแบบสังเกตรายข้อ
	$\sum xy$	คือ	ความแปรปรวนของแบบสังเกตทั้งฉบับ

$\sum x_2$ คือ ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1

$\sum y_2$ คือ ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1

n คือ ขนาดตัวอย่าง

4. สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จก่อนและหลังการจัดกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร Wilcoxon sign test (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, 2561: 360)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่องการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองจัดกิจกรรมโดยใช้บ้านเป็นฐาน โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเชิงปริมาณ

1. ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน ประกอบด้วย

1.1 ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย โดยรวม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ด้านการควบคุมตนเอง และด้านการประเมินเป้าหมาย

1.2 ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย โดยรวม 4 ด้าน โดยแบ่งช่วงอายุ 4-5 ปี และ 5-6 ปี ได้แก่ ด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ด้านการควบคุมตนเอง และด้านการประเมินเป้าหมาย

2. ข้อมูลเชิงปริมาณของแบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ข้อมูลเชิงคุณภาพสะท้อนผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง เพื่อเสริมสร้างทักษะมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลทั้งหมด 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน ประกอบด้วย

1.1 ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย โดยรวม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ด้านการควบคุมตนเอง และด้านการประเมินเป้าหมาย

1.2 ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย โดยรวม 4 ด้าน โดยแบ่งช่วงอายุ 4-5 ปี และ 5-6 ปี ได้แก่ ด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ด้านการควบคุมตนเอง และด้านการประเมินเป้าหมาย

ผลการศึกษาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนจากการสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย จากการสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ ได้ผลดังปรากฏในตาราง ที่ 2 - 5

ตาราง 5 คะแนนเฉลี่ย และระดับคุณภาพพฤติกรรมการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 4-6 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

สังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ	ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ								รวม	
	1. ด้านการกำหนดเป้าหมาย		2. ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย		3. ด้านการควบคุมตนเอง		4. ด้านการประเมินเป้าหมาย			
	(9 คะแนน)		(9 คะแนน)		(9 คะแนน)		(9 คะแนน)		(36 คะแนน)	
	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ
ก่อนการทดลอง	4.58	พอใช้	3.92	พอใช้	3.75	พอใช้	4.25	พอใช้	16.5	พอใช้
หลังการทดลอง	8.00	ดี	7.50	ดี	7.17	ดี	7.92	ดี	30.59	ดี

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 5 พบว่า ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เด็กปฐมวัยมีคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จโดยด้านการตั้งเป้าหมายก่อนการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ย 4.58 อยู่ในระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 8.00 อยู่ในระดับดี ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 3.92 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 7.50 อยู่ระดับดี ด้านการควบคุมตนเอง ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 3.75 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 7.17 อยู่ระดับดี ด้านการประเมินเป้าหมาย ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 4.25 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 7.92 อยู่ระดับดี รวมทุกด้านก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 16.5 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 30.59 อยู่ระดับดี

ตาราง 6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยลำดับที่ของคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-6 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed-rank test (n = 12)

ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ	Mean Rank	Sum of Rank	z	p-value
ด้านการกำหนดเป้าหมาย				
Negative Ranks	0	0	-3.097	.002*
Positive Ranks	6.5	78		
ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย				
Negative Ranks	0	0	-3.114	.002*
Positive Ranks	6.5	78		
ด้านการควบคุมตนเอง				
Negative Ranks	0	0	-3.097	.002*
Positive Ranks	6.5	78		
การประเมินเป้าหมาย				
Negative Ranks	0	0	-3.176	.001*

ทักษะการมุ่งเป้าหมาย สู่ความสำเร็จ	Mean Rank	Sum of Rank	z	p-value
Positive Ranks	6.5	78		
รวม				
Negative Ranks	0	0	-3.07	.002*
Positive Ranks	6.5	78		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 6 พบว่าเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-6 ปี ก่อนทำกิจกรรมและหลังทำกิจกรรมพบว่า ค่าเฉลี่ยลำดับที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 7 คะแนนเฉลี่ย และระดับคุณภาพตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-5 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

สังเกตทักษะ การมุ่งเป้าหมาย สู่ความสำเร็จ	ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ								รวม	
	1. ด้านการ กำหนด เป้าหมาย		2. ด้านการ วางแผนสู่ เป้าหมาย		3. ด้านการ ควบคุมตนเอง		4. ด้านการ ประเมิน เป้าหมาย			
	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(36 คะแนน)			
	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ
ก่อนการทดลอง	4.50	พอใช้	3.83	พอใช้	4.5	พอใช้	4.50	พอใช้	17.33	พอใช้
หลังการทดลอง	7.83	ดี	7.00	ดี	6.17	ดี	7.67	ดี	28.67	ดี

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 7 พบว่า เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน มีผลคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ โดยด้านการตั้งเป้าหมายก่อนการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ย 4.50 อยู่ในระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 7.83 อยู่ในระดับดี ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 3.83 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 7.00 อยู่ระดับดี ด้านการควบคุมตนเอง ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 4.5 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 6.17 อยู่ระดับดี ด้านการประเมินเป้าหมาย ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 4.50 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 7.67 อยู่ระดับดี รวมทุกด้านก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 17.33 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 28.67 อยู่ระดับดี

ตาราง 8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยลำดับที่ของคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-5 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed-rank test (n = 6)

ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ	Mean Rank	Sum of Rank	z	p-value
ด้านการกำหนดเป้าหมาย				
Negative Ranks	0	0	-2.226	.026*
Positive Ranks	3.5	21		
ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย				
Negative Ranks	0	0	-2.232	.026*
Positive Ranks	3.5	21		
ด้านการควบคุมตนเอง				
Negative Ranks	0	0	-3.097	.002*
Positive Ranks	3.5	21		
การประเมินเป้าหมาย				
Negative Ranks	0	0	-2.232	.026*

ทักษะการมุ่งเป้าหมาย สู่ความสำเร็จ	Mean Rank	Sum of Rank	z	p-value
Positive Ranks	3.5	21		
รวม				
Negative Ranks	0	0	-2.214	.027*
Positive Ranks	3.5	21		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 พบว่าเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-5 ปี ก่อนทำกิจกรรมและหลังทำกิจกรรมพบว่า ค่าเฉลี่ยลำดับที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 9 คะแนนเฉลี่ย และระดับคุณภาพตัวบ่งชี้ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

สังเกตทักษะ การมุ่งเป้าหมาย สู่ความสำเร็จ	ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ								รวม	
	1. ด้านการ กำหนด เป้าหมาย		2. ด้านการ วางแผนสู่ เป้าหมาย		3. ด้านการ ควบคุมตนเอง		4. ด้านการ ประเมิน เป้าหมาย			
	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(9 คะแนน)	(36 คะแนน)			
	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ	\bar{X}	ระดับ
ก่อนการทดลอง	6.00	ดี	4.00	พอใช้	4.5	พอใช้	5.33	พอใช้	19.83	ดี
หลังการทดลอง	8.17	ดี	8.00	ดี	8.17	ดี	8.17	ดี	32.51	ดี

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 9 พบว่า เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน มีผลคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ โดยด้านการกำหนดเป้าหมายก่อนการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ย 6.00 อยู่ในระดับดี หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 8.17 อยู่ในระดับดี ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 4.00 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 8.00 อยู่ระดับดี ด้านการควบคุมตนเอง ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 4.5 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 8.17 อยู่ระดับดี ด้านการประเมินเป้าหมาย ก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 5.33 อยู่ระดับพอใช้ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 8.17 อยู่ระดับดี รวมทุกด้านก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 19.83 อยู่ระดับดี หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย อยู่ระดับดี

ตาราง 10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยลำดับที่ของคะแนนพฤติกรรมการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี โดยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed-rank test (n = 6)

ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ	Mean Rank	Sum of Rank	z	p-value
ด้านการกำหนดเป้าหมาย				
Negative Ranks	0	0	-2.232	.026*
Positive Ranks	3.5	21		
ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย				
Negative Ranks	0	0	-2.264	.024*
Positive Ranks	3.5	21		
ด้านการควบคุมตนเอง				
Negative Ranks	0	0	-2.271	.023*
Positive Ranks	3.5	21		
การประเมินเป้าหมาย				
Negative Ranks	0	0	-2.232	.026*

ทักษะการมุ่งเป้าหมาย สู่ความสำเร็จ	Mean Rank	Sum of Rank	z	p-value
Positive Ranks	3.5	21		
รวม				
Negative Ranks	0	0	-2.207	.027*
Positive Ranks	3.5	21		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 พบว่าเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี ก่อนทำกิจกรรมและหลังทำกิจกรรมพบว่า ค่าเฉลี่ยลำดับที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

2. ประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ประกอบด้วย ดังนี้

ตาราง 11 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง

ที่	รายการ		จำนวน (คน)	คิดเป็น ร้อยละ
1	เพศ	หญิง	12	100
2	อายุ	31-40 ปี	2	16.67
		41-50 ปี	6	50
		มากกว่า 50 ปี	4	33.33
3	ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	1	8.33
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	2	16.67
		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	2	16.67

ที่	รายการ		จำนวน (คน)	คิดเป็น ร้อยละ
		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	3	25
		ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	4	33.33
4	ความสัมพันธ์กับ นักเรียน	มารดา	4	33.33
		ปู่ ย่า	2	16.67
		ตา ยาย	2	16.67
		ลุง ป้า	4	33.33
5	อาชีพ	รับจ้าง	5	41.67
		ค้าขาย	2	16.67
		รัฐวิสาหกิจ/รับราชการ	1	8.33
		เกษตรกร	3	25
		อื่น ๆ (โปรดระบุ).....แม่บ้าน	1	8.33

ตาราง 12 ผลคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

รายการ	n = 12		ระดับ
	\bar{X}	SD	
1. กิจกรรมในชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองสอดคล้องกับกิจวัตรประจำวัน	4.75	0.45	มากที่สุด
2. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย	4.75	0.45	มากที่สุด
3. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน	4.42	0.51	มากที่สุด
4. มีภาพประกอบชัดเจน ส่งเสริมเนื้อหาให้น่าสนใจยิ่งขึ้น	4.58	0.51	มากที่สุด

รายการ	n = 12		ระดับ
	\bar{X}	SD	
5. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมโดยใช้บ้านเป็นฐานมีการเรียงลำดับเรื่องจากง่ายไปยาก	4.83	0.39	มากที่สุด
6. ขั้นตอนในการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้	4.42	0.51	มากที่สุด
7. มีความยืดหยุ่น วัสดุ/อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่าย ใกล้เคียงตัว	4.67	0.49	มากที่สุด
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม	4.50	0.52	มากที่สุด
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก	4.92	0.29	มากที่สุด
10. ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน	4.83	0.39	มากที่สุด
รวม	4.67	0.47	มากที่สุด

จากตารางแสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ลำดับความพึงพอใจมากที่สุดคือ ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก มีความพึงพอใจเฉลี่ยอยู่ที่ 4.92 อยู่ในระดับ มากที่สุด และลำดับความพึงพอใจน้อยที่สุดคือ ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน และขั้นตอนในการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้ มีความพึงพอใจเฉลี่ยอยู่ที่ 4.42 อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อสังเกตจากการทดลอง

กิจกรรมแบบให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม ทำให้ผู้ปกครองและครูมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมากขึ้น เนื่องจากครูคอยอำนวยความสะดวกในหลายเรื่อง เช่น การติดตามเยี่ยมบ้านหรือพูดคุยผ่านทางโทรศัพท์เกี่ยวกับการทำกิจกรรมขณะทำการทดลอง การให้ความยืดหยุ่นเรื่องระยะเวลาใน

การรับส่งชุดกิจกรรมให้กับผู้ปกครอง ทำให้ผู้ปกครองมีเจตคติที่ดีต่อครูในการทำงานร่วมกันและเห็นความสำคัญของตนเองที่มีต่อบุตรหลานมากขึ้น

ตอนที่ 2 ข้อมูลเชิงคุณภาพสะท้อนผลการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

จากการที่ผู้วิจัยลงพื้นที่พบปะกับเด็กและผู้ปกครองในการทำกิจกรรมโดยใช้บ้านเป็นฐาน ในระยะเวลา 6 สัปดาห์ ประกอบด้วยข้อมูลเชิงคุณภาพ ดังนี้

1. ข้อมูลเชิงคุณภาพสะท้อนผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานของเด็กปฐมวัยในครั้งนี้ เป็นการทำกิจกรรมของผู้ปกครองในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 และ 3 อายุระหว่าง 4-6 ปี โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายของเด็กปฐมวัยในลักษณะของกิจกรรม ได้แก่ 1. งานบ้านหรรษา 2. งานเล่น 3. งานครัว 4. งานสวน 5. หนูน้อยรักโลก 6. งานประดิษฐ์ และผู้ปกครองในกลุ่มตัวอย่าง ได้ทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่องจนครบทั้ง 6 สัปดาห์ ซึ่งผู้ปกครองได้แสดงความคิดเห็นต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองไปในทางเดียวกัน ดังตัวอย่างการสะท้อนผลจากผู้ปกครอง ดังนี้

1. คุณแม่น้องดีไซน์ 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “เป็นชุดกิจกรรมที่ดี ลูกสนุกมาก แมมีแต่ทำงานแต่พอได้ทำกิจกรรมนี้ มีเวลาพูดคุยกับลูก ได้ใช้เวลาร่วมกันเยอะขึ้น ปกติจะทำกิจกรรมร่วมกันตอนเย็น”
2. คุณแม่น้องอิง 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “ดีใจที่ได้ใช้ชุดกิจกรรม ลูกมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นมาก บอกสิ่งที่อยากทำและวางแผนได้ชัดขึ้น”
3. คุณป้า น้องเมตตา 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “ชอบที่ได้เล่นนิทานให้หลานฟัง เล่าครั้งแรกรู้สึกแปลกๆ เพราะไม่เคยเล่นนิทานเลย แต่หลานชอบฟังนิทาน ฟังแล้วก็เลียนแบบนิทาน”
4. คุณยายน้องลิปตัน 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “ชุดกิจกรรมดี ทำตอนไหนก็ได้ เป็นเรื่องใกล้ตัวเหมาะกับการทำที่บ้าน”
5. คุณยายของน้องพอส 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “ตอนแรกไม่แน่ใจว่าจะทำกิจกรรมนี้ได้ไหม แต่พอลองทำแล้วรู้สึกดีใจที่ได้เห็นหลานหัวเราะ มีความสุขทุกครั้ง”

6. คุณย่าของน้องเลโก้ 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “ก่อนหน้านี้รู้สึกว่าจะไม่ค่อยมีเวลาให้หลาน แต่ชุดกิจกรรมนี้ทำให้ได้ฝึกหลานได้ทำงานบ้าน งานสวนด้วยกันห่างจากโทรศัพท์”

จากข้อมูลเชิงคุณภาพที่ผู้ปกครองได้สะท้อนผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองมีความพึงพอใจในชุดกิจกรรม ชุดกิจกรรมเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ทำให้เห็นพัฒนาการที่ดีขึ้นของลูก

2. ความคิดเห็นต่อทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานของเด็กปฐมวัยในครั้งนี้ เป็นการทำกิจกรรมของผู้ปกครองในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 และ 3 อายุระหว่าง 4-6 ปี เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ประกอบไปด้วย ด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย ด้านการควบคุมตนเอง และด้านการประเมินเป้าหมาย หลังจากผู้ปกครองในกลุ่มตัวอย่างได้ทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่องจนครบทั้ง 6 สัปดาห์ ผู้ปกครองมีความเห็นต่อทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสำหรับผู้ปกครองไปในทางเดียวกัน ดังตัวอย่างการสะท้อนผลจากผู้ปกครอง ดังนี้

ด้านการตั้งเป้าหมาย

คุณแม่น้องมายด์ 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “แม่ให้เลือกว่าลูกจะประดิษฐ์ตุ๊กตาไหมพรมหรือลูกข่างหลากสี ลูกสามารถเลือกสิ่งที่ยากทำได้ และบอกถึงลักษณะของผลงานที่ทำเสร็จแล้วได้”

คุณแม่น้องไข่มุก 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “ช่วงแรกน้องไม่รู้จักตั้งเป้าหมาย น้องจะทำงานบ้านตามที่แม่บอกอย่างเดียว หลังจากใช้ชุดกิจกรรมน้องสามารถบอกเป้าหมายที่จะทำได้ด้วยตนเอง เช่น วันนี้หนูอยากล้างจานให้สะอาด”

คุณป้าน้องเมต้า 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “น้องมีความมั่นใจที่จะบอกถึงสิ่งที่ยากทำ เช่น วันนี้หนูจะไปปั่นจักรยานหลังกินข้าวเสร็จ”

คุณยายน้องพอส 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “รู้จักคิดก่อนทำ บอกได้ว่าอยากทำอะไร”

ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย

คุณแม่น้องไข่มุก 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “หลังทำกิจกรรมด้วยกัน น้องสามารถวางแผนได้ เช่น แม่จะให้น้องคิดก่อนว่าน้องอยากทำอะไร ทำอะไรก่อนหลังน้องก็บอกได้”

คุณแม่น้องตีไซน์ 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “น้องวางแผนในการที่จะใช้อุปกรณ์ได้ เช่น น้องจะทำงานครีว น้องจะบอกเลยว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง”

คุณแม่น้องขงเบ้ง 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “ตอนนี้น้องสามารถบอกได้ว่าอะไรควรทำก่อน-หลัง เช่น เมื่อทำการบ้านเสร็จหนูถึงจะมาช่วยงานบ้าน”

ภาพประกอบ 4 ตัวอย่างการตั้งเป้าหมาย วางแผนร่วมกับผู้ปกครอง

ด้านการควบคุมตนเอง

คุณป้าของน้องเจ้านาย 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “ก่อนหน้านี้ลูกทำอะไรไม่ค่อยสำเร็จ แต่ตอนนี้มีความพยายามทำได้สำเร็จ เช่น วาดรูประบายสีก็จะทำงานเสร็จ”

คุณพ่อน้องทับทิม 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “พอทำกิจกรรมที่ต้องใช้สมาธิ ลูกสามารถทำได้ตั้งใจ”

คุณยายน้องลิปตัน 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “ช่วงแรกเมื่อชวนน้องทำกิจกรรม น้องมีการเลิกทำกิจกรรม แต่หลังทำกิจกรรม น้องควบคุมตัวเองได้ดีขึ้น ทำจนสำเร็จไม่เปลี่ยนเป้าหมาย แม่เพื่อนจะชวนไปทำอย่างอื่น”

ด้านการประเมินเป้าหมาย

คุณแม่น้องตีไซน์ 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “กิจกรรมที่ได้ทำเป็นเรื่องใกล้ตัว ทำให้เห็นได้ชัด”

คุณตาปลายฟ้า 4-5 ปี (นามสมมุติ) : “น้องสามารถตรวจสอบงานของตนเองได้ดี บอกวิธีการปรับปรุงตนเองได้”

คุณพ่อน้องทับทิม 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “น้องบอกถึงวิธีการทำงานที่ทำให้งานสำเร็จได้”

คุณย่าน้องเลโก้ 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “น้องเปรียบเทียบผลงานของตนเองที่ทำเป้าหมายที่ตั้งไว้”

คุณยายน้องพอส 5-6 ปี (นามสมมุติ) : “น้องแสดงความดีใจเมื่อทำงานได้สำเร็จ”

การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสามารถเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย การวางแผน การควบคุมตนเอง และการประเมิน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของทักษะการมุ่งเป้าหมาย จากผลการสะท้อนของผู้ปกครองโดยรวมข้างต้น และการลงเยี่ยมบ้าน สัมภาษณ์ผู้ปกครองของผู้วิจัยร่วมกับผู้บริหารและคณะครู หลังจากทำกิจกรรมครบ 6 สัปดาห์ จะเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนในเรื่องของทักษะการมุ่งเป้าหมายสำหรับเด็กปฐมวัย แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมตามคู่มือทั้ง 6 ชุดสามารถช่วยเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายของเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกิจกรรมที่ได้ทำเชื่อมโยงการเรียนรู้กับชีวิตประจำวัน ทำให้เห็นประโยชน์และความสำคัญของทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จได้ชัดเจน

บทที่ 5

สรุปผลอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

5.1 ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ก่อนและหลังการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

5.2 สรุปผล

1. การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จได้
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานมีทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมในระดับดี

5.3. อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย พบว่า หลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เด็กปฐมวัยมีทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จโดยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองเพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ได้พัฒนาขึ้นบนของแนวคิดการให้ผู้ปกครองมีเป้าหมายและส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก ยอมรับและเคารพความแตกต่างของแต่ละครอบครัว ประกอบด้วยเนื้อหาและกิจกรรมที่เน้นให้เด็กและผู้ปกครองได้ทำกิจกรรมร่วมกัน จำนวน 6 ชุด ได้แก่ งานบ้าน งานเล่น งานครัว งานสวน งานหุ่น้อยรักโลก งานประดิษฐ์ ที่ผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมโดยคำนึงถึงบริบทของครอบครัว ความพร้อมของผู้ปกครองในการเข้าร่วมกิจกรรม ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง มีองค์ประกอบคือ ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ การดำเนินกิจกรรม สื่ออุปกรณ์ และการประเมินผลที่ชัดเจน ผู้ปกครองสามารถทำความเข้าใจและนำไปใช้ได้ง่าย กรอบของการจัดกิจกรรมที่กำหนดไว้ในคู่มือมีความยืดหยุ่นปรับเปลี่ยนตามบริบทหรือสถานการณ์ของครอบครัว เช่น ปรับเวลาสถานที่หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรม สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ตามสถานการณ์ (Situating Learning Theory) ของ Lave & Wenger ที่ชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นดีที่สุดในบริบทที่เป็นธรรมชาติและสัมพันธ์กับชีวิตจริง ผู้ปกครองสามารถปรับใช้กิจกรรมได้ในทุกช่วงเวลาโดยไม่จำเป็นต้องมีอุปกรณ์หรือการเตรียมการที่ซับซ้อน อีกทั้งชุดกิจกรรมเน้นให้ผู้ปกครองและเด็กได้ทำกิจกรรมร่วมกันโดยมีการตั้งเป้าหมายที่นำไปสู่ความสำเร็จ วางแผนและประเมินผลการทำกิจกรรม โดยผู้วิจัยคอยแนะนำการใช้ชุดกิจกรรมและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อยู่เคียงข้างผู้ปกครอง สร้างกำลังใจ กำลังความคิด ช่วยขจัดปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น จึงทำให้ผู้ปกครองมั่นใจในการใช้ชุดกิจกรรมมากขึ้น

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน มีทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จสูงขึ้นก่อนการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่เน้นให้เด็กและผู้ปกครองทำกิจกรรมร่วมกันอย่างมีเป้าหมาย ผ่านชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ที่เด็กคุ้นเคยในกิจวัตรประจำวัน เช่น กิจกรรมงานบ้าน ผู้ปกครองชวนลูกตั้งเป้าหมายในสิ่งที่เด็กเลือกและอยาก

ทำ มีการวางแผนเป้าหมายความสำเร็จ วางแผนในสิ่งที่จะทำร่วมกับเด็กเป็นขั้นตอน โดยเด็กวาดภาพ หรือผู้ปกครองช่วยบันทึกเป้าหมายและการวางแผน ทบทวนเป้าหมาย แผนงาน ก่อนทำกิจกรรม ร่วมกัน ทำให้ชัดเจนมากขึ้น เช่น น้องไข่มุก อายุ 4-5 ปี เลือกที่จะล้างจาน โดยวางแผนวาดเศษอาหารทิ้งก่อน ล้างด้วยน้ำยาล้างจานและน้ำสะอาด นำไปเก็บในชั้นวางจาน เป็นต้น ซึ่งในระหว่างทำกิจกรรมผู้ปกครองคอยแนะนำ ช่วยเหลือและร่วมทำกิจกรรมกับเด็ก ตลอดจนให้กำลังใจเมื่อทำได้ สำเร็จและให้เด็กได้ทบทวนปัญหาและกระบวนการที่ทำให้เด็กประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับจริยา ทรงนิพิฐกุล (2562) กล่าวว่า ทฤษฎีระบบชีวิตนิเวศวิทยาส่งผลต่อพัฒนาการในทุกด้านของเด็ก กระบวนการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมร่วมกับครูในการพัฒนาเด็กไปในทิศทางเดียวกันย่อมส่งผล ต่อการพัฒนาเด็กได้ดีขึ้น สอดคล้องกับ บัณฑิตา อินสมบัติ, อนงค์นารถ ยิ้มช่าง, สุขานาฏ ไชยวรรณ. (2564) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้ปกครอง ในการพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จที่สำคัญคือ การส่งเสริมพัฒนาการจากกิจวัตรประจำวัน จะช่วยให้เด็กรู้ว่าในแต่ละวันต้องทำอะไรบ้าง เพื่อให้กลายเป็นกิจวัตรที่ต้องทำในแต่ละวัน หรือให้ทางเลือกเพื่อให้เด็กมีโอกาสในการเลือกตัดสินใจ โดยไม่ใช้การบังคับ หรือใช้การเจรจาต่อรองเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กด้วยการให้เด็กทำในสิ่งที่ชอบ และสิ่งสำคัญคือให้การสนับสนุนที่เพียงพอ เพื่อให้เด็กประสบความสำเร็จ ดังนั้นผู้ปกครองจำเป็นต้องสังเกต และให้การช่วยเหลือสนับสนุนอย่างเหมาะสมและต่อเนื่อง จนกว่าเด็กจะเกิดความชำนาญและมีพัฒนาการที่ดีขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้พบปะพูดคุยกับผู้ปกครองในวันจันทร์และวันศุกร์ ทางโทรศัพท์และกลุ่มไลน์ติดตามเยี่ยมบ้านเพื่อให้คำปรึกษาและอำนวยความสะดวกให้กับผู้ปกครองเมื่อเกิดความไม่เข้าใจเกี่ยวกับการทำกิจกรรมร่วมกับเด็กขณะอยู่ที่บ้านด้วย สอดคล้องกับ Haynes, Comer (1993) ซึ่งเน้นการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็กปฐมวัย สอดคล้องกับ ธิดาพิทักษ์สินสุข (2565) ที่กล่าวว่า สัมพันธภาพที่ดี คือกุญแจสำคัญในการทำงานร่วมกันระหว่างครูและผู้ปกครองเพราะจะทำให้ผู้ปกครองมีความมั่นใจในแนวทางการอบรมเลี้ยงดูมากขึ้น

3. ความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองอยู่ในระดับดี โดยผู้ปกครองมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันคือชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันที่ได้มีความคุ้นเคย และผู้ปกครองสามารถทำร่วมกับเด็กโดยไม่ยุ่งยาก ซึ่งมีการออกแบบและขั้นตอนการจัดกิจกรรมในลักษณะปลายเปิด มีความยืดหยุ่นปรับตามบริบทของแต่ละครอบครัว เนื้อหาสั้นกระชับ รูปเล่มและสีสันทสวยงาม มีภาพประกอบเนื้อหาทำให้เข้าใจได้ง่าย ตัวอักษรใหญ่อ่านง่าย สอดคล้องกับ Nunrana (2015) ที่กล่าวว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรมีการออกแบบให้สวยงาม มีรูปปก เนื้อหา

รูปภาพประกอบ เพื่อดึงดูดผู้อ่าน ขนาดตัวอักษรควรมีขนาดที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งสื่ออุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเป็นสื่อที่หาได้ง่ายภายในบ้าน และผู้วิจัยได้จัดเตรียมสื่อ อุปกรณ์เพื่อสนับสนุนให้ผู้ปกครองและเด็กได้ทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น งานบ้าน งานเล่น งานครัว งานสวน งานหนูน้อยรักษโลก งานประดิษฐ์ เป็นต้น นอกจากนี้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองยังได้รับการตรวจสอบคุณภาพเพื่อพิจารณาความเหมาะสมและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.83 อยู่ในระดับความเหมาะสมมากที่สุด

จึงสรุปได้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัยเพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จนั้น สามารถส่งเสริมมีทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ ซึ่งแสดงพฤติกรรมให้เห็นทั้งในด้านตั้งเป้าหมาย วางแผนสู่ความสำเร็จ ควบคุมตนเองและประเมินเป้าหมายของตนเองได้ เนื่องจากผู้ปกครองเป็นบุคคลสำคัญและมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก มีความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนร่วมลงมือทำกิจกรรมกับเด็กอย่างมีเป้าหมาย ให้กำลังใจสนับสนุนเพื่อให้เด็กบรรลุเป้าหมาย อีกทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานส่งเสริมศักยภาพของเด็กเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้นกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัยเพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ จึงเป็นแนวทางที่ครูและผู้ปกครองสามารถนำไปพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพได้

5.4 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการศึกษาค้นคว้า

1.1 การคอยดูแลช่วยเหลือผู้ปกครองด้วยวิธีการต่าง ๆ ของครูผู้วิจัย เช่น พูดคุยสนทนาระหว่างเยี่ยมบ้าน การอำนวยความสะดวกให้กับผู้ปกครองที่ไม่มีเวลามาพบปะกับครูผู้วิจัยด้วยตนเองผ่านการสื่อสารทางโทรศัพท์ และการติดตามเยี่ยมบ้านเพื่อติดตามการทำกิจกรรมร่วมกับเด็กที่บ้าน ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างครูและผู้ปกครองส่งผลต่อการจัดกิจกรรมแบบให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมเป็นอย่างมาก

1.2 การให้ผู้ปกครองแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางดำเนินกิจกรรมทำให้ผู้ปกครองมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมและทำให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรม

1.3 การจัดกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมต้องสอดคล้องกับการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน มีขั้นตอนที่สามารถปฏิบัติได้ง่าย มีการสื่อวัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่แล้วจากสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัว

1.4 การประชุมผู้ปกครองในการทำกิจกรรมควรตั้งชี้แจงวิธีการ และขั้นตอนในการทำกิจกรรมให้ละเอียดจนผู้ปกครองเกิดความเข้าใจ และมีการติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครอง ในระหว่างที่ทำกิจกรรมกับเด็กที่บ้านอย่างสม่ำเสมอ

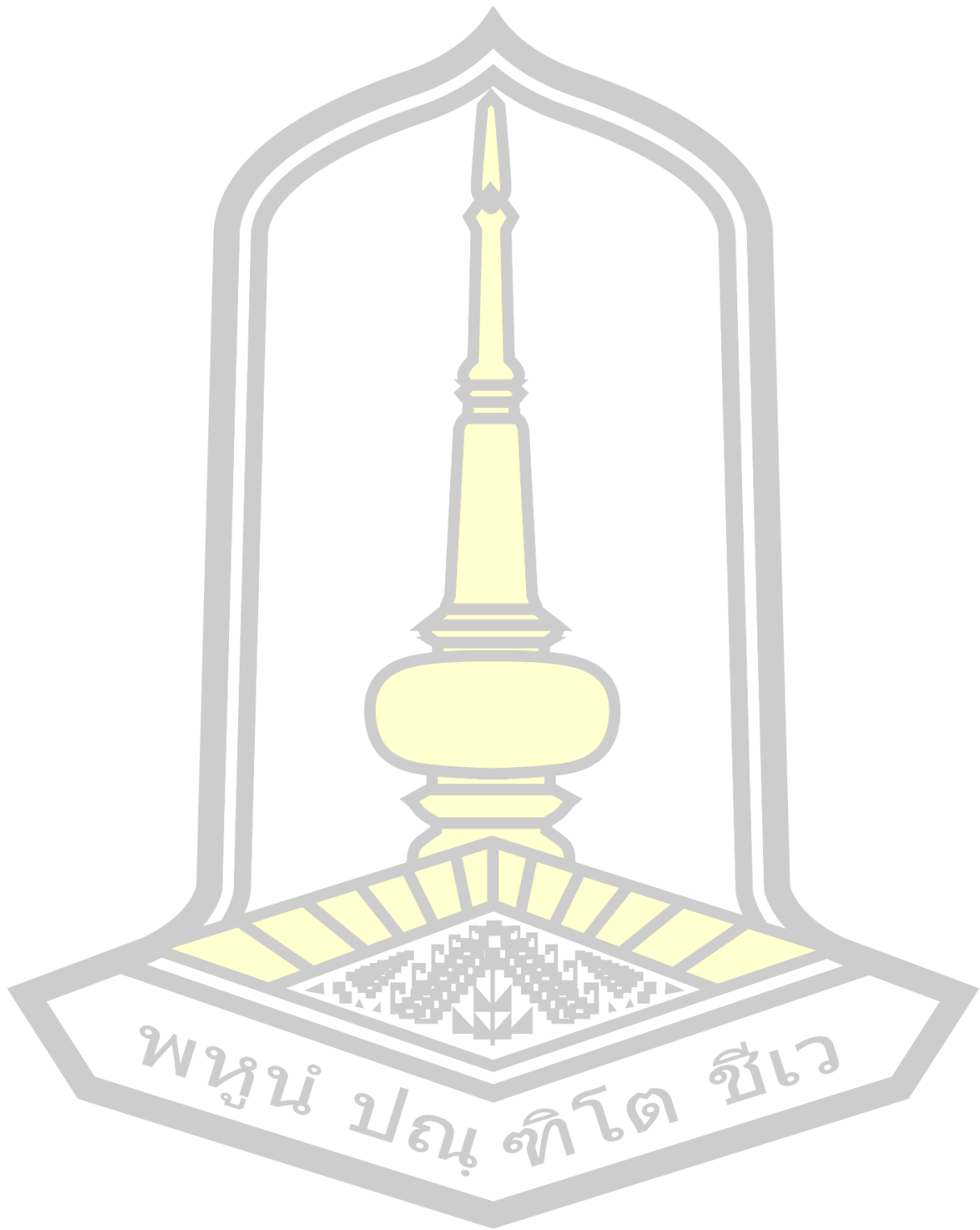
2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.1 ควรนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างอื่น โดยผู้ปกครองที่หลากหลายอาชีพ เพื่อดูว่ารูปแบบการจัดกิจกรรมดังกล่าวจะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานเหมือนกันหรือแตกต่างกัน

2.2 ควรนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเปรียบเทียบกับรูปแบบคู่มือผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมแบบอื่นๆ เพื่อจะได้คู่มือผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสม

บรรณานุกรม

- กัลพฤกษ์ พลศร และพรจันทร์ โลงนะศุภฤกษ์. (2565). กิจกรรมนันทนาการเพื่อพัฒนาทักษะสมองเพื่อชีวิตที่สำเร็จสำหรับเด็กปฐมวัย. *Journal of Faculty of Physical Education*, 25(1), 1-14, มีนาคม – มิถุนายน.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2542). *การศึกษาสำหรับผู้ปกครองในเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพมหานคร : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จรรยา ทรงนิพิฐกุล. (2562). *บทบาทของผู้ปกครองกับการจัดการศึกษาปฐมวัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต 1*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จักรี ศรีจารุเมธีญาณ. (2560). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์ในภาครัฐ*. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน.
- จิตรลดา จันทร์ใบ. (2561). *เลี้ยงลูกให้คิดเป็น Creative Thinking Kids*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- จตุพร อัครวิสารธรณ, สุจินต์ หนูแก้ว และจุฑามาศ ศุภพันธ์. (2562). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยการจัดประสบการณ์ที่ใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อพัฒนาการอ่าน คิด วิเคราะห์ เขียน และทักษะชีวิตภายใต้สถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) ของนักเรียนโรงเรียนเครือข่ายอุดมศึกษาพี่เลี้ยง. *วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ* 7(10), 403-415.
- ชัชวาลย์ ลิ้มรัชตะกุล และพิมพ์วิภา บุบผาสุข. (2565). การจัดการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานบูรณาการกับการสอนในรูปแบบห้องเรียนกลับด้าน เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยในสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, ปีที่ 16(4), 22-34, ธันวาคม.
- ชานนท์ บุตรพุ่ม. 2024. การพัฒนาชุดกิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดที่มีผลต่อการควบคุมตนเองในเด็กปฐมวัย. *วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ*. 25(2), 130-142.
- ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2556). การตั้งเป้าหมายและสร้างแรงจูงใจ. สืบค้นจาก <https://www.prosofthcm.com/Article/Detail/15734> [สืบค้นเมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2566].
- ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2560). ตั้งเป้าหมายมีความหมายกับพฤติกรรมการทำงาน. สืบค้นจาก https://www.hrcenter.co.th/file/columns/hr_f_20170512_110916.pdf [สืบค้นเมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2566].
- ณัฐพัชร์ ลากบำรุงวงศ์. (2562). การประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์*, 9(2), พฤษภาคม – สิงหาคม.
- ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. (2561). *การประยุกต์ใช้ SPSS วิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 8.

- ทิพย์อักษร พุทธริน. (2565). การพัฒนาทักษะการคิดเชิงบริหาร (EF) ของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมเสริมประสบการณ์สื่อสร้างสรรค์จากวัสดุภูมิปัญญาท้องถิ่น. *Interdisciplinary Academic and Research Journal*, 4(4), 303-324.
- ฉันทย์ สุภาแสน. (2563). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมพัฒนาการเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดเชียงใหม่. สาขาวิชาการจัดการศึกษา. วิทยาลัยครุศาสตร์. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ธิดา พิทักษ์สินสุข. (2562). วิฤตปฐมวัยกระทบอนาคต. *วารสารการจัดการทางการ ศึกษาปฐมวัย*, 1(1), 77-89.
- นที ศิริจรรยาพงษ์, นงนุช โรจนเลิศและอรุณปรีดิ์ เกิดในมงคล. (2018). พฤติกรรมความมุ่งมั่นในการทำงานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารสังคมศาสตร์บูรณาการ มหาวิทยาลัย มหิดล*, 5(1), 132-157.
- นฤมล สุ่นสวัสดิ์. (2558). การตั้งเป้าหมายของชีวิตและการทำงาน. *วารสารสารสนเทศ*, 14(2).
- นวลจันทร์ จุฑาภักดีกุล, นุชนาฏ รักษี, ปณิตดา ธนเศรษฐกรและอรพินท์ เลิศอวีศดาตระกูล. (2017). *การพัฒนาและหาค่าเกณฑ์มาตรฐานเครื่องมือประเมินการคิดเชิงบริหารในเด็กปฐมวัย. สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข, ศูนย์วิจัยประสาทวิทยาศาสตร์สถาบันชีววิทยาศาสตร์โมเลกุลสถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัวมหาวิทยาลัยมหิดล.*
- บัณฑิตา อินสมบัติ, อนงค์นารถ ยิ้มข้าง, สุขานาฏ ไชยวรรณ. (2021). ผู้ปกครองกับการประเมินทักษะสมองเพื่อชีวิตที่สำเร็จของเด็กปฐมวัย. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 15(2), 29-38.
- บุญชนก ธรรมวงศา. (2563). Self-regulation: มีเป้าหมาย กำกับตัวเอง หักห้ามใจ ไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน. สืบค้นจาก <https://thepotential.org/knowledge/self-regulation/> [สืบค้นเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2567].
- ปฐมวงค์ สีหาเสนา. (2557). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรเทศบาลตำบลค่ายเนินวง ตำบลบางกะจะ อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี. *หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- ปาริชาติ อาษาธง และ ทองมี ผลาผล. (2565). การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมทักษะการคิดเชิงบริหารของเด็กปฐมวัย แบบมีส่วนร่วมของครอบครัวและชุมชนในจังหวัดร้อยเอ็ด. *วารสารพยาบาลศาสตร์ สภาวิชาชีพไทย*, 15(2), พฤษภาคม - สิงหาคม.
- พระราชบัญญัติการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2562. (2562). ราชกิจจานุเบกษา. สืบค้นจาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th> [สืบค้นเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2567].

- พัชรา พุ่มพชาติ. (2556). *การวิจัยและพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์สำหรับเด็กปฐมวัยแบบผู้ปกครองมีส่วนร่วม*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- พัชรภา ดันติชูเวช. (2561). การศึกษาคุณลักษณะเชิงลึกและปัจจัยที่ส่งผลให้เด็กและ เยาวชนออกนอกระบบการศึกษา: กรณีศึกษาจังหวัดตาก. วารสารสุทธิปริทัศน์, 32(101), 83-84.
- พิมพ์จุฑา นิมาภีรัตน์. (2559). *การเสริมสร้างการกำกับพฤติกรรมของตนเองสำหรับเด็กอนุบาล*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.
- พีชานิกา เพชรสังข์. *การพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างพฤติกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และ ทฤษฎีการตั้งเป้าหมายสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี (Doctoral dissertation, จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย)*.
- มูรณี เจกาเดร์และคณะ. (2564). *การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมทักษะภาษาไทยโดยการมีส่วนร่วมของคุณครูและผู้ปกครองในระดับชั้นอนุบาล*. ปริญญาตรี, มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์.
- วรรณรัตน์ ลาวัง และรัชณี สรรเสริญ. (2558). PPCT Model: รูปแบบชีวนิเวศวิทยาเพื่อพัฒนาสุขภาพผู้มีภาวะเจ็บป่วยเรื้อรังในชุมชน. วารสารพยาบาลทหารบก, 16(2), 16-18.
- วรรณานัน นันตาเขียน. (2553). *ผลของการให้ความรู้การทำกิจกรรมในครอบครัวสำหรับผู้ปกครองผ่านระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อการพัฒนาจิตสาธารณะของเด็กปฐมวัย*. ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต. สาขาวิชาการศึกษานปฐมวัย. คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศศิลักษณ์ ขยันกิจ และอศราภรณ์ เอี่ยมเอกคุลย์. (2567). บทบาทผู้ปกครองในการส่งเสริมความสามารถคิดบริหารจัดการตนเองของเด็กอนุบาล. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์ (Kasetsart Educational Review), 39 (2), พฤษภาคม – สิงหาคม.
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.). (2564). Home-Based Learning สิ่งมีชีวิตต้นแบบการศึกษายุคโควิดระบาด. <https://shorturl.asia/sE7h8>
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สิริพร ลีนจี้ และศศิลักษณ์ ขยันกิจ. (2563). บทบาทของครูในการส่งเสริมพฤติกรรมกำกับตนเองของเด็กวัยอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ 1. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา, 16(2), 278-291.
- สุรารัตน์ นาคมนิและณัฐธิดา ไชยอัครพงศ์. (2567). การพัฒนาทักษะการคิดเพื่อจัดการชีวิตสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การปลูกผักสวนครัว. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ 18(3), 253.

- สุนิษา ภารตระกูล และชวนพิศ รักษาพวก. (2565). ผลการจัดประสบการณ์เรียนรู้โดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะสมอง (EF) ของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ. วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา. 16(2), พฤษภาคม – สิงหาคม.
- สุปรียา ผาสกุลสถิตพงศ์. และปิยะนันท์ หิรัญย์ชโลทร. (2566). การใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีส่วนร่วมของผู้ปกครอง "PLAY AT HOME" เพื่อส่งเสริมการกำกับตนเองในเด็กปฐมวัย. วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย, 7(2), 438-454.
- สุภาวดี หาญเมธี. (2561). *คู่มือพัฒนาทักษะสมอง EF Executive Functions สำหรับครูปฐมวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ. บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน)
- อรชา ตูลานันท์ และอรุณี หรดาล. (2555). *ผู้ปกครองกับการจัดการปฐมวัยศึกษา*. ในประมวลสาระชุดวิชาหลักการและแนวคิดทางการศึกษาปฐมวัย. (หน่วยที่ 12). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เอกลักษณ์ ราชไรกิจ, ณัฐพงษ์ อินทรกำเหนิด, กัญญารัตน์ บุพศิริ, นันทภัทร์ ฉัตรศรี, นัฐนันท์ ฉัตรศรี, กมล ทิพย์ สุทธสนธิ์ และปิยะดา โยธาฤทธิ. (2564). การส่งเสริมโมเดลทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหนองโพนสูง อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ ด้วยกิจกรรม HomeBased Learning. วิทยานิพนธ์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป คณะศึกษาศาสตร์และนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์.
- Amanda Howley-Rouse. (2020). the principles of home-based learning. The Summer Learning Journey. Master of Public and Population Health Degree (MPH – Dist and a PhD in Health Education. (2021).
<https://theeducationhub.org.nz/an-introduction-to-the-principles-of-home-based-learning/>.
- Bandura, A. (1976). *Social Learning Theory*. NJ: Prentice-Hall.
- _____. (1986). *Social Foundations of Thought and Action: A Social Cognitive Theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Bandura, A. (1994). Self-efficacy. In *Encyclopedia of human behavior*. pp.71-81. NY: Academic Press.
- _____. (1999). A social cognitive theory of personality. In L. Pervin & O. John *Handbook of personality*. Psychological review, 106, 676.

- Barkley, R. A., & Murphy, K. R. (2011). The nature of executive function (EF) deficits in daily life activities in adults with ADHD and their relationship to performance on EF tests. *Journal of Psychopathology and Behavioral Assessment*, 33, 137-158.
- Canfield, J., & Wells, H. C. (1994). 100 Ways To Enhance Self-Concept in the Classroom: ERIC.
- Di Pietro, G., Biagi, F., Costa, P., Karpinski, Z., & Mazza, J. (2020). *The likely impact of COVID-19 on education: Reflections based on the existing literature and recent international datasets* (Vol. 30275). Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- Dong, C., Cao, S., & Li, H. (2021). Young children's online learning experiences during COVID-19 pandemic in China: A case study. *Children and Youth Services Review*, 123, 105961.
- Duckworth, A. L. (2016). *Grit: The Power of Passion and Perseverance* (Scribner, New York).
- Epstein, J. L. (2002). School, family, and community partnerships: Preparing educators and improving schools. *ADOLESCENCE-SAN DIEGO-*, 37, 435-435.
- Epstein, J. P. (1995). *School/Family/Community Partnerships: Caring for the Children*
- Gong Jing and Rao Nirmala. 2023. Preschool experiences and home learning environments of migrant children in urban China. *Frontiers in Public Health*, Volume 11. 2023. ISSN 2296-2565.
<https://www.frontiersin.org/journals/public-health/articles/10.3389/fpubh.2023.1086439>.
 DOI:10.3389/fpubh.2023.1086439
- Hautakangas, M.(2022).Children developing self-regulation skills in a Kids' Skills intervention programme in Finnish Early Childhood Education and Care.Early Child Development and Care,192,1626-1642.
- Haynes, N. M., & Comer, J. P. (1993). The Yale school development program: Process, outcomes, and policy implications. *Urban education*, 28(2), 166-199.
- Hill, N., & Stella, F. (2011). *The Law of Success*: Brilliance Audio.

- Hoover-Dempsey, K. V., & Sandler, H. M., (1995). *Parental Involvement in Children's Education: Why Does it Make a Difference?*. Teachers College Record, 97(2), 310-331.
- Hsieh, M. (2023). *The Relationships Between Home-Based Parental Involvement, Study Habits and Academic Achievement*
- Jeynes, W. H. (2018). A meta-analysis: The relationship between parental involvement and student academic achievement over the past 10 years. *Educational Psychology Review*, 30(4), 1-23.
- Katherine, S., Jaime, B., Valeska, G., Anneliese, M. & David, P., (2023). *Efficacy and perception of feasibility of structured games for achieving curriculum learning goals in pre-kindergarten and kindergarten low-income classrooms*. *Early Childhood Research Quarterly*, 65(4), 396-406.
- Kim, J., & Yu, H. M. (2022). Home-Based Parent Involvement, Parental Warmth, and Kindergarten Outcomes Among Children of Immigrant Parents. *Early Education and Development*, 35(2), 343–367.
- Lau, E. Y. H., & Lee, K. (2020). Parents' views on young children's distance learning and screen time during COVID-19 class suspension in Hong Kong. *Early Education and Development*, 32(6), 863-880.
- Locke, E. A., Latham, G. P. (2019). The development of goal setting theory: A half century retrospective. *Motivation Science*, 5(2), 93-105.
- Loudon, D. L., & Della Bitta, A. J. (1993). *Consumer Behaviour: Concepts and Applications*. (4th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Nan Zeng, Jung Eun Lee and Zan Gao. 2023. Effects of home-based exergaming on preschool children's cognition sedentary behavior and physical activity: A randomized crossover trial. *Brain Behavior and Immunity Integrative*, Volume 1. 2023. 100002, ISSN 2949-8341. <https://doi.org/10.1016/j.bbii.2023.100002>.
- McCormick, M. P., Weissman, A. K., Weiland, C., Hsueh, J., Sachs, J., & Snow, C. (2020). *Time well spent: Home learning activities and gains in children's academic skills in the prekindergarten year*. *Developmental Psychology*, 56(4), 710–726.

- Ministry of Public Health. (2021). *Review of the situation of Thai child development in 2021* [สถานการณ์พัฒนาการเด็กไทยปี 2564]. Retrieved from <https://nich.anamai.moph.go.th/th/general-of-50/download/?did=204370&id=71944 &reload=>
- Misty, So-Sum, Wai-Cook. (2020). The reality of home-based learning during COVID-19: Roles of parents, teachers, and school administration in promoting self-directed learning. *Education and Information Technologies*, 25(6), 4937–4952.
- OECD. (2020). Learning remotely when schools close: How well are students and schools prepared? Insights from PISA. Retrieved from <https://www.oecd.org/coronavirus/policy-responses/learning-remotely-when-schools-close-how-well-are-students-and-schools-prepared-insights-from-pisa-3bfda1f7/> [สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2566].
- O'Keeffe, G. S., & Clark-Pearson, K. (2020). Clinical report—the impact of social media on children, adolescents, and families. *Pediatrics*, 145(6).
- Pinder, C.C. (2008). *Work Motivation in Organizational Behavior*. (2nd ed.). Psychology Press. <https://doi.org/10.4324/9781315734606> [สืบค้นเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2566].
- Popenoe, D. (1988). *Disturbing the Nest : Family change and Decline in Moderns*
- Ray, B. D. (2017). A systematic review of the empirical research on selected aspects of homeschooling as a school choice. *Journal of School Choice*, 11(4), 604-621. Societies. New York : Aldine de Gruyter
- Siu, A. F. Y., & Ng, C. K. Y. (2022). Child-Centered home learning for preschool children during the pandemic: views from school practitioners and parents. *Asia-Pacific Journal of Education*, 44(2), 374–389.
- Susan, S., Michele, S., Rebecca, D., (2020). *Learning at home: What preschool children's parents do and what they want to learn from their children's teachers*. *Journal of Early Childhood Research*, 19(3).
- UNESCO. (2020). COVID-19 Educational Disruption and Response. Retrieved from <https://en.unesco.org/covid19/educationresponse> [สืบค้นเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2566].

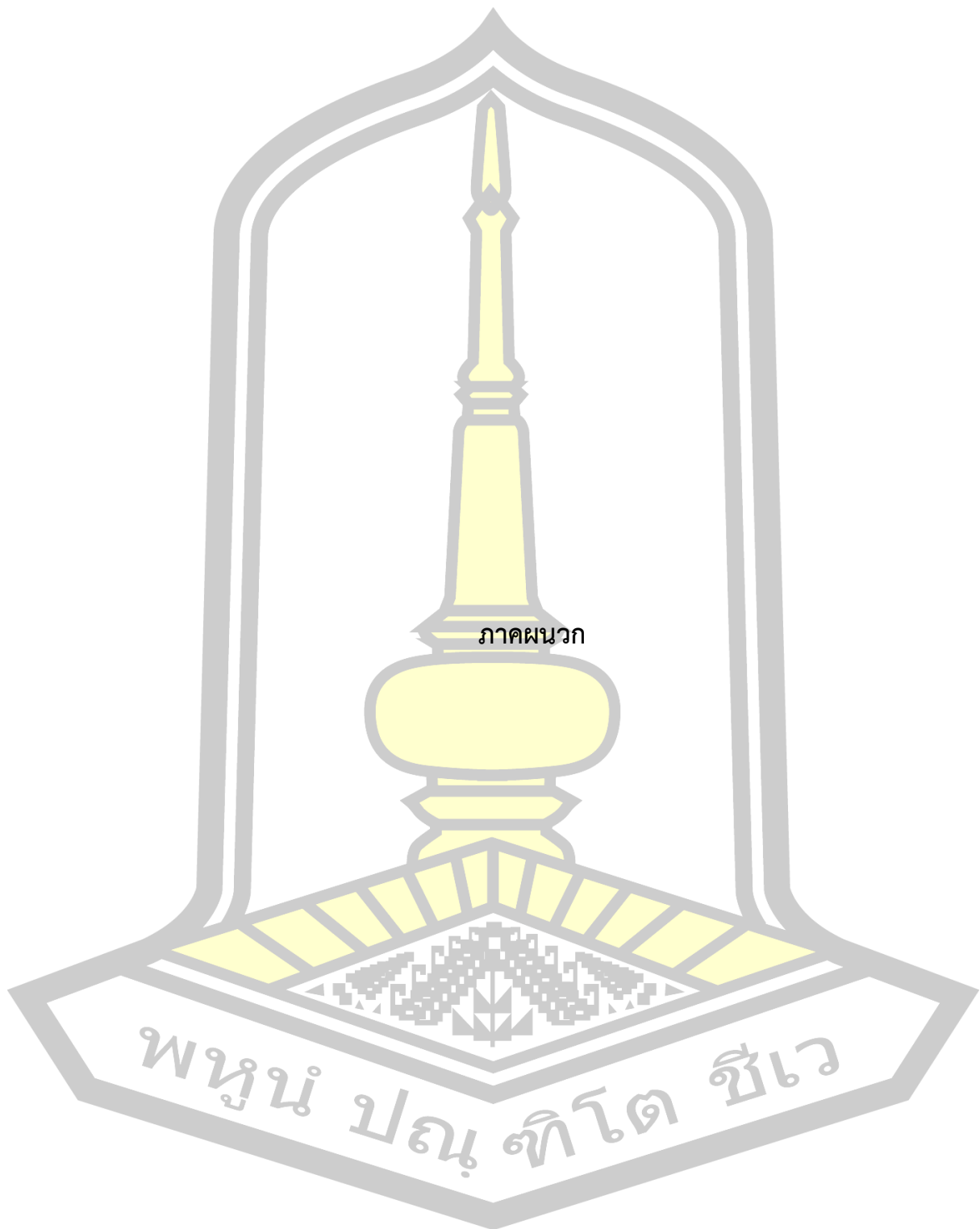
Unicef. (2019). Unicef Early Childhood Development Kit for Emergencies. Retrieved October 15, 2021, from

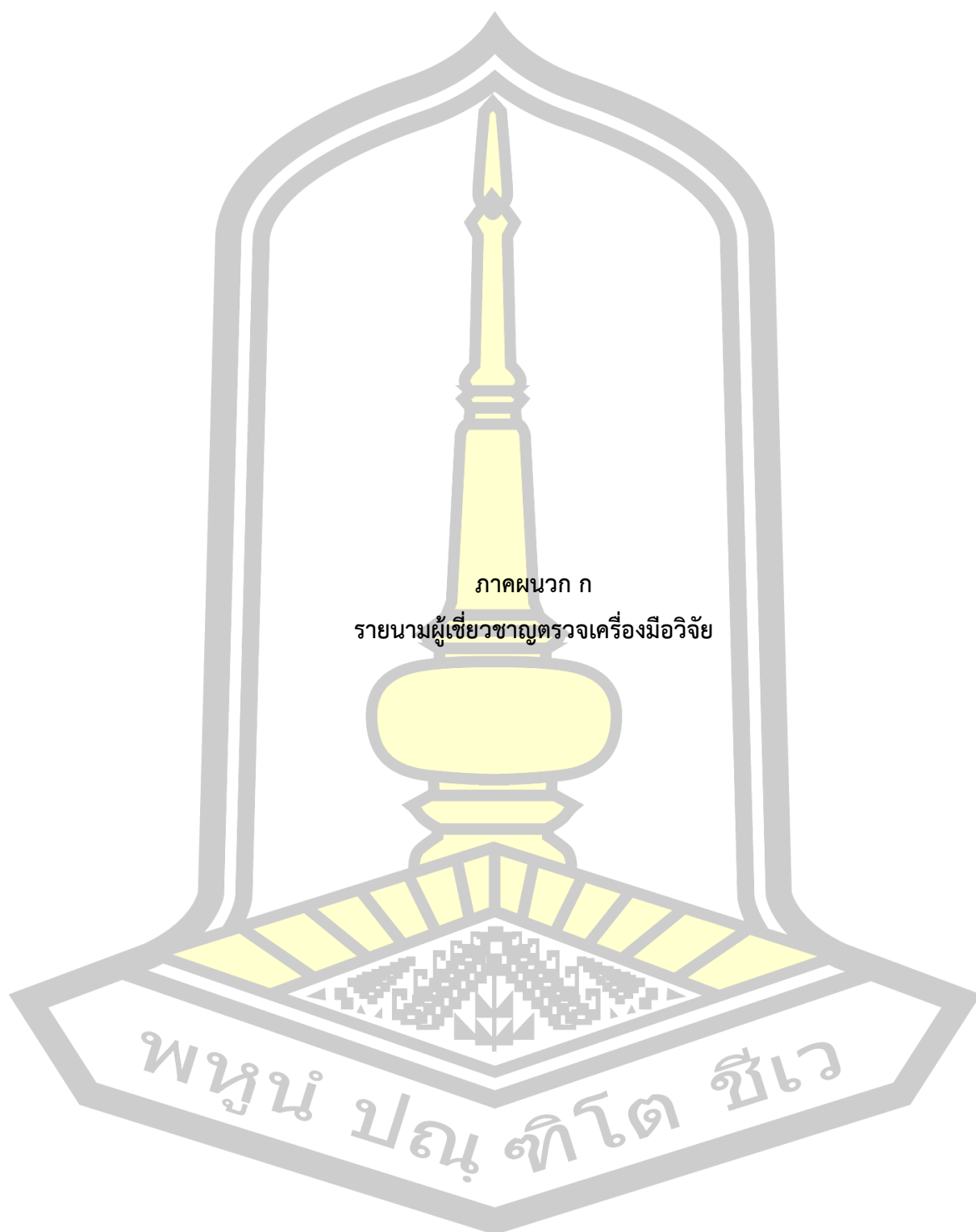
https://www.unicef.org/evaldatabase/files/UNICEF_ECD_Kit_Synthesis.pdf

World Health Organization (WHO). (2020). *Nurturing Care for Early Childhood Development: A Framework for Helping Children Survive and Thrive to Transform Health and Human Potential.*

Yilmaz, A., Sahin, M. D., & Turgut, M. (2023). Digital parenting practices and home-based digital activities for preschool children. *Education and Information Technologies*, 28(2), 2089-2111.

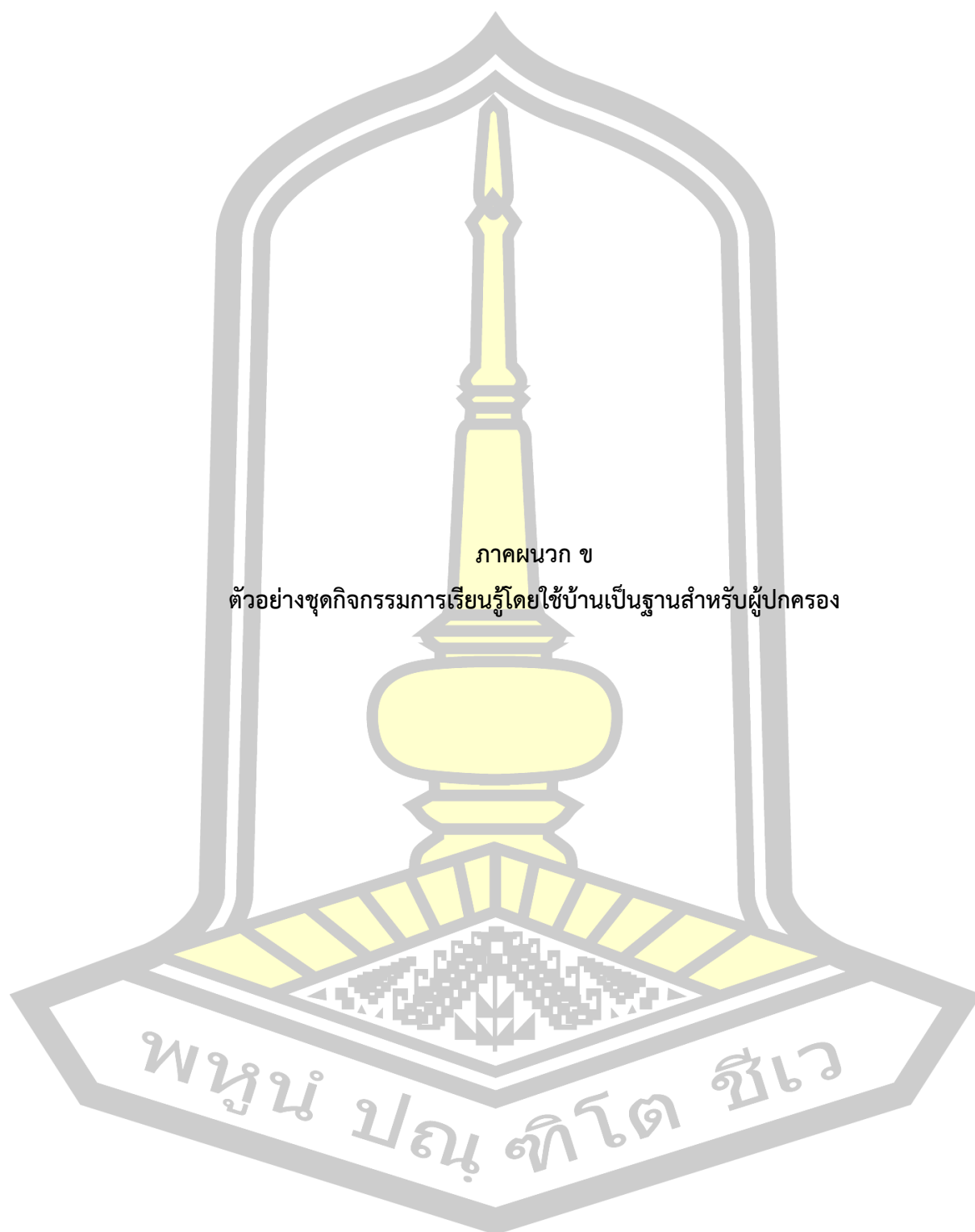
ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

พหุบัณฑิตวิทยาลัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เยาวนุช ทานาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย
อาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กนกวรรณ ศรีวาปี
ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย
อาจารย์คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
3. อาจารย์ ดร.วรรณนา นันทาเขียน
ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย
อาจารย์คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
4. อาจารย์ ดร.นลินทิพย์ บุญเฉลยมรรค
ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. อาจารย์ ดร.สาวิตรี ราญมีชัย
ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและประเมินผลการศึกษา
อาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ชุดกิจกรรม Home based learning

“งานครัว” เรื่องจริงที่มีความหมายกับชีวิตของเด็ก

ฝึกให้เด็กๆ ทำงานบ้านง่ายๆ เป็นเรื่องจำเป็น เพราะสิ่งที่ได้กลับมา **ไม่ใช่แรงงานเด็ก** แต่เป็นเด็กที่มีเป้าหมาย ในการทำสิ่งต่างๆ ต่อไปในอนาคต

คำชี้แจง

นิทานชมเมอร์ซอร์ช่วยงานบ้าน

- ผู้ปกครองควรอ่านให้ลูก ฟัง
- ให้ลูกแสดงความคิดเห็น และบอกจุดประสงค์ เป็นคะแนนตามวัยที่มอบให้ในวัน

กิจกรรมงานบ้านที่อยากทำในแต่ละวัน

- ให้เด็ก ตั้งเป้าหมายอยากทำอะไรในวัน
- วาดรูปบ้านที่อยากทำ และเขียนสิ่งที่อยากจะทำ และ ลูกที่มีต้องใช้เวลาบ้านวัน เป็นเวลา 5 วัน
- ให้ผู้ปกครองมอบรางวัลที่มอบบ้านและสิ่งอำนวยความสะดวก

ประเมินทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

- ให้ผู้ปกครองประเมินผลของลูก จากจุดเริ่มต้นในการทำกิจกรรม

เกมเพิ่มเติม

กิจกรรมตามหาสมบัติในบ้าน

- ให้เด็ก ตามหาสิ่งของในบ้านตามรายการที่กำหนดไว้
- ให้ระบบสรุปการเชื่อมโยงสิ่งของในบ้าน

จับคู่ภาพและลากเส้นตัวเลขอุปกรณ์งานบ้าน

- ให้เด็ก จับคู่ภาพกับตัวเลขของ อุปกรณ์งานบ้าน
- ให้เด็ก จับคู่ภาพกับตัวเลขของ อุปกรณ์งานบ้าน
- ให้เด็ก จับคู่ภาพกับตัวเลขของ อุปกรณ์งานบ้าน

HOME BASED LEARNING

บทบาทของผู้ปกครอง

- “ทำด้วยใจ”**
งานบ้านไม่ใช่งานสำหรับใครบางคน แต่เป็นของทุกคน
- “ทำให้สนุก”**
ทำเป็นเกม เช่น แข่งกันกวาดบ้าน โยนผ้าเช็ดหน้าเข้าตะกร้าที่ ผีเสื้อ
- “ทำให้เป็นเวลา”**
กำหนดเวลา โบนัสและไม่มีของกินไปให้เหมาะสมกับวัย
- “ทำให้เป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจ”**
พ่อแม่ควรภูมิใจเมื่อลูกทำงานบ้านได้สำเร็จ
- “ทำให้คุ้มค่าเสมอ”**
จนเป็นส่วหนึ่งในชีวิตของเรา ไม่ใช่เพื่อเพียงครั้งแรก และเมื่อเวลาผ่านไปเด็กทำ งานบ้านควรเป็นหน้าที่ ไม่ใช่ทำเพราะอยากทำ
- “พ่อแม่เป็นตัวอย่างที่สำคัญ”**
อย่าให้ออกทำงานบ้าน เราทำด้วยใจด้วย

หลังจากที่เด็ก ๆ ฟังนิทาน
เรื่อง น้องซิมเมอร์
ชอบช่วยงานบ้านไปแล้ว

ถึงเวลาที่เด็ก ๆ
จะมากำหนดเป้าหมาย
ขั้นตอน และวิธีการ เพื่อทำให้สำเร็จ

เด็ก ๆ บอกผู้ปกครอง
แล้วให้ผู้ปกครองเขียนสิ่งที่
เด็ก ๆ อยากรู้
หรือจะวาดรูปเองเลยก็ได้นะคะ

ในช่วงที่เด็ก ๆ ทำงานบ้าน
ผู้ปกครองอย่าลืม
ถ่ายภาพส่งเข้าไลน์
ให้คุณครู ด้วยน้ำ้าา

หนูทำได้ สะอาดจิงสะอาดจิง

วันที่ 1

เรามาดังเป้าหมายกันเลย
ในวันนี้ เด็ก ๆ อยากรู้ทำงานบ้านอะไรคะ

หนูอยากรู้จะ

รายละเอียดงานบ้าน

x๐- วาดรูปสิ่งที่อยากรู้ทำ	วางแผนขั้นตอนการทำงานบ้าน
<input type="text"/>	<input type="text"/>

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการทำ

ไปลุยกันเลย !!

วันที่ 2

เรามาดังเป้าหมายกันเลย
ในวันนี้ เด็ก ๆ อยากรู้ทำงานบ้านอะไรคะ

หนูอยากรู้จะ

รายละเอียดงานบ้าน

x๐- วาดรูปสิ่งที่อยากรู้ทำ	วางแผนขั้นตอนการทำงานบ้าน
<input type="text"/>	<input type="text"/>

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการทำ

ไปลุยกันเลย !!

วันที่ 3

เรามาดังเป้าหมายกันเลย
ในวันนี้ เด็ก ๆ อยากรู้ทำงานบ้านอะไรคะ

หนูอยากรู้จะ

รายละเอียดงานบ้าน

x๐- วาดรูปสิ่งที่อยากรู้ทำ	วางแผนขั้นตอนการทำงานบ้าน
<input type="text"/>	<input type="text"/>

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการทำ

ไปลุยกันเลย !!

วันที่ 4

เรามาดังเป้าหมายกันเลย
ในวันนี้ เด็ก ๆ อยากรู้ทำงานบ้านอะไรคะ

หนูอยากรู้จะ

รายละเอียดงานบ้าน

x๐- วาดรูปสิ่งที่อยากรู้ทำ	วางแผนขั้นตอนการทำงานบ้าน
<input type="text"/>	<input type="text"/>

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการทำ

ไปลุยกันเลย !!

เกมเพิ่มเติมในชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ให้เด็ก ๆ ทำ

ท้ายเล่ม

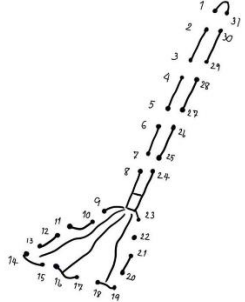
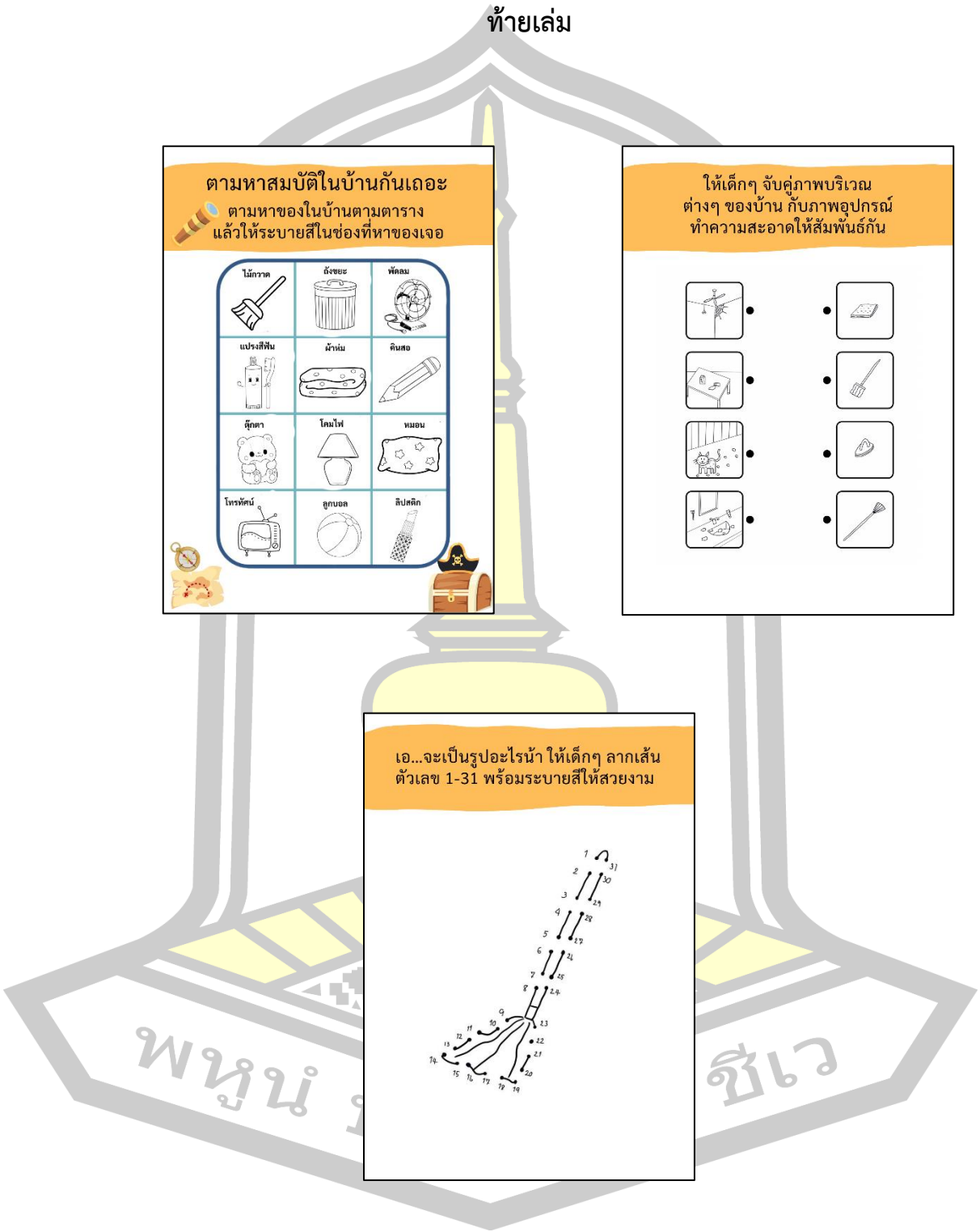
ตามหาสมบัติในบ้านกันเถอะ
 ตามหาของในบ้านตามตาราง แล้วให้ระบายสีในช่องที่หาของเจอ

 ไม้กวาด	 ถังขยะ	 พัดลม
 แปรงสีฟัน	 ผ้าเช็ด	 ดินสอ
 ตุ๊กตา	 โคมไฟ	 หมอน
 โทรทัศน์	 ลูกบอล	 ลิปสติก

ให้เด็กๆ จับคู่ภาพบริเวณต่างๆ ของบ้าน กับภาพอุปกรณ์ทำความสะอาดให้สัมพันธ์กัน

เอ...จะเป็นรูปอะไรมาให้เด็กๆ ลากเส้นตัวเลข 1-31 พร้อมระบายสีให้สวยงาม

คำชี้แจง

นิทานเรื่องไข่แปลงร่าง

- ผู้ปกครองอ่านนิทานให้เด็กๆ ฟัง
- หลังจากอ่านนิทานแล้ว ให้ช่วยเด็กๆ เขียนเมนูที่เด็กๆ อยากจะทำ พร้อมพร้อมวัตถุดิบและอุปกรณ์ เขียนอธิบายขั้นตอนการทำเมนูนั้น จากนั้นถ่ายภาพอาหารที่เสร็จแล้วส่งลงโซเชียลให้คุณครูดูด้วยนะคะ

ประเมินทักษะการมุ่งหมายสู่ความสำเร็จ

วาดภาพอาหารจานโปรด

- ให้เด็กๆ วาดภาพอาหารจานโปรดลงในจานที่กำหนดให้
- แล้วระบายสีให้สวยงาม

เกมลากเส้นตัวเลข

- ให้เด็กๆ ลากเส้นตัวเลข 1-28 จากรูปที่กำหนดให้ พร้อมระบายสีให้สวยงาม

เกมนับจำนวนของไข่ในครัว

- ให้เด็กๆ นับจำนวนของไข่ในครัวที่หล่นลงมาจากตะแกรงในภาพ แล้วเติมตัวเลขลงในช่องว่าง

“งานครัว” เรื่องจริงที่มีความหมายกับชีวิตของเด็ก

ฝึกให้เด็กๆ ทำงานบ้านง่ายๆ เป็นเรื่องจำเป็น เพราะสิ่งที่ได้กลับมา **ไม่ใช่แรงงานเด็ก** แต่เป็นเด็กที่มีเป้าหมายในการทำสิ่งต่างๆ ต่อไปในอนาคต

HOME BASED LEARNING

บทบาทของผู้ปกครอง

1. "ทำด้วยกัน" งานครัวไม่ใช่งานสำหรับใครบางคน แต่เป็นของทุกคน
2. "ทำให้สนุก" ทำเป็นเกม เช่น แข่งขันจัดจานอาหารให้สวย น่ารักที่สุด
3. "ทำให้เป็นเวลา" กำหนดเวลา ไม่มากและไม่น้อยเกินไป ให้เหมาะสมกับวัย
4. "ทำให้เป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจ" พ่อแม่ควรภูมิใจเมื่อลูกทำงานครัวได้สำเร็จ
5. "ทำให้ปลอดภัย" จนถึงส่วนที่เป็นชีวิตของเรา ไม่ใช่เพื่อแต่แข่งแรก และมีเวลาผ่านไปก็เลิกทำ งานครัวควรเป็นช่วงเวลาภาพที่ดีให้ใช้ร่วมกัน
6. "พ่อแม่เป็นครัวสำคัญ" อย่าให้ลูกทำงานครัว เราต้องทำด้วย

นิทาน ไข่แปลงร่าง

เรื่อง : ธนัชชา ภาพ : อธิษฐา

ไข่ตุ๋น ไข่ดาว ไข่เจียว ไข่พะโล้
หรือจะไข่ลูกเขย นำกิน นำกิน

คุณแม่ขา ไข่ฟองน้อยนี้
นำกิน นำกิน

เลือกมา 1 เมฆนะคะ / จั๊นไข่เจียวคะ
ไข่เจียวฟูๆ นำกิน นำกิน

มาทำกันเลย เติрымกระทะ ใส่น้ำมันลงไป
รอกระทะให้ร้อน ตอกไข่แล้วใช้ส้อมตี ปรงรสตามชอบ
เสร็จแล้วเทลงกระทะ พลิกไข่ พลิกไป พลิกมา
จนไข่สุกเหลืองแบบนี้เลยนะคะ

ว้าว ไข่เจียวฟูๆ เสร็จแล้ว
นำกิน นำกิน

ไข่แปลงร่าง

หลังจาก
ฟังนิทานไปแล้ว
คุณครูชวนเด็กๆ
มากำหนดเป้าหมาย
สร้างสรรค์เมนูอาหาร
จากไข่หรือของที่มีในบ้าน
อยากรู้จัง
ว่าหนูจะทำเมนูอะไร
และเมนูของเด็กๆ
จะหน้าตาเป็นแบบไหน
กันนะ

ทำเสร็จแล้ว
อย่าลืมถ่ายรูปส่งมาให้คุณครูในไลน์ด้วยนะคะ

วันที่ 1
เรามาตั้งเป้าหมายกันเลย
ในวันนี้ เด็กๆ อยากรจะทำอาหารอะไรคะ

หนุ่ยอยากจะทำเมนู _____

รายละเอียดจานครัว

รูปอาหารที่อยากทำ	วางแผนขั้นตอนการทำอาหาร

วัสดุสิ่งของและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำ

วันที่ 3
เรามาตั้งเป้าหมายกันเลย
ในวันนี้ เด็กๆ อยากรจะทำอาหารอะไรคะ

หนุ่ยอยากจะทำเมนู _____

รายละเอียดจานครัว

รูปอาหารที่อยากทำ	วางแผนขั้นตอนการทำอาหาร

วัสดุสิ่งของและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำ

วันที่ 2
เรามาตั้งเป้าหมายกันเลย
ในวันนี้ เด็กๆ อยากรจะทำอาหารอะไรคะ

หนุ่ยอยากจะทำเมนู _____

รายละเอียดจานครัว

รูปอาหารที่อยากทำ	วางแผนขั้นตอนการทำอาหาร

วัสดุสิ่งของและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำ

วันที่ 4
เรามาตั้งเป้าหมายกันเลย
ในวันนี้ เด็กๆ อยากรจะทำอาหารอะไรคะ

หนุ่ยอยากจะทำเมนู _____

รายละเอียดจานครัว

รูปอาหารที่อยากทำ	วางแผนขั้นตอนการทำอาหาร

วัสดุสิ่งของและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำ

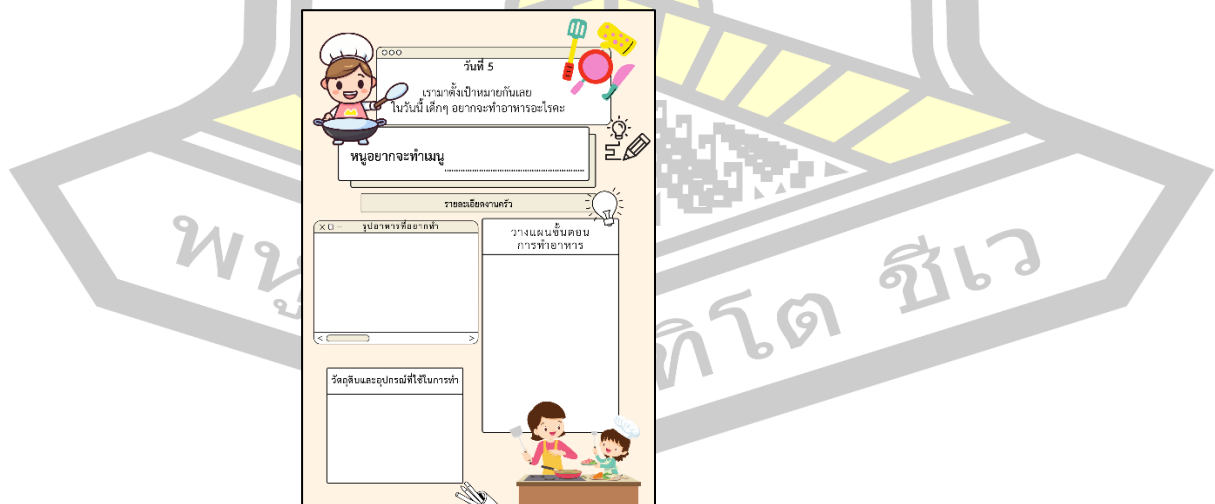
วันที่ 5
เรามาตั้งเป้าหมายกันเลย
ในวันนี้ เด็กๆ อยากรจะทำอาหารอะไรคะ

หนุ่ยอยากจะทำเมนู _____

รายละเอียดจานครัว

รูปอาหารที่อยากทำ	วางแผนขั้นตอนการทำอาหาร

วัสดุสิ่งของและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำ

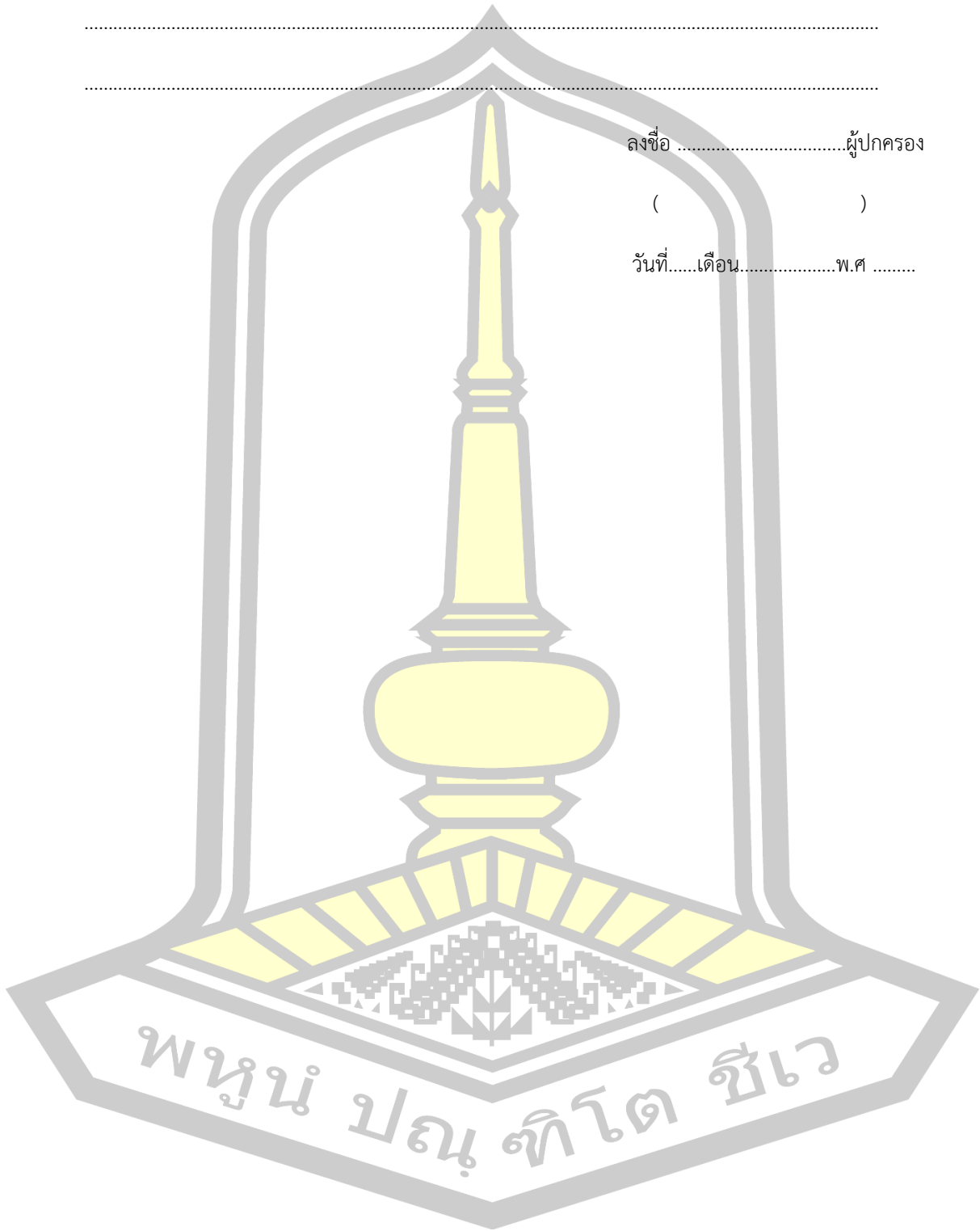
ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....
.....

ลงชื่อผู้ปกครอง

()

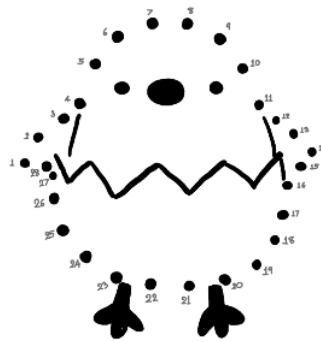
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกมเพิ่มเติมในชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ให้เด็ก ๆ ทำ

ท้ายเล่ม

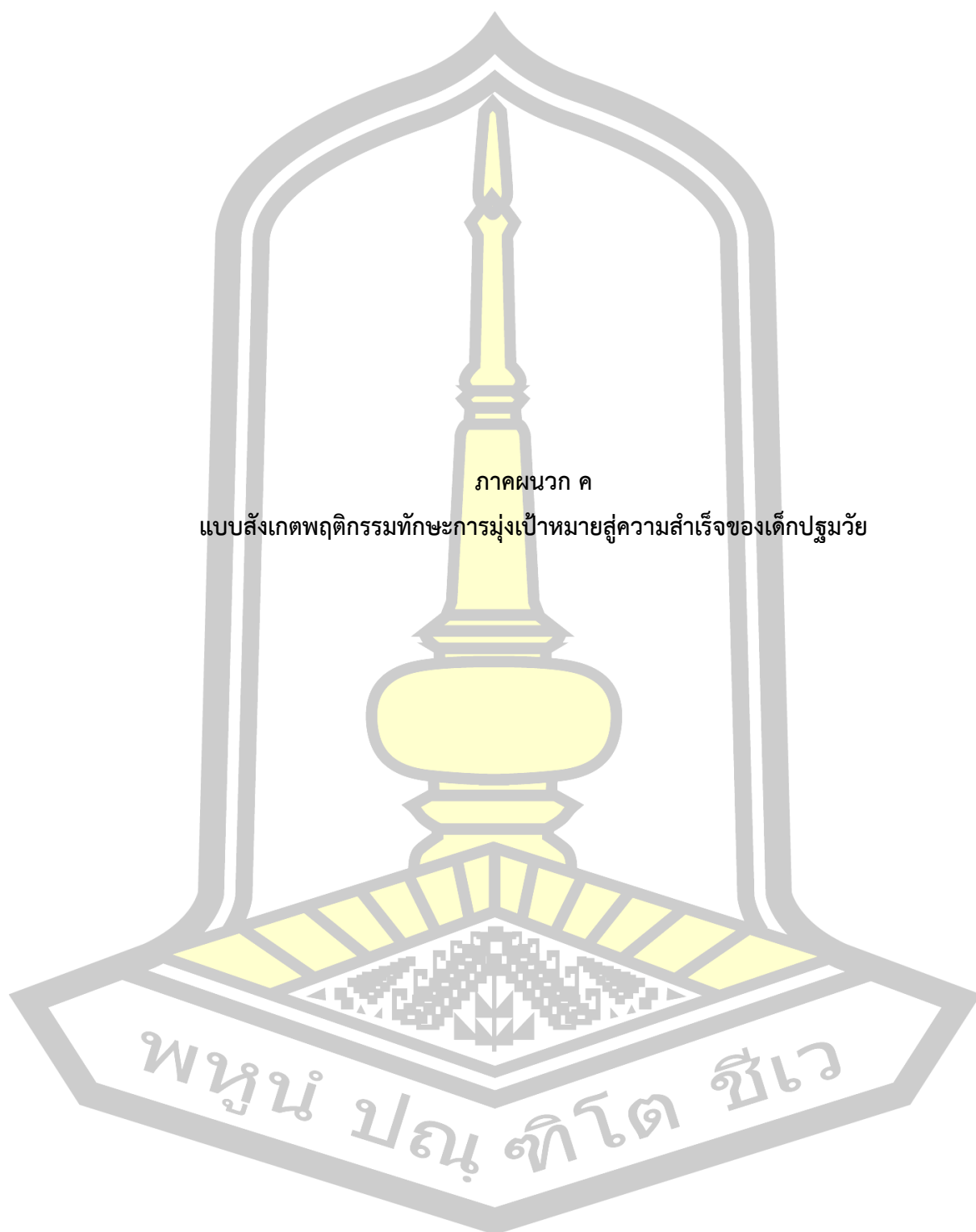
ลองทายดูซิ ว่าเป็นรูปอะไรเอ่ย ให้เด็กๆ
ลากเส้นตัวเลข 1-28
พร้อมระบายสีให้สวยงาม

ให้เด็กๆ มานับจำนวน ของใช้ในครัว
ที่หล่นลงมาจากตะกร้า แล้วเติมตัวเลข
ในช่องว่างกันนะคะ

☐		☐		☐	
☐		☐		☐	

ภาคผนวก ค

แบบสังเกตพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

พหุ ประจัน วิทยา

คู่มือการใช้แบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย (อายุ 4-6 ปี)

คำชี้แจง

ลักษณะทั่วไปของแบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

1. แบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย

1) ด้านการตั้งเป้าหมาย	จำนวน 3 ข้อ
2) ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย	จำนวน 3 ข้อ
3) ด้านการควบคุมตนเอง	จำนวน 3 ข้อ
4) ด้านการประเมินเป้าหมาย	จำนวน 3 ข้อ

2. แบบสังเกตชุดนี้ใช้สังเกตในกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การปั้นดินน้ำมัน โดยผู้วิจัยแบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม อายุ 4-5 ปี และ 5-6 ปี ใช้เวลาในการสังเกตจำนวน 2 วัน วันละ 1 กลุ่ม

3. มีการให้คะแนนเป็น 3 ระดับคือ 3 2 1 ซึ่งผู้วิจัยให้ความหมายของระดับคะแนนตามพฤติกรรมบ่งชี้ในแต่ละด้าน

การให้คะแนน ในช่วงเวลาที่สังเกตเด็ก เมื่อเด็กแสดงทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จกับข้อใดและช่องระดับใดให้ใส่ เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น

เกณฑ์การให้คะแนนการสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ที่	รายการทักษะการมุ่งเป้าหมาย	เกณฑ์การประเมิน
1	ด้านการตั้งเป้าหมาย	ระดับ 3 เด็กสามารถเลือกเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเองได้โดย
		ระดับ 2 เด็กสามารถเลือกเป้าหมายหรือกิจกรรมได้ด้วยตนเองบ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำ
		ระดับ 1 เด็กไม่สามารถเลือกเป้าหมายหรือกิจกรรมได้ด้วยตนเอง แม้ได้รับคำแนะนำ
	1.2 เด็กบอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้	ระดับ 3 เด็กบอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้ด้วยตนเอง
		ระดับ 2 เด็กบอกผลลัพธ์ของงานที่ต้องการทำได้ด้วยตนเองบ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่
		ระดับ 1 เด็กไม่สามารถบอกผลลัพธ์ของงานที่ต้องการทำได้ด้วยตนเอง แม้ได้รับคำแนะนำ
	1.3 เด็กบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมายได้	ระดับ 3 เด็กบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมายได้ด้วยตนเอง
		ระดับ 2 เด็กบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานบรรลุเป้าหมายได้ด้วยตนเองบ้าง
		ระดับ 1 เด็กไม่สามารถบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานบรรลุเป้าหมาย แม้ได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่
	2	ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย
2.1 เด็กวางแผนและบอกขั้นตอนในการทำงานหรือกิจกรรมได้		ระดับ 3 มีการวางแผนในการทำงานอย่างละเอียดเรียงลำดับในการทำงานเป็นขั้นตอนได้ด้วยตนเอง

ที่	รายการทักษะการมุ่งเป้าหมาย	เกณฑ์การประเมิน
		ระดับ 2 มีการวางแผนในการทำงาน เรียงลำดับในการทำงานเป็นขั้นตอนได้ด้วยตนเองบ้าง
		ระดับ 1 ไม่มีการวางแผนในการทำงาน เรียงลำดับในการทำงานเป็นขั้นตอนได้ด้วยตนเอง
2	ด้านการวางแผน	
	2.2 เด็กวางแผนเลือกใช้อุปกรณ์ในการทำงาน	ระดับ 3 เด็กสามารถวางแผนการใช้อุปกรณ์ได้อย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับงานได้ด้วยตนเอง
		ระดับ 2 เด็กมีความพยายามในการวางแผนการใช้อุปกรณ์ได้ด้วยตนเองบ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่
		ระดับ 1 ต้องการการชี้แนะจากผู้ใหญ่ตลอดเวลา ในการวางแผนการใช้อุปกรณ์
	2.3 เด็กกำหนดเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดการทำงานหรือทำกิจกรรมได้	ระดับ 3 เด็กสามารถกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมได้ จัดสรรเวลาได้ดีได้ด้วยตนเอง
		ระดับ 2 เด็กสามารถกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมได้ แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่
		ระดับ 1 ต้องการการชี้แนะจากผู้ใหญ่ตลอดเวลา ในการวางแผนการกำหนดเวลาในการทำกิจกรรม
3	ด้านการควบคุมตนเอง	
	3.1 เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผน	ระดับ 3 เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผนได้ด้วยตนเอง
		ระดับ 2 เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผนด้วยตนเองได้บ้าง แต่ยังต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่
		ระดับ 1 เด็กไม่สามารถทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผนด้วยตนเองได้ แม้ได้รับคำแนะนำ
	3.2 เด็กมุ่งมั่นในการทำงาน โดยไม่เปลี่ยน	ระดับ 3 เด็กมุ่งมั่นทำงานจนสำเร็จ ไม่เปลี่ยนเป้าหมาย

ที่	รายการทักษะการมุ่งเป้าหมาย	เกณฑ์การประเมิน
	เป้าหมาย	<p>แม่เจอความยากลำบากได้ด้วยตนเอง</p> <p>ระดับ 2 เด็กพยายามทำงานตามเป้าหมาย แต่อาจเปลี่ยนแปลงบ้างเมื่อเจอความยากลำบาก</p> <p>ระดับ 1 เด็กขาดความมุ่งมั่น เปลี่ยนเป้าหมายบ่อย ทำงานไม่สำเร็จ</p> <p>ระดับ 3 เด็กทำงานเสร็จตามเวลาที่กำหนดได้เสมอ มี <u>การจัดการเวลาที่ดี</u></p> <p>ระดับ 2 เด็กทำงานเสร็จตามเวลาที่กำหนดเป็นส่วน <u>ใหญ่</u> แต่อาจมีบางครั้งที่ไม่ทันเวลา</p> <p>ระดับ 1 เด็กทำงานไม่เสร็จตามเวลาที่กำหนด <u>ต้องการ</u> การกระตุ้นและช่วยเหลือ</p>
4	<p>ด้านการประเมินเป้าหมาย</p> <p>4.1 เด็กเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้</p> <p>4.2 เด็กบอกกระบวนการทำงานที่นำไปสู่ความสำเร็จได้</p>	<p>ระดับ 3 เด็กสามารถเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ตนเองได้อย่างชัดเจน</p> <p>ระดับ 2 เด็กสามารถเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ตนเองได้บ้าง</p> <p>ระดับ 1 เด็กไม่สามารถเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ตนเอง</p> <p>ระดับ 3 เด็กสามารถสังเกตและบอกกระบวนการในการทำกิจกรรมของตนเองได้อย่างชัดเจน</p> <p>ระดับ 2 เด็กสามารถสังเกตและบอกกระบวนการในการทำกิจกรรมของตนเองได้บ้าง</p> <p>ระดับ 1 เด็กมีความยากลำบากในการสังเกต บอกความก้าวหน้าของตนเอง ต้องได้รับการชี้แนะ</p>

ที่	รายการทักษะการมุ่งเป้าหมาย	เกณฑ์การประเมิน
	4.3 เด็กแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมาย	ระดับ 3 เด็กแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมายด้วยตนเอง เช่น ยิ้ม หัวเราะ หรือนำผลงานมาอวด
		ระดับ 2 เด็กแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมายด้วยตนเองได้บ้าง
		ระดับ 1 เด็กไม่สามารถแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมายด้วยตนเองได้บ้าง แม้ได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่

แปลความหมายเกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัยรายด้าน

ด้านการตั้งเป้าหมาย

7-9 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการตั้งเป้าหมายระดับดี

4-6 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการตั้งเป้าหมายระดับพอใช้

0-3 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการตั้งเป้าหมายระดับควรส่งเสริม

ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย

7-9 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการวางแผนระดับดี

4-6 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการวางแผนระดับพอใช้

0-3 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการวางแผนระดับควรส่งเสริม

ด้านการควบคุมตนเอง

7-9 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการควบคุมตนเองระดับดี

4-6 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการควบคุมตนเองระดับพอใช้

0-3 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการควบคุมตนเองระดับควรส่งเสริม

ด้านการประเมินเป้าหมาย

7-9 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการประเมินผลระดับดี

4-6 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการประเมินผลระดับพอใช้

0-3 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมด้านการประเมินผลระดับควรส่งเสริม

แปลความหมายเกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จของเด็ก
ปฐมวัย รวม 4 ด้าน คะแนนภาพรวม 36 คะแนน

25-36 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จระดับดี

13-24 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จระดับพอใช้

0-12 คะแนน หมายถึง มีพฤติกรรมทักษะการมุ่งเป้าหมายความสำเร็จระดับควรส่งเสริม

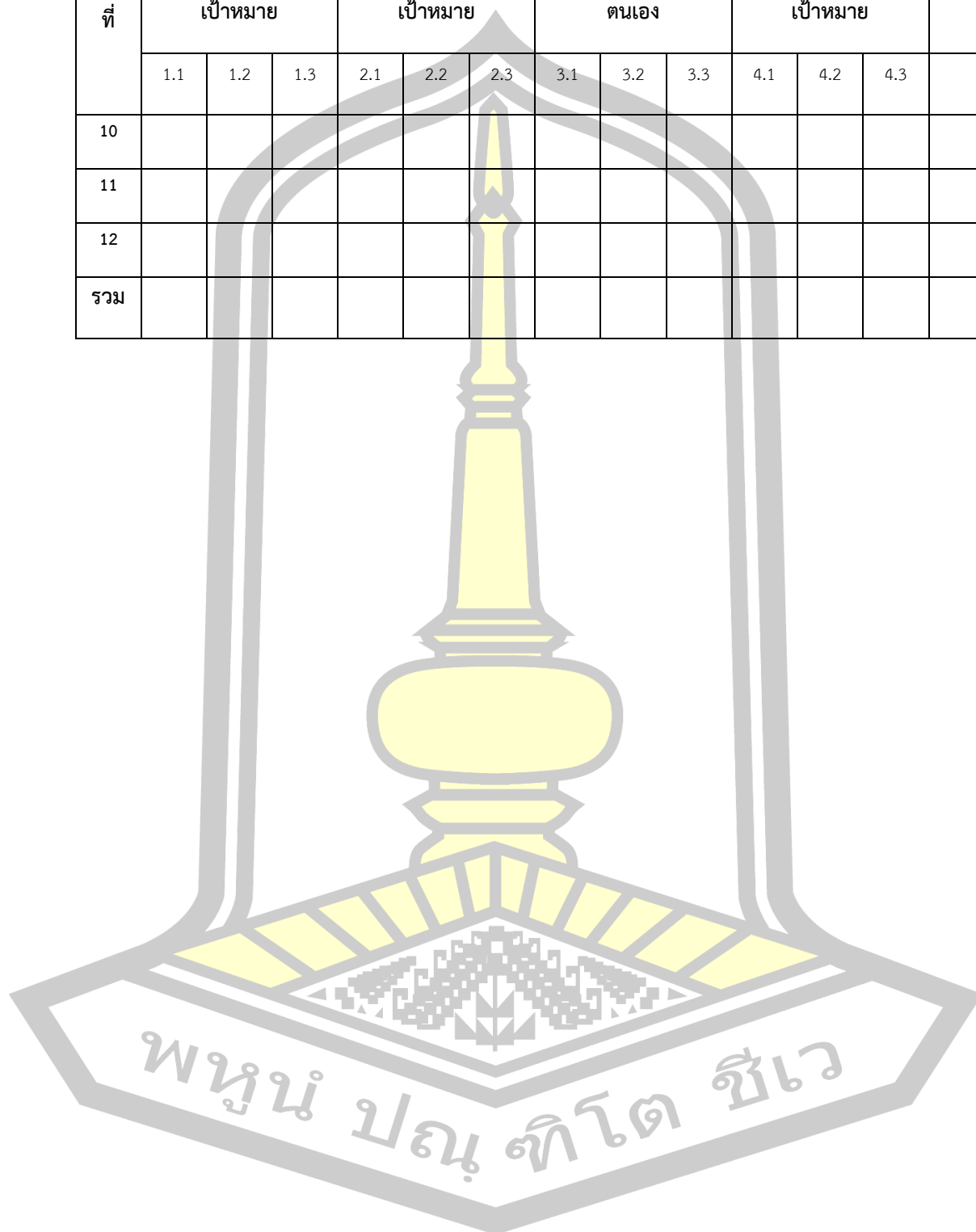
แบบสังเกตพฤติกรรมความมุ่งมั่นเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

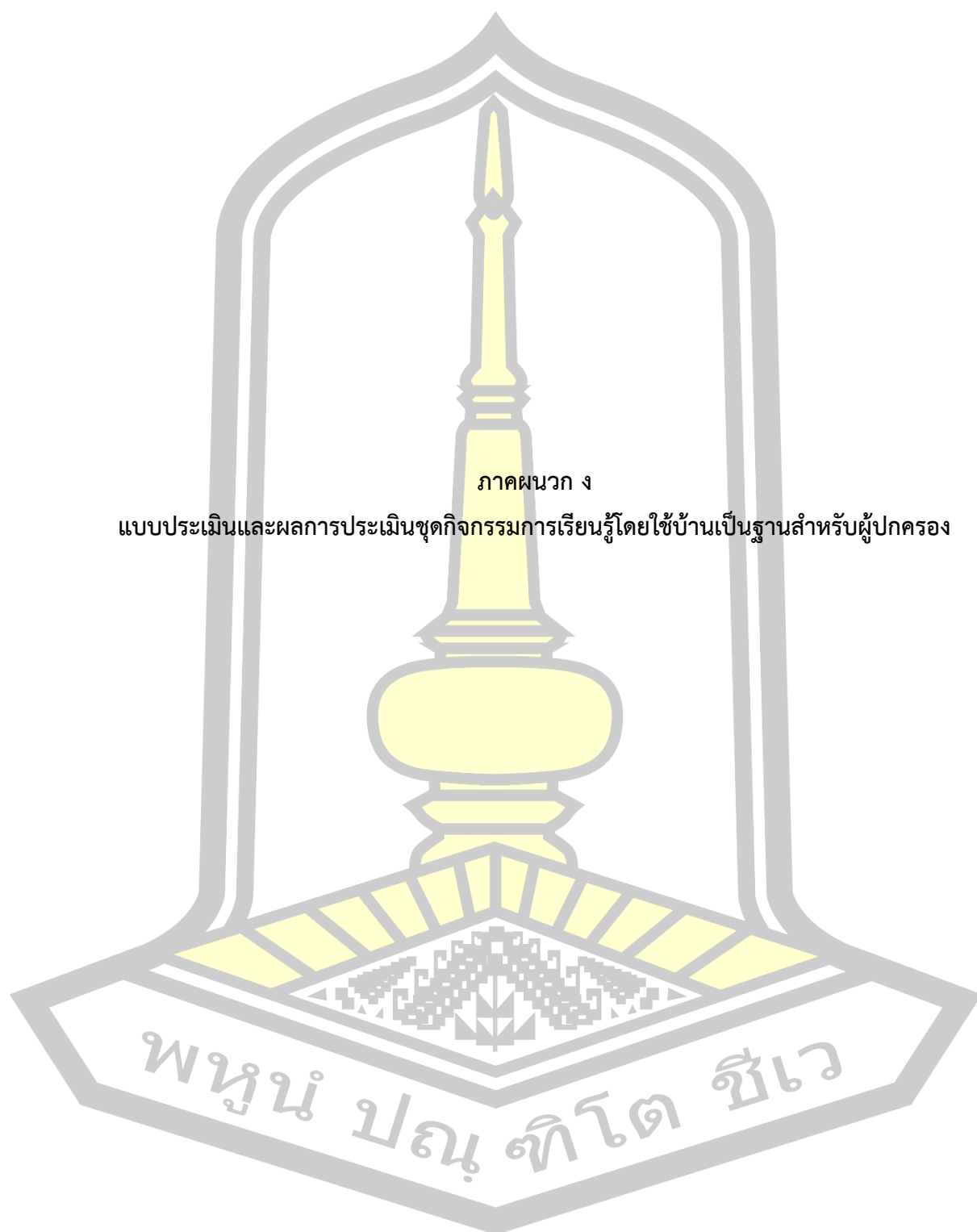
ชื่อนักเรียน นามสกุล..... ช่วงอายุ.....ปี

คำชี้แจง : ชีตเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการประเมินตามความจริง

รายการทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ	เกณฑ์พิจารณา การให้คะแนน			คะแนน	จำนวน ข้อ
	3	2	1		
1. ด้านการตั้งเป้าหมาย				9	3
1.1 เด็กเลือกเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง					
1.2 เด็กบอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้					
1.3 เด็กบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานบรรลุเป้าหมายได้					
2. ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย				9	3
2.1 เด็กวางแผนและบอกขั้นตอนในการทำงานหรือกิจกรรมได้					
2.2 เด็กวางแผนเลือกใช้อุปกรณ์ในการทำงาน					
2.3 เด็กกำหนดเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดการทำงานหรือทำกิจกรรมได้					
3. ด้านการควบคุมตนเอง				9	3
3.1 เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผน					
3.2 เด็กมุ่งมั่นในการทำงาน โดยไม่เปลี่ยนเป้าหมาย					
3.3 เด็กสามารถทำงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด					
4. ด้านการประเมินเป้าหมาย				9	3
4.1 เด็กเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้					
4.2 เด็กบอกกระบวนการทำงานที่นำไปสู่ความสำเร็จได้					
4.3 เด็กแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตาม					

ที่	1. ด้านการกำหนด เป้าหมาย			2. ด้านการวางแผนผู้ เป้าหมาย			3. ด้านการควบคุม ตนเอง			4. ด้านการประเมิน เป้าหมาย			รวม
	1.1	1.2	1.3	2.1	2.2	2.3	3.1	3.2	3.3	4.1	4.2	4.3	
10													
11													
12													
รวม													

ภาคผนวก ง

แบบประเมินและผลการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

พหุ ประถม ทิโต ชีวะ

แบบประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่างๆ ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อ
เสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 1 งานบ้านหรรษา

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้าง
ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย มีความเหมาะสมตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่กำหนดหรือไม่
โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ระดับความเหมาะสม" ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย						
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้						
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย						
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก						
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก						
6. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว						
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจ						

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม						
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก						
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน						
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

พูน ปณ ทั เต ชเว

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่างๆ ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อ
เสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 2 หนูน้อย สนุกเล่น

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้าง
ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย มีความเหมาะสมตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่กำหนดหรือไม่
โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ระดับความเหมาะสม" ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย						
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้						
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย						
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก						
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก						
6. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว						
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจ						

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม						
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก						
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน						
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

พูน ปณ ทั เต ชเว

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่างๆ ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อ
เสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 3 งานครัว

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้าง
ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย มีความเหมาะสมตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่กำหนดหรือไม่
โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ระดับความเหมาะสม" ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย						
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้						
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย						
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก						
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก						
6. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว						
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจ						

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม						
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก						
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน						
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

พูน ปณ ทั เต ชเว

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่างๆ ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 4 งานสวน

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย มีความเหมาะสมตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่กำหนดหรือไม่ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ระดับความเหมาะสม" ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย						
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้						
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย						
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก						
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก						
6. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว						
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจ						

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม						
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก						
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน						
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

พูน ปณ ทั เต ชเว

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่างๆ ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 5 หนูน้อยรักโลก

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้าง
ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย มีความเหมาะสมตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่กำหนดหรือไม่
โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ระดับความเหมาะสม" ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย						
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้						
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย						
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก						
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก						
6. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว						
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจ						
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม						

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก						
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน						
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่างๆ ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน
เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 6 งานประดิษฐ์

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้าง
ทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย มีความเหมาะสมตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่กำหนดหรือไม่
โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ระดับความเหมาะสม" ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย						
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้						
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย						
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก						
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก						
6. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว						
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจ						
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม						

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก						
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน						
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก จ

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครอง

ที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

พหุ ประจักษ์ ชัยเว

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงตามลักษณะความเป็นจริง

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ไม่เกิน 30 ปี

30 ถึง 40 ปี

41 ถึง 50 ปี

มากกว่า 50 ปี

3. ระดับการศึกษา

ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ประถมศึกษาปีที่ 6

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า

อนุปริญญาหรือเทียบเท่า

ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

สูงกว่าปริญญาตรี

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

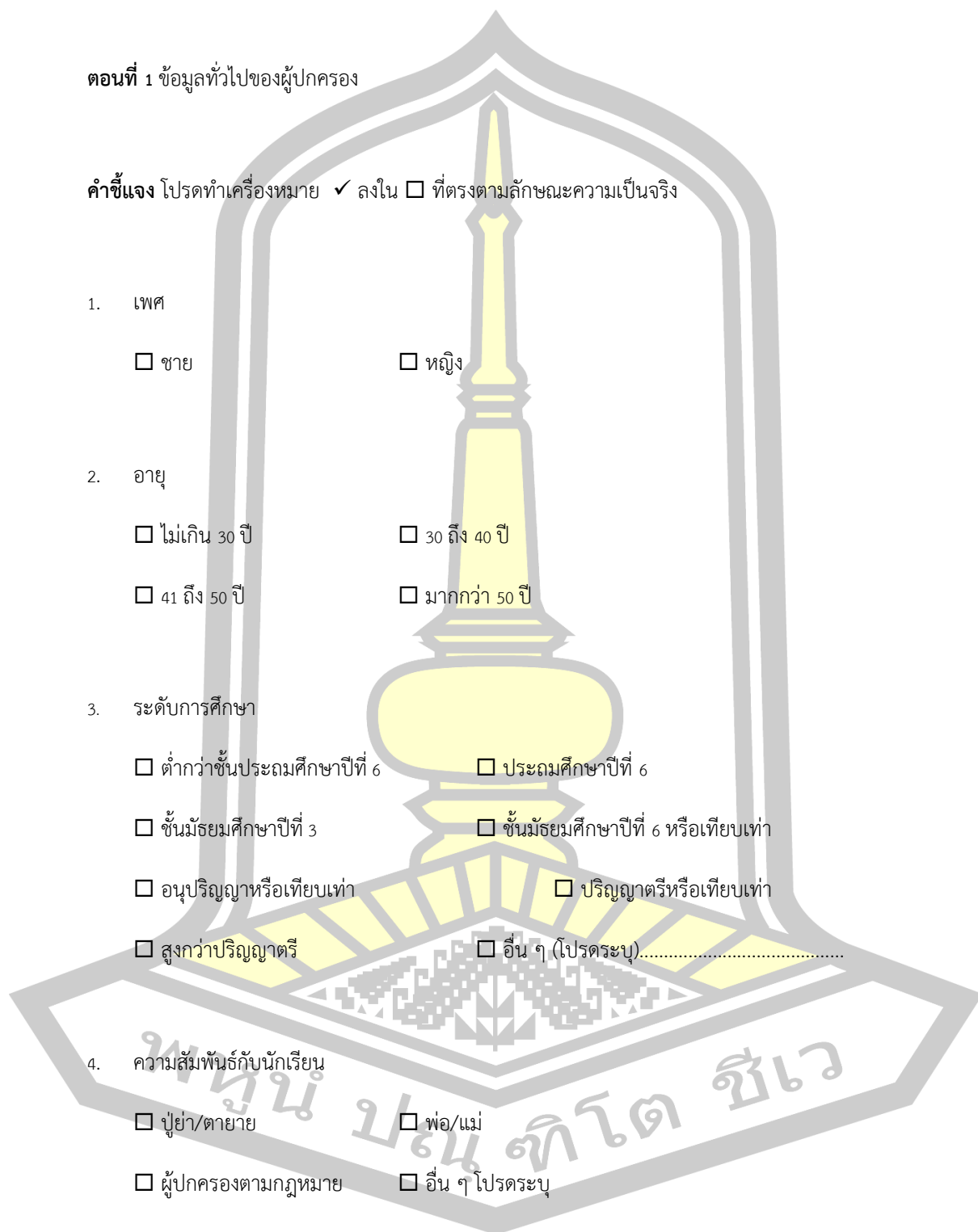
4. ความสัมพันธ์กับนักเรียน

ปู่ย่า/ตายาย

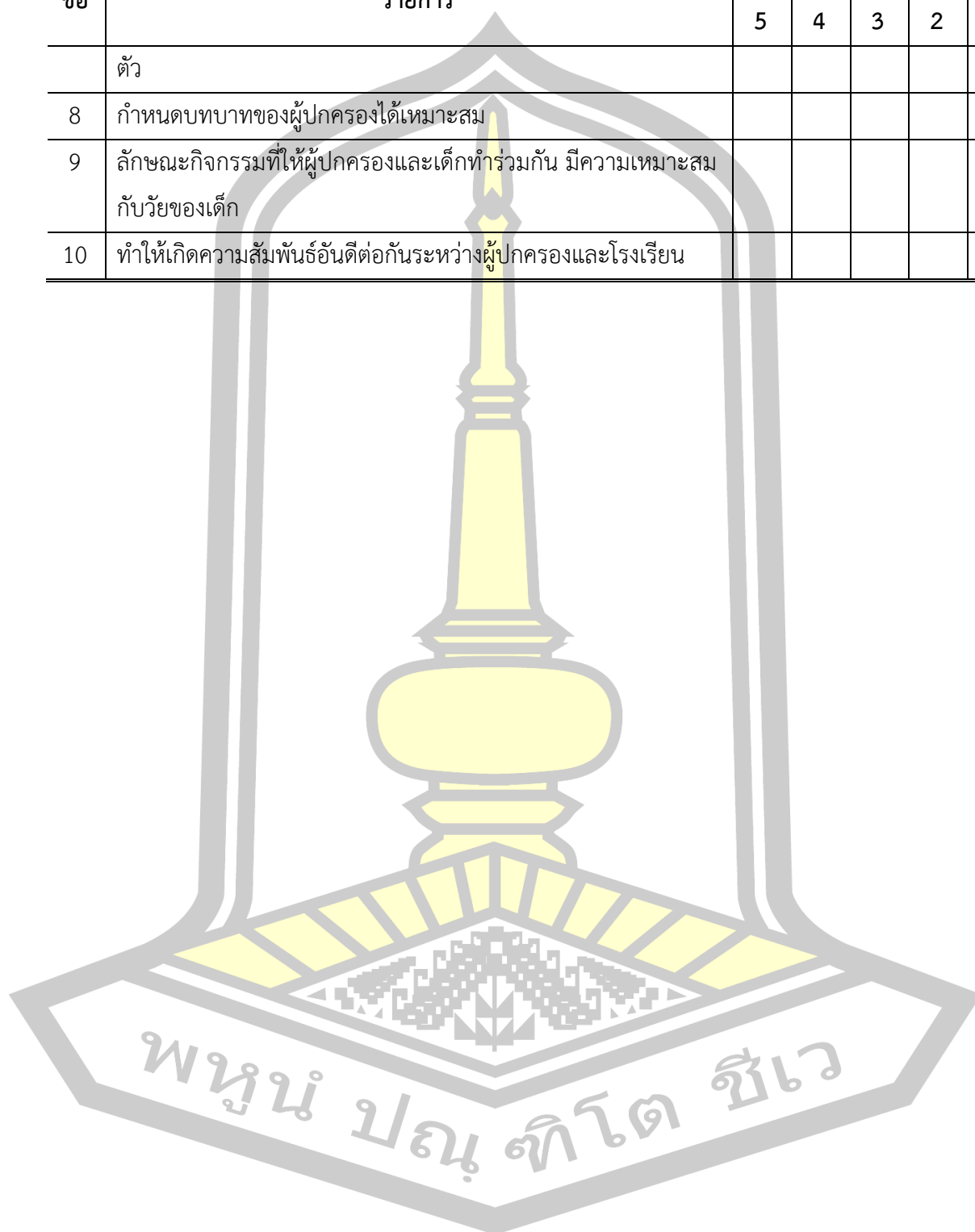
พ่อ/แม่

ผู้ปกครองตามกฎหมาย

อื่น ๆ โปรดระบุ

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
	ตัว					
8	กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม					
9	ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก					
10	ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน					

ตาราง 8 ผลการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 1 งานบ้านหรรษา			
รายการประเมิน	\bar{X}	SD	ระดับความเหมาะสม
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.6	0.5	เหมาะสมมากที่สุด
6. วัสดุ/อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาให้น่าสนใจยิ่งขึ้น	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน	4.6	0.8	เหมาะสมมากที่สุด
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.84	0.25	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 9 ผลการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 2 งานเล่น			
รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.6	0.5	เหมาะสมมากที่สุด
6. วัสดุ/อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจยิ่งขึ้น	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน	4.6	0.8	เหมาะสมมากที่สุด
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.84	0.25	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 10 ผลการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 3 งานครัว			
รายการประเมิน	\bar{x}	<i>SD</i>	ระดับ ความ เหมาะสม
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.6	0.5	เหมาะสมมากที่สุด
6. วัสดุ/อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจยิ่งขึ้น	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน	4.6	0.8	เหมาะสมมากที่สุด
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.84	0.25	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 11 ผลการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 4 งานสวน			
รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย	4.6	0.5	เหมาะสมมากที่สุด
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.6	0.5	เหมาะสมมากที่สุด
6. วัสดุ/อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจยิ่งขึ้น	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน	4.6	0.8	เหมาะสมมากที่สุด
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.80	0.24	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 12 ผลการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 5 หนูน้อยรักโลก			
รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย	4.6	0.5	เหมาะสมมากที่สุด
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.6	0.5	เหมาะสมมากที่สุด
6. วัสดุ/อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจยิ่งขึ้น	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน	4.6	0.8	เหมาะสมมากที่สุด
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.82	0.26	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 13 ผลการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จของเด็กปฐมวัย

ชุดที่ 6 งานประดิษฐ์			
รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
1. คู่มือชุดกิจกรรมใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย	4.6	0.5	เหมาะสมมากที่สุด
2. ขั้นตอนการทำกิจกรรมมีการอธิบายชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
3. กิจกรรมมีความท้าทาย และพัฒนาทักษะการมุ่งเป้าหมาย	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมเหมาะกับพัฒนาการของเด็ก	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
5. ชุดกิจกรรมมีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
6. วัสดุ/อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมหาได้ง่ายและใกล้ตัว	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
7. ภาพประกอบชุดกิจกรรม ส่งเสริมเนื้อหาที่น่าสนใจยิ่งขึ้น	4.8	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
8. กำหนดบทบาทของผู้ปกครองได้เหมาะสม	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
9. ลักษณะกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
10. ตัวหนังสืออ่านง่าย รูปแบบตัวอักษรชัดเจน	4.6	0.8	เหมาะสมมากที่สุด
11. กิจกรรมสอดคล้องกับวิถีชีวิต และการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน	5	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.85	0.26	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ยทุกชุด	4.83	0.25	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 14 ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสังเกตทักษะการมุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า IOC	ระดับ ความ เหมาะ สม
	1	2	3	4	5		
1. ด้านการตั้งเป้าหมาย							
1.1 เด็กมีการตัดสินใจอย่างแน่วแน่ในสิ่งที่จะทำ	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้
1.2 เด็กเลือกเป้าหมายหรือกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
1.3 เด็กบอกผลลัพธ์ของงานหรือกิจกรรมที่ต้องการทำได้	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
1.4 เด็กบอกถึงวิธีที่จะช่วยให้งานหรือกิจกรรมบรรลุเป้าหมายได้	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ด้านการวางแผนสู่เป้าหมาย							
2.1 เด็กวางแผนและบอกขั้นตอนในการทำงานหรือกิจกรรมได้	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
2.2 เด็กวางแผนเลือกใช้อุปกรณ์ในการทำงาน	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
2.3 เด็กกำหนดเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดการทำงานหรือทำกิจกรรมได้	1	1	1	0	1	0.8	ใช้ได้
2.4 สามารถระบุและเตรียมอุปกรณ์หรือสิ่งของต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการทำกิจกรรมล่วงหน้าได้	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้
2.5 แสดงให้เห็นว่าการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเป็นอุปสรรค	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้
3. ด้านการควบคุมตนเอง							
3.1 เด็กทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผน	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
3.2 เด็กมุ่งมั่นในการทำงาน โดยไม่เปลี่ยนเป้าหมาย	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
3.3 เด็กสามารถทำงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
3.4 ลงมือทำที่ละขั้นตอนอย่างมีระบบ	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้
3.5 สามารถคิดหาวิธีใหม่เมื่อวิธีเดิมไม่สำเร็จ	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้

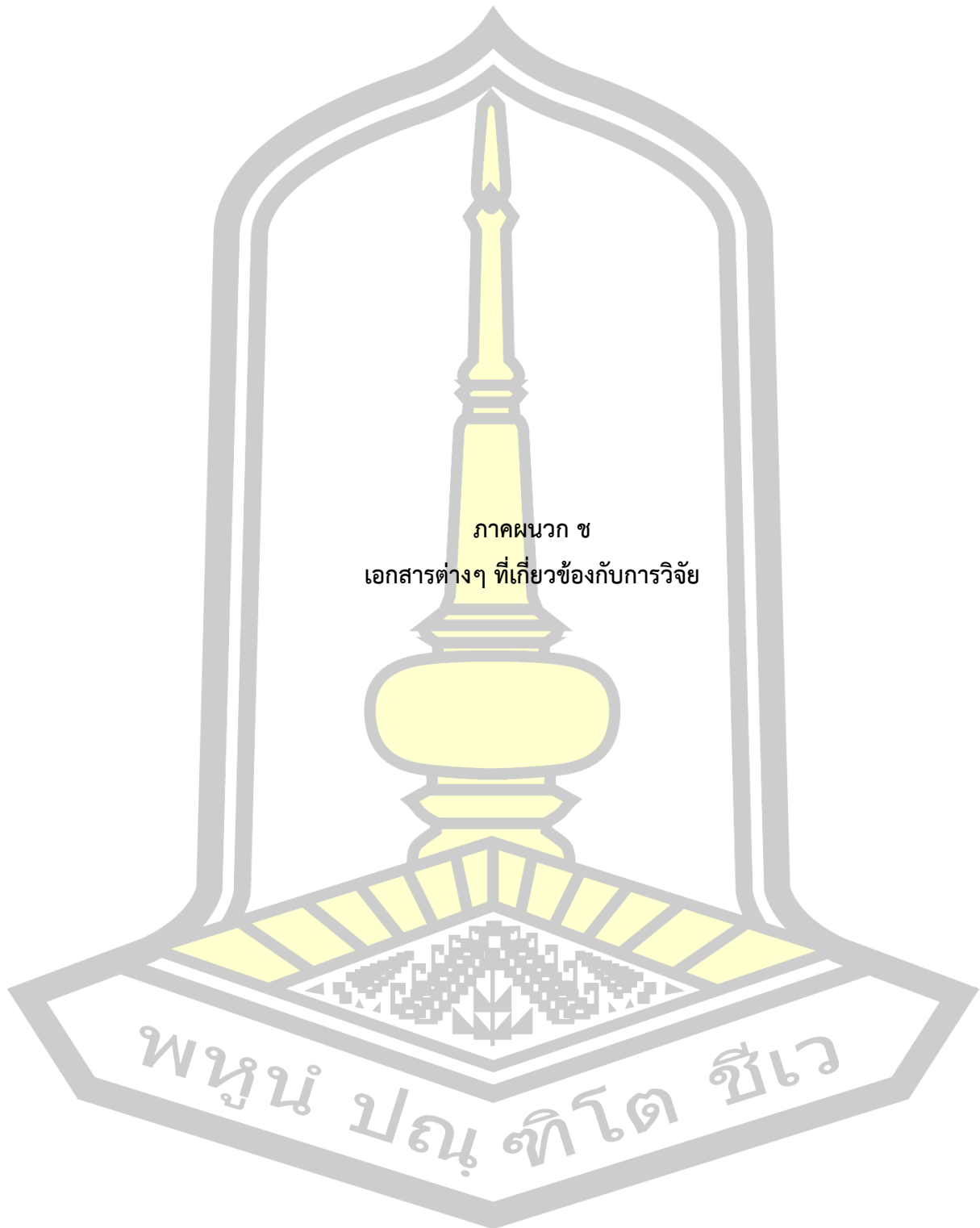
รายการประเมิน	ผลการพิจารณา ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า IOC	ระดับ ความ เหมาะ สม
	1	2	3	4	5		
3.6 สนใจและตั้งใจทำงานอย่างจดจ่อไม่หันเหสนใจไปทำเรื่องอื่นง่าย ๆ	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้
4. ด้านการประเมินเป้าหมาย							
4.1 เด็กเปรียบเทียบผลงานกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
4.2 เด็กบอกกระบวนการทำงานที่นำไปสู่ความสำเร็จได้	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
4.3 เด็กแสดงความภูมิใจเมื่อทำกิจกรรมหรืองานสำเร็จตามเป้าหมาย	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
4.4 หลังจากบรรลุเป้าหมายหนึ่งแล้วเด็กสามารถตั้งเป้าหมายที่ท้าทายมากขึ้น	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้
4.5 เมื่อบรรลุเป้าหมายแล้วมีพฤติกรรมเชิงบวกที่เด็กได้รับจากผู้ปกครอง เช่น มีคำชมต่อพฤติกรรมเด็ก หรือมีการให้รางวัลก่อนจะตั้งเป้าหมายต่อไป	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้
4.6 เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้ว สามารถประเมินตนเองว่าทำได้ครบถ้วนหรือไม่	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้
4.7 มีการทบทวนความก้าวหน้าของกิจกรรมที่ทำเป็นระยะ ๆ ว่าเป็นไปตามแผนที่วางไว้หรือไม่	0	1	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้

พูน ปณ ทิโต ชีเว

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐานสำหรับผู้ปกครอง

สรุปข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง

ที่	รายการ		จำนวน (คน)	คิดเป็น ร้อยละ
1	เพศ	ชาย	0	0
		หญิง	11	100
2	อายุ	20-30 ปี	0	0
		31-40 ปี	2	18.18
		41-50 ปี	5	45.46
		มากกว่า 50 ปี	4	36.36
3	ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	1	9.09
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	2	18.18
		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	1	9.09
		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ เทียบเท่า อนุปริญญาหรือ เทียบเท่า	3	27.27
		เทียบเท่า	0	0
		ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า สูงกว่าปริญญาตรี	4	36.36
4	ความสัมพันธ์กับ นักเรียน	บิดา	0	0
		มารดา	4	36.36
		ปู่ ย่า	2	18.18
		ตา ยาย	2	18.18
		ลุง ป้า	3	27.27
		น้ำ อา	0	0
		อื่น ๆ (โปรด	0	0
		อธิบาย)		
5	อาชีพ	รับจ้าง	5	45.46
		ค้าขาย	2	18.18
		รัฐวิสาหกิจ/รับราชการ	1	9.09
		เกษตรกร	2	18.18
		อื่น ๆ (โปรดระบุ). .แม่บ้าน	1	9.09

ภาคผนวก ข
เอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

เอกสารรับรองโครงการวิจัย คณะกรรมการจริยธรรมวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

เลขที่การรับรอง : 343-297/2567

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บ้านเป็นฐาน (Home Based Learning)

เพื่อเสริมสร้างทักษะการมุ่งเป้าหมายของเด็กปฐมวัย

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาอังกฤษ) Home-based learning activities to enhance Goal-Directed skills of early childhood.

ผู้วิจัย : นางสาวนัชชา พันธะไชย

หน่วยงานที่รับผิดชอบ : คณะศึกษาศาสตร์

สถานที่ทำการวิจัย : โรงเรียนบ้านดอนแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 1

ประเภทการพิจารณาแบบ : แบบเร่งรัด

วันที่รับรอง : 5 มิถุนายน 2567

วันหมดอายุ : 4 มิถุนายน 2568

ข้อเสนอการวิจัยนี้ ได้รับการพิจารณาและให้ความเห็นชอบจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคามแล้ว และอนุมัติในด้านจริยธรรมให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องข้างต้นได้ บนพื้นฐานของโครงการวิจัยที่คณะกรรมการฯ ได้รับและพิจารณา เมื่อเสร็จสิ้นโครงการแล้วให้ผู้วิจัยส่งแบบฟอร์มการปิดโครงการและรายงานผลการดำเนินงานมายังคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในโครงการวิจัย ผู้วิจัยจักต้องยื่นขอรับการพิจารณาใหม่

ศาสตราจารย์ ดร. สว่างจิตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกษีขจรหญิงราตรี สว่างจิตร์)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ทั้งนี้ การรับรองมีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ (ดูด้านหลังของเอกสารรับรองโครงการวิจัย)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวธัญชา พันธะไชย
วันเกิด	29 ตุลาคม พ.ศ. 2537
สถานที่เกิด	ร้อยเอ็ด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	172 หมู่ 1 ตำบลหมู่น อำเภอเชียงขวัญ จังหวัดร้อยเอ็ด 45170
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ข้าราชการครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านดอนแดง
ประวัติการศึกษา	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีศึกษา จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คบ.การศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม พ.ศ. 2568 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูนุ์ ปณุ์ ทิโต ชีเว